

தூரத்து கோடை இடிகள்

சி. மாதுமை

தூரத்து கோடை இடிகள்

மீர்துமை

மீரா பதிப்பகம்
கொழும்பு

நூலின் பெயர் : தூரத்து கோடை இடிகள்
வகை : சிறுகதை
ஆசிரியை : மாதுமை
பதிப்புரிமை : ஆசிரியைக்கே
ஆசிரியை முகவரி : 15, வித்தியாலயம் ஒழுங்கை,
திருகோணமலை
முதலாம் பதிப்பு : 09.01.2005
பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
191/23 ஹைலெவல் வீதி,
கிருலப்பனை, கொழும்பு 06
T.P. 2513336
விலை : ரூபா 150/-

Title : "Thoorathu Kodai Iddikal"
Subject : Short story
Author : Mathumai
Address : 15, Vidyalayam Lane
Trincomalee
First Edition : 09.01.2005
Published by : Meera Pathippakam
191/23, High Level Road
Kirulapone, Colombo - 06
T.P. 2513336
Price : Rs.150/-

௨௫ தொடக்கி
எழுத்தறிவித்த ஆசான்
‘சின்னையா’ என அன்புடன்
அழைக்கும் என் பேரனார்.....
பண்டிதர்
சைவப்புலவர்
ஞானசிரோன் மன
கலாபூஷணம்
ஆர்.வடிவேல் ‘அப்பப்பா’ அவர்களுக்கு
என் ஆக்க இலக்கியம்
சமர்ப்பணம்

இச்சந்தர்ப்பத்தில்.....

என் இளம் பராயத்தில் ஓடி ஆடி விளையாடி
எம் இதயங்களில் நீங்கா இடம்பிடித்த
மறைந்த என் அன்புத் தங்கை
‘மாதங்கி’க் கண்ணாவையும்
நினைவு கூருகின்றேன்.

பொருளடக்கம்

இக்கதைகள் என்ன கூறுகின்றன?

அணிந்துரை

என்னுரை

பயணம்

விடிவு

அசை

கானல்

தூரத்து கோடை இடிகள்

வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்குமா?

வார்த்தை தவறி விட்டாய் கண்ணம்மா.....

இழப்பு

விழிப்பு

நிதர்சனமான விடியல் ஒன்று உதயமாகின்றது

கலைந்து போன கோலங்கள்

தியாகச் சுடர்

குரு பிரம்மா

அஸ்தமனம் என்பது முடிவுகளல்ல

அம்மா நான் படிக்கோணும்.

v

viii

xi

1

7

20

26

36

44

49

57

61

67

71

76

81

89

93

இக்கதைகள் என்ன கூறுகின்றன?

மாதுமை சிவசுப்பிரமணியம் திருகோணமலையைப் புகலிடமாகக் கொண்டவர். பள்ளி மாணவியாக இருந்த பொழுதே சிறுகதைகள் எழுதி பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தவர். திருகோணமலையில் வாழ்ந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தை மறக்காமல், அங்குள்ள மக்கள் பேசும் மொழியிலே, அங்கு வாழ்ந்து வரும் மக்களின் இன்ப துன்பங்களைக் கதைகளாக வரைந்துள்ளார். 1990களில் இவர் நிறையவே எழுதினார். இவர் எழுதிய 15 சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பிலே இடம் பெற்றுள்ளன.

கடந்த தசாப்த காலத்தில், தமிழ் மக்கள் எதிர் நோக்கிய தனிமனித, சமூக வாழ்நிலைகளை விவரண ரீதியில், தனது இளமைக் காலக் கனவுகளுடன், கதையாக இவர் எழுதி வந்துள்ளார். அக்காலப் பகுதியிலும், அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதிகளிலும் 'சிறுகதை' என்ற கலைவடிவம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும், அண்மைக்கால வளர்ச்சிக்கேற்ற கலை வடிவம் கொண்டுள்ளனவா என்ற அக்கறை நமது எழுத்தாளர்களிடம் அனேகமாக இருக்கவில்லை. எனவே கதையாக்கம் என்ற கலைப்பண்பு குன்றி, வெறுமனே கதையை ஓர் ஒழுங்கின் பிரகாரம் - குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவம் அல்லது ஓர் அனுபவம் - கதையை வாசகர் மனதில் பதிய வைக்கும் முயற்சி அரிதாகவே காணப்பட்டது. இருந்த போதிலும் ஓரிரு சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் கலைத்துவமாகச் சமூகப் பிரச்சினைகளையும், தனிமனித அனுபவங்களையும் எழுதிவந்தனர்.

மாதுமை சிவசுப்பிரமணியம், அக்காலப் போக்குக்கு ஏற்பவே கதைகளைச் சொல்லி வந்தார். கதையைச்

சொல்வது வேறு, கதையைச் சிறுகதையாகப் புனைவது வேறு என்பதை அவர் அறிந்திராததில் வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் அவர் வளர்ந்துவரும் ஓர் எழுத்தாளராகவே 1990களில் இருந்து வந்துள்ளார்.

இவ்வாறான எல்லைக்கட்டுக்குள் இருந்த போதிலும், மாதுமை விடாமுயற்சியாகத் தமது அனுபவங்களையும், கனவுகளையும், இலட்சியங்களையும் கதைகளாக எழுத முயன்றுள்ளார். சில கதைகள் உண்மையிலேயே வரவேற்கத் தக்கவையாய் அமைந்துள்ளன.

இவருடைய கதைகளின் அடிநாதமாக ஒலிப்பவற்றை இவ்வாறு இனங்காணலாம்.

முதுமை, தனிமை, அனாதரவு, சூழல் இணக்கமாக அமையாமை, மத்திய - மத்திய தர மக்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், இனவேறுபாடுகளுக்கும் மனித உறவுகளின் அந்நியோன்யம், வெளிநாடுகளில் இலங்கைத் தமிழர் சிலரின் கேவலமான நடத்தைகள், ஏமாற்றுச் செயல்கள், திருகோணமலையில் குடியேறிய அகதிகளின் அந்தரங்கம், மாற்று இனப்பெண் வயோதிபருக்கும், அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கும் உதவ முன் வருதல், கணநேரக் காதலை வெளிப்படுத்த முடியாத அங்கலாய்ப்பு, பெற்றோரை அவமரியாதைக்குரியவர்களாக ஆக்கும் மகனின் உதாசீனம், குருவை உதாசீனஞ் செய்து கலையை விலையாக்கும் இளம் பாடகி, மணவாழ்வில் ஏமாற்றம், கணவன் துரோகம் கண்டு தற்கொலை செய்யும் மனைவி, தோல்வி களுக்கும் மத்தியில் நம்பிக்கையுடன் வளரும் இளைஞன் - இப்படிப் பலவிதமான நிகழ்ச்சிகளை அவர் வாசகர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறார். இது உண்மையிலேயே பாராட்டத்தக்க அம்சம்.

மாதுமை சிவசுப்பிரமணியத்தின் அண்மைக்காலக் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. நிச்சயமாக, அவருடைய புதிய கதைகள் உள்ளடக்கத்தில் மேலும் பலதரப்பட்ட பொருள்களைக் கையாள்வதாகவும், சிறுகதைக் குரிய கட்டமைப்பைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மாதுமையிடம் இலக்கிய நடையும், யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு நடையை லாவகமாகக் கொண்டெழுதும் பாங்கும் நிறையவே காணப்படுவது அவர் திறமைக்குச் சான்று. நல்வாழ்த்துக்கள்.

கே.எஸ்.சீவகுமாரன்

21, முருகன் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 06.

அணிந்துரை

மாதுமை சிறுமியாக இருக்கும் போதே எனக்கு அறிமுகம். தமிழ்த் தின விழாக்களின் போது அவரது கதையையும் மதிப்பீடு செய்துள்ளேன். மாதுமை சிவசுப்பிரமணியம் துளிர்விட்டு கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறந்த இளம் எழுத்தாளர்.

பதினான்காம் வயது தொடக்கம் பத்தொன்பதாம் வயது வரை அவர் எழுதிய பரிசுபெற்ற சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கம் தான் இன்று 'தூரத்து கோடை இடிகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியாக உலாவருகிறது. சிறுவயதிலிருந்தே அவரிடம் எழுத்தார்வம் பொதிந்திருந்ததால் அவர் சிறுகதைத் துறையில் படிக்கும் போதே பிரவேசித்தார். அவரது முதற் சிறுகதையே அவருக்கு பரிசைத் தட்டிக் கொடுத்ததால் இளம் எழுத்தாளராக அவர் அங்கீகாரம் பெற்றார். மகிழ்ச்சிக்குக் கேட்க வேண்டுமா? தன் கல்வியுடன் எழுத்துத் துறையையும் இணைத்துக் கொண்டார். தமிழ்த்தினப் போட்டிகள், இலக்கியப் போட்டிகள் சாகித்தியப் போட்டிகள் போன்ற இன்னோரன்ன போட்டிகளில் எல்லாம் அவர் கலந்து கொள்ளத் தவறவில்லை. இதனால் ஏற்பட்ட உந்துதல் அவருக்கு எழுத்துலகப் பிரவேசத்தை அளித்தது. அவரது பெற்றோர்களினதும், தாய்வழிப்பாட்டனார் அமரர் கலா பூஷணம் ஞானசிரோன்மணி இ.வடிவேல் அவர்களின் வழிநடத்தலில் அவரது பேனா ஓய்வின்றி நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. எழுத்துக்கு அவர் கல்வி தடையாக இருக்கவில்லை. அதுபோல் எழுத்தும் அவர் கல்விக்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. இரண்டும் இரு வேறு நேர் பாதையில் சென்றன.

கொழும்பு பல்கலைக்கழக B.A (Hons.) பொருளியல் முதலாம் தரப் பட்டதாரியான இவர் தற்போது பீ.எஸ்.பீ நிறுவனத்தில் திட்டமிடல் உதவியாளராகப் பணிபுரிகிறார். அத்துடன் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் M.A. மேற்படிப்பு மாணவியாகவும் உள்ளார். கூடவே திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் சட்டத்துறை (L.L.B) மாணவியாகவும் உள்ளார். இத்தனைக்கும் இவருக்கு இப்பதான் வயது இருபத்தாறு.

இவரது சிறுகதை ஆக்கங்களில் திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகியவற்றின் மண்வாசனை வீசுவதை அவதானிக்கலாம். தான் அனுபவரீதியாகக் கண்டு கேட்டு ரசித்த தரிசனங்களைக் கருவாகக் கொண்டே இவரது ஆக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

இவருக்குக் காலம் இன்னும் பரந்து கிடக்கிறது. எழுத்துலகின் சிகரத்துக்கு இவர் வரவேண்டும் என வாழ்த்துவதோடு பிரார்த்திக்கிறேன். சிகரம் ஏறும் போது கற்கள் முட்கள் போன்ற தடை தாண்டும் பரீட்சைகளையும் சந்திக்க வேண்டிவரும். அது என் அனுபவம். இதற்கு அசாத்தியத் துணிவும் வேண்டும். மாதுமையிடம் அது நிறைய உண்டு.

'மடியில் பணம் இருந்தால் வழியில் பயம் என்பார்கள்'. ஆக கடும் விமர்சனத்துக்குள்ளாகும் கதைகளில் ஏதோ கனதியிருக்கலாம். இவற்றையெல்லாம் பற்றிக் கவலைப் பட்டால் முன்னேற முடியாது. 'பல மாதங்கள் மூளையை உடைத்து நாம் எழுதும் கதைகளை ஒரு விமர்சகன் ஒரு மணி நேரத்தில் விமர்சனம் செய்து விடுகிறான்' என்றார் அறிஞர் பேர்னாட் ஷா. ஆகவே நாம் மக்களுக்காக எழுதுவோம். அவர்களே சிறந்த விமர்சகர்கள்.

என் ளுரை.....

மாதுமை தன் இருபத்தாறாம் வயதிலேயே தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவது ஒரு சாதனை. அவர் புகழ்பெற்ற பெண் எழுத்தாளராகத் திகழ என் ஆசிகள். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் சிறுகதைகள் அத்தனையும் முத்துப் போன்றவை. இவர் தனது விளையாட்டுப் பருவத்திலேயே பயன் தரும் விதைகளை விதைத்தபடியாற்றான் இன்று 'தூரத்து கோடை இடிகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி அறுவடையாகின்றது. வாழ்க்கையில் நல்ல தடம் பதித்து விட்டார். அது தொடரட்டும். நன்றி வணக்கம்!

சிறுகதைச் சிற்பி
தமிழ்மணி, கலாபூஷணம்
திருமதி ந.பாலேஸ்வரி

157, டைக் வீதி
திருக்கோணமலை

என்னால் எழுதப்பட்ட சிறு கதைகளின் தொகுப்பிற்கு இந்த 'என்னுரை'யை எழுதுவது மிக வித்தியாசமான ஓர் அனுபவத்தைத் தருகின்றது. இக்கதைகள் எனது பதினான்கு வயது தொடக்கம் பத்தொன்பது வயதிற்கு உட்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. இக் கதைகளை இப்பொழுது படிக்கும் போது எனக்கே என்னில் பிரமிப்புத் தோன்றுகின்றது. மிகச் சிறு சிறு உணர்வுகளையும் நான் நோக்கிய விதம் இன்று என்னை வெகுவாகச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. இக் காலகட்டத்தின் பின் சிறு இடைவெளி விழுந்திருக்கின்றது.

ஆனால், "தூரத்து கோடை இடிகள்" அதனைக் கலைக்கும் என்ற உன்னிப்பான நம்பிக்கை மீண்டும் பிறந்திருக்கின்றது.

நான் நானாக வாழ்ந்த காலத்தில் எனக்கும், என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களின் உணர்வுகளின் தொகுப்பே இந்த "தூரத்து கோடை இடிகள்". கடந்த காலங்களில் நமது மண்ணில் இடம்பெற்ற கசப்பான சம்பவங்களின் காரணமாக, இக்கதைகளில் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள், அவற்றின் உணர்வுகள், மற்றும் சம்பவங்கள் என்பன யதார்த்தமானவை. என் கதைகளில் நானும், நீங்களும் தான் இருக்கின்றோம்.

'இலக்கியம்' என்பது மக்களுக்காகவே என்ற யதார்த்தக் கோட்பாட்டின் வரைவிலக்கணத்தில் நின்று கொண்டு, என் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தமையால் என் படைப்புகளின் அனேகமானவை பரிசில்கள் பெற்றுள்ளன.

“தான் தரிசித்த தரிசனங்களை, அனுபவங்களை தன் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, அதைப் பட்டை தீட்டி மக்களுக்கு வழங்குகின்றவனே உண்மையான படைப்பாளி” என்று ஒரு முதுபெரும் எழுத்தாளர் கூறிய கூற்றுக்கள் என் மனதை வெகுவாகத் தொட்டதால்..... அக் காலகட்டத்தில் என் மனதைக் காயப்படுத்திய, பாதித்த சில அனுபவங்களை இயல்பாக எழுதியதால் அவற்றுக்குச் ‘சிறுகதைகள்’ என்று பெயர் சூட்டி விட முடியாது. இவற்றை எழுதும் போது சிறுகதை ஒன்றை உருவாக்குகின்றேன் என்ற உணர்வை விட, என் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் உணர்ந்ததுதான் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது. எனவே தான் என் சிறுகதைகளை யதார்த்தங்களின் பிம்பங்களாக நான் பார்க்கின்றேன்.

என் கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட இதுவரை சந்தர்ப்பங்கள் சாதகமாக அமையவில்லை. ஆனால் எனது இருபத்தாறு வயதில் இக் கதைகளை வெளியிடும் போது அவை சிறுபிள்ளைத்தனமான கிறுக்கல்களாக இல்லாமல் காத்திரமான படைப்புகளாக இருப்பதே எனக்கு மனது நிறைந்த திருப்தியைத் தருகின்றது.

யாரையும் புண்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலோ அல்லது எனது ஆரம்ப காலக் கதைகளுக்கே பரிசில்கள் கிடைத்த இறுமாப்பிலோ என் கதைகள் எழுதப்படவில்லை. உள்ளதை உள்ளபடி யதார்த்தமாக வாசகனுக்கு வழங்குவதையே என் திடமான பலமாகக் கொண்டு எழுதினேன். உயிரோட்டமாகக் கதைகள் அமைய வேண்டும் என்பதனால் சமுதாயத்தின் கண் நான் தரிசித்த தரிசனங்களை, அனுபவங்களை என் கதாபாத்திரங்கள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளேன்.

பெண்களின் அவலங்கள், இனக்கலவரம், போர், வெளிநாட்டு மோகம் போன்ற சமுதாயத்தின் சீரழிவுகளை என் சிறுகதைகள் அக்காலப் பகுதியின் சூழலில் நின்று மண்வாசனையுடன் எடுத்துக் கூறியுள்ளன.

எனது படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்துகோலாக இருந்த யான் பயின்ற கல்லூரிக்கும், அதன் அதிபர் அருட்சகோதரி திரேஸ்ராணிக்கும், ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள், என் பெற்றோர்கள் யாவருக்கும் என் நன்றிகள். கட்டாயத்திற்குரியவை. இவற்றோடு பெயர் குறிப்பிட முடியாத ஆனால் எனக்கு உளரீதியாக பக்கபலமாக இருந்த ஒவ்வொரு உள்ளங்களையும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூருகின்றேன்.

எத்தகைய விமர்சனங்களையும் ஏற்பதற்கு என்னைத் தயாராக்கிய நிலையில் ‘தூரத்து கோடை இடிகளை’ உங்கள் கரங்களில் தந்துள்ளேன். விமர்சனங்களைப் பெரிதும் எதிர்பார்க்கின்றேன். இறுதியாக ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இவை ‘கதைகளல்ல நிஜங்கள்’. நிஜங்கள் சுடும் என்பதால் நம்மை நாம் வாழ்விப்பதற்கும் ஜீரணிப்பதற்கும் தயார் படுத்துவோம்.

இத் தொகுதிக்கு முகவுரை வழங்கிய முதுபெரும் விமர்சகரும், எழுத்தாளருமாகிய திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரை எழுதிய மூத்த பெண் எழுத்தாளர் தமிழ்மணி பாலேஸ்வரி நல்லரெட்ணசிங்கன் அவர்களுக்கும், இச்சிறுகதைத் தொகுதி நூலுருப்பெற எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைப்பு நல்கிய என் மதிப்புக்குரிய ஈழத்து முதுபெரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் திரு. நீர்வை பொன்னையன் அவர்களுக்கும்,

அட்டைப் படத்தை அழகுற அமைத்துத்தந்த 'ட்ரீம் ஸ்ரேஷன்' திரு.கே.திருமயூரன் அவர்களுக்கும்,

இச்சிறுகதை தொகுதியை சிறந்த முறையில் பதிப்பித்து வழங்கிய மீரா பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, வாசக நெஞ்சங்களை என் சிறுகதைகளைப் படித்துச் சுவைக்குமாறு அன்பால் வேண்டுகின்றேன்.

என்றும் உங்கள்
மாதுமை சீவசுப்பிரமணியம்

15, வித்தியாலயம் ஒழுங்கை,
திருக்கோணமலை,
இலங்கை.

பயணம்

தொலைபேசியில் வந்த செய்தியைக் கேட்ட அருட்சகோதரி நிர்மலாவிற்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கவலைப் பட்டு ஒன்றும் பிரயோசனம் இல்லை என்பதை விளங்கிக் கொண்டு தனது தலைமை அருட்சகோதரியிடம் சென்று விஷயத்தை சொல்கின்றார்..

“ஓம் சிஸ்டர் நிர்மலா. இப்ப நீர் யாழ்ப்பாணம் போறது தான் நல்லது. ஒருவரும் பக்கத்தில் இல்லாத நேரம் நீராவது போய் பார்த்துவிட்டு வாரும். இறை ஆசி உம்மோடு இருக்கட்டும்..... நான் திருகோணமலைக்கு போன் பண்ணி சொல்றன். அங்கத்தே சிஸ்டர்ஸ் கப்பலுக்கு புக் பண்ணும் ஒழுங்கைச் செய்யட்டும்” எனக் கூறி முடிக்கவும், சிஸ்டர் நிர்மலாவின் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் வீழ்ந்து சிதறின.

பெற்ற பிள்ளைகளை விட இங்குள்ளவர்கள் எவ்வளவு உணர்வுபூர்வமானவர்கள் என நினைக்கும் போது சகோதரர்கள் மேல் இனம் புரியாத வெறுப்பு தோன்றி மறைந்த தென்னவோ உண்மை.

அடுத்த நாள் தலைமை சிஸ்டர் கொடுத்த பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு மட்டக்களப்பு டவுனில் இருந்து பயணத்தை ஆரம்பித்த நிர்மலாவிற்கு கடந்த கால நிகழ்வுகள் மனக் கண்முன் நிழலாடின.....

அன்பான அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள் மாத்திரம் குறைவின்றி பத்துப் பேர். அமைதியாக இருந்த வாழ்க்கையில்தான் குறாவளி வீசத் தொடங்கியது. அது இவர்களின் குடும்பத்திற்கு மட்டும் வீசிய குறாவளி இல்லை.

இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண எல்லாக் குடும்பங்களிற்கும் வீசிய குறாவளி அது. கொழும்பில் நடந்த 83ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து தமிழ் பிரதேசங்களில் நடமாடிக் கொண்டிருந்த படையினர், பெடியன்களை கண்டபடி பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்ததால் முத்த அண்ணனை ஏதோ கஷ்டப்பட்டு பிரான்சுக்கு அனுப்பிவிட்டனர். அம்மாவும், அப்பாவும் அதைத் தொடர்ந்து வருடத்திற்கு ஒவ்வொருவராய் இவ்விருவராய் போய்ச் சேர்ந்தனர். என்னையும், அம்மாவையும் அப்பாவையும் தவிர....

எனது வாழ்க்கைப்பாதை வேறாக இருந்ததால் அவர் களுடன் போய்ச் சேர வேண்டியிருக்கவில்லை. இடையிடையில் வரும் திருமணப் புகைப்படங்கள் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை நிலையினை அம்மா, அப்பாவிற்கு தெரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. எனக்கும் தான். பிறகு ஓயாத அலைகள் போல போரும் தொடர அம்மா, அப்பாவிற்கு பிள்ளைகளிடமிருந்து வழமையான நச்சரிப்புத் தொடங்கியது. டிக்கட் அனுப்புகிறோம். இரண்டு பேரும் வாங்கோ எனக் கூறவும், வழமையான பெற்றோரின் விடையாக 'வேண்டாம் நாங்கள் இங்கேயே இருக்கிறம்' என்று இவர்கள் கூறிவிட்டனர்.

எம்முடைய திருமணமாகிய பெண்குலத்திற்கே உரிய குணம் ஒன்று உண்டு. பிள்ளைகள் வரும் வரை தான் கணவன். பேரப்பிள்ளைகள் வரும் வரை தான் பிள்ளைகள். அம்மாவும் அதற்கு விதிவிலக்கில்லாமல் போகவும் பிள்ளைப் பேறு பார்க்கவாவது வரும்படி அம்மாவை அழைத்த போது அவளால் மறுப்புச் சொல்ல முடியவில்லை. அப்போது தான் இந்தியப் படையினரின் அட்டுழியங்கள் சிறிது ஓய்ந்திருந்த 89ஆம் ஆண்டுக் கடைசிப் பகுதி.

“இஞ்சரும்.... நீர் போய் பிள்ளைகளைப் பாரும். இஞ்ச என்ரை சகோதரங்கள் இருக்கினம் தானே. அப்படி என்னப்

பார்க்காமல் விட்டு விடுவினமே.... நீர் என்னைப் பார்க்காம போயிட்டு வாரும்.” அப்பா கூறவும் அம்மாவும் பிரான்ஸ்க்கு வெளிக்கிட்டுவிட்டார்.

அதன் பிறகு வருடத்திற்கு கிடைக்கும் இரண்டு கிழமை லீவில் நிர்மலா சிஸ்டர் போய்ப் பார்த்து வருவதைத் தவிர அப்பாவிற்கு வேறு யாருமே இல்லாமல் போய்விட்டனர். மாதந்தவறாமல் வரும் 'பிராங்'க்கை விட.

இப்போதெல்லாம் அப்பா முந்திய மாதிரி இல்லை. முதுமை மெல்ல..... மெல்ல..... விழுங்கிக் கொண்டு இருந்தது. அம்மா பக்கத்தில் இருந்தால் பரவாயில்லை என உணரத் தொடங்கியிருந்தார். அப்பா அம்மாவிற்கு இங்கு வந்தால் மீண்டும் போகமுடியாத நிலை எனக்கூறி, பிள்ளைகளும் அவ்வை அனுப்ப எந்த வித முயற்சியும் எடுத்த மாதிரித் தெரியவில்லை. கடைசியாக நிர்மலா சிஸ்டர் போன வருடம் போயிருந்த போது இடப்பெயர்வினால் ஊரே அல்லோகல்லோலப்பட்டு இருந்தது. இவர்கள் வீட்டிலும் யாரோ ஒரு குடும்பத்தை அப்பா தங்கவிட்டிருந்தார். இவ்வளவு நாளும் அப்பாவை பார்த்தவர்களும் இப்போது இல்லாததால் அப்பா மிகவும் ஆடிபோயிருந்தார். என்ன செய்வது பத்துப் பிள்ளைகளும், மனைவியும் தான். பிரிந்து இருக்கிறார்களே.

வீட்டில் இருந்த குடும்பத்தவரிடம் மாசாமாசம் பணம் அனுப்புவதாயும், மூன்று நேரச் சாப்பாட்டை மட்டும் கொடுக்கச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்து விட்டு வந்திருந்தார் நிர்மலா சிஸ்டர்.

பெற்ற அப்பாவையே யாரிடமோ பார்க்கச் சொல்லி விட்டு வருவது மனத்திற்கு பாரமாக இருந்தாலும் அந்த நிலையில் சிஸ்டரால் இதனை விட வேறெதுவும் செய்ய

முடியவில்லை. அப்போது அப்பா கையைப் பிடித்து விக்கி, விக்கி அழுதது இப்போதும் நினைவில் நின்றது. “பிள்ளை..... நீ சிஸ்டராய்ப் போனாக் கூட வந்து பார்க்கிறாய். மற்றதுகள்.....” என்று சொல்லவும் முடியாமல் நின்ற நிலை மனதை அரித்ததென்னவோ உண்மை.

இப்போதும் யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கள் வீட்டில் இருந்த பெடியன் தான் மட்டக்களப்பிற்கு ‘கோல்’ எடுத்திருந்தான்.

அப்பாவுக்கு ‘ஸ்ரோக்’ ஆக்கி ஜெனரல் கொஸ்பிற்றலில் அட்மிட் பண்ணி இருப்பதாகவும், உடனே வரும்படியாகவும் கூறியிருந்தான். அதனால் தான் இந்த அவசரப் பிரயாணம்.

அப்பாவிற்கு ஏக்கமும் தனிமையுமே வருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கும். பிராங்கால் அன்பைக் கொடுத்து விட முடியாது என்பது பிள்ளைகளுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. இவ்வாறாக சிந்தனை கடந்த காலத்தில் தொடங்கி இன்று வரை நீண்டு கொண்டிருந்தது..... வழியில் செக் பொயின்றிறிலும், உட்பிறகாகவோ என்னவோ சிஸ்டர் நிர்மலா இறக்கப்படாததால் சிந்தனைக் கலைப்பு ஏதும் இல்லாமல் தொடங்கி முடிந்திருந்தது.

திருகோணமலைக்கு பின்னேரம் ஐந்து மணி போல வந்திறங்கவும் அடுத்த பேரிடி சிஸ்டர் நிர்மலாவிற்கு வந்திறங்கியது. அப்பா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாராம். இனி என்ன செய்வது. எல்லாம் என்றோ முடிய வேண்டியவை தானே என ஏனைய சிஸ்டர்ஸ் ஆறுதல்படுத்தினாலும் அப்பா கடைசியாக இறந்த சூழ்நிலை தான் சிஸ்டர் நிர்மலாவை நொறுக்கிவிட்டிருந்தது. பிரான்சிற்கும் செய்தி போய் இருந்தது.

ரெலிபோனிற்குள்ளால் எல்லோரும் அழுதார்கள். அம்மாவும் சேர்ந்து தான். மறக்காமல் காசை அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம் என்றும் சொன்னார்கள். மூத்த அண்ணன்

மட்டும் வரட்டா? என்று கேட்டாரே தவிர, வருகிறேன் என்று சொல்லவில்லை.

ஓடித்திரிந்து கப்பலுக்கு புக் பண்ணி இருந்தார்கள் மற்றைய சிஸ்டர்ஸ். சிஸ்டர் நிர்மலாவிற்கு துணையாக வேறு இரண்டு சிஸ்டர்கும் போகின்றார்கள்.

யாரோ தூரத்து சொந்தக்காரர்கள் வீட்டில் பிரேதம் வைத்திருக்கிறார்களாம்.

நாளை தான் கப்பல்.

இரவு முழுக்க சிஸ்டர் நிர்மலாவால் அழுத்தான் முடிந்தது. அப்பாவிற்கு கடைசியாக ஒருவாய் தண்ணி கூட கொடுக்க யாருமில்லாத அனாதைப் பிணமாய் போயிருக்கின்றாரே என்ற நினைப்புத்தான் சிஸ்டர் நிர்மலாவின் நெஞ்சைச் சுட்டது.

ஆயிரம் ரூபா சிப்பிற்குத்தான் தான் புக் பண்ணி யிருக்கிறார்கள். 2.30 மணியிலிருந்து திருகோணமலை ஜெட்டிக்கு வெளியே காத்து நின்று 5.30 மணி போலத்தான் உள்ளேவிட்டார்கள். வழியனுப்ப வந்தவர்களிடம் எல்லாம் சொல்லிவிட்டு ‘செக்கிங்’ எல்லாம் தாண்டி உள்ளே டோக்கனை கொடுத்துவிட்டு கப்பலில் ஏறி அமர்ந்த நிர்மலா சிஸ்டர் தன்னையும் மீறி வந்த அழுகையை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டார்.

நெஞ்சிலும் தோளிலும் சுமந்து எம்மை வளர்த்த ஜீவன் இன்று யாருமில்லாமல் அனாதையாய் நிரந்தரமாய் தூங்கி விட்டதை ஏன் பெற்ற பிள்ளைகள் வேதனையாய் உணர்கிறார்கள் இல்லை? என்ற கேள்விக்கு சிஸ்டர் நிர்மலாவிற்கு விடை தெரியவில்லை.

இவருக்கு மட்டும் இல்லை..... ஆயிரம் ஆயிரம் ஜீவன்களுக்கு விடை தெரியாத ஒரே கேள்வி இன்று இதுதான்.

‘எண் டியுரன் ஸ்’ யாழை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தது. ‘இறுதியாக அனாதை அப்பாவின் முகத்தை ஒரு தடவையாவது பார்த்து விடுவோம்’ என நினைத்த சிஸ்டர் நிரமலாவின் கண்களில் இரு கோடுகளால் கண்ணீர் வழிந்தது.

- 1996

*

விடிவு

“இஞ்சேருமப்பா, இதில கால் கிலோ கத்தரிக் காயும், இரண்டு சீலாவும் இருக்குது” என்றபடி கையில் இருந்த பையை மனைவி கற்பத்திடம் நீட்டியபடி திண்ணைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்தார் நல்லதம்பி.

பையைக் கையில் வாங்கியபடி உள்ளே சென்றவன் தேத்தண்ணியுடனும் பனங்கட்டி ஒரு துண்டுடனும் வந்தான்.

தேத்தண்ணியைச் சுவைத்தபடியே “எங்க உவன் சாந்தனைக் காணவில்லை?” என்று கேட்டதற்கு “என்னப்பா, மறந்திட்டியளே, இண்டைக்குத் தானே உவனினர் ஓ.எல். மறுமொழி வருகுதாம். காலையிலே உவன் கிளம்பிவிட்டான்” என்றாள் கற்பகம்.

ஆமோதிப்பது போல் தலையாட்டியவர் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை விட்டெறிந்தார்.

கோப்பையை வாங்கியபடி, “என்னப்பா, கனக்க யோசிக்கிறியள். அவன் படிச்ச படிப்புக்கு கட்டாயம் நல்ல மறுமொழி வரும்” என்றாள் கற்பகம்.

“அது எனக்கு தெரியாதா? அதுக்கு பிறகு எப்படி அவனைப் படிப்பிக்கிறது எண்டுதான் தெரியேல்லை.....”

“காலேல, உவர் வாத்தியார் நடராசாவைக் கண்டனான். தயவு செய்து என்ன கஸ்டப்பட்டாவது உன்ரை பெடியனைப் படிப்பிச்சுப் போடப்பா. அவனிற்கு இருக்கிற மூளைக்கு நிச்சயம் ஒரு நல்ல காலம் இருக்குது எண்டல்லவோ சொல்லிட்டுப் போறார். அதுதான் பெரிய யோசனையாய் கிடக்குது. இருக்கிற நிலமேக்குள்ள அவனையும் மேல படிப்பிக்கிறது எவ்வளவு கஸ்டம் எண்டு

உந்த வாத்தியாரிற்கு விளங்கேல்ல” என்றார் நல்லதம்பி.

இதற்கு அவள் என்ன சொல்வாள். இருக்கிற நிலை அவளிற்குத் தெரியாதா என்ன? பேசாமல் எழுந்து அடுப்படி சென்றாள் கற்பகம்.

காலையில் வாங்கிய உதயன் பேப்பரை எடுத்துப் பிரித்தவரிற்கு மனம் அதில் செல்லவில்லை. நினைவுகள் எதிர்காலக் கேள்விக் குறியுடன் எழுகின்றது.

நல்லதம்பிக்கு கற்பகத்தைச் செய்து வைத்த போது இணுவில், காலிங்கன் தியேட்டருக்கு முன்னால் உள்ள தோட்டக்காணியில் ஒரு பதினாறு பரப்புக்காணியைத் தந்தனர். அதில் மூலையில் ஒரு கொட்டில் போட்டு இருந்தபடி மீதியில் புகையிலையும், வெங்காயமும் மாறி, மாறி செய்து தான் குடும்ப வண்டி ஓடுகிறது.

முத்தது சீதேவி, அடுத்தது சாந்தி பின் சாந்தன் கடைசி இரண்டும் சசி, சாரதா என்ற பெண் பிள்ளைகள்.

வயதிற்கு வந்த பெண்பிள்ளைகளை எப்படிக்க கரை சேர்ப்பது அதுவே நல்லதம்பியை யோசிக்க வைத்தது. வயது போன தோற்றத்தை அளித்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்து தை, மாசி பனி எப்படியோ அப்படியே கற்பகத்துக்கு அஸ்மாவும் பிடித்துவிட்டது.

குமருகளைக் கரையேற்றும் முழுப் பொறுப்பும் நல்லதம்பியிடம் தானே. அதை எண்ணி எண்ணியே வாழ்க்கை சீரழிகின்றது.....

எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக மனதில் தோன்ற அதை எண்ணியபடியே அயர்ந்துவிட்டார் நல்லதம்பி. “இஞ்சாருங்கோ எழும்பிப் போய் கை, கால் முகத்தை அலம்பிவிட்டு வந்து சாப்பிடுங்கோ என்று கணவனை எழுப்புகிறாள் கற்பகம்.

சாப்பிடக் கை வைத்தவர் சாந்தனின் வரவு கண்டு வினவ “ஐயா எனக்குத்தான் சைவப்பிரகாசாவில் நல்ல றிசலர். ஆறு டியும் இரண்டு சீயும்” என்றவனின் கண்களில் பெருமிதம் தெரிய தந்தையின் கண்களிலோ கண்ணீர் வழிந்தோடியது. யாருக்கும் தெரியாமல் தோளில் கிடந்த துண்டினால் துடைத்துக்கொண்டார்.

யாருக்கு தெரியக்கூடாது என்று நினைத்தாரோ அவன் கண்டு கொண்டதை அவர் அறியவில்லை.

காலங்கள் கடக்கின்றன. அன்று தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது பக்கத்துத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த கந்தசாமி வந்து “என்ன நல்லதம்பி, இந்தக் குமருகளை எப்படிக்க கரை சேர்க்கப் போகின்றாய்? நானும் மூன்று குமரையும் என்றை மோன் சிவா ஒரு மாதிரி கனடாவிருப்போன பின்பு தானே கரை சேர்த்தனான். நீயும் உவன் சாந்தனை ஒரு மாதிரி அனுப்பிவிட்டியெண்டால் உதுகளுக்கும் ஒரு விமோசனம் கிடைக்கும்” என்கிறார்.

“இனி உவன் படிச்சுவந்து உதுகளைக் கரை சேர்க்கிறதுக்கு எவ்வளவு காலம் வேணும் அதற்குள் உன்றை முத்ததுகள் கிழவியாகிப் போய் விடுவினம். என்ன சொல்லறது விளங்குதுதானே?”

“ஓமண்ணை.”

“எதையாவது ஈடுவைத்தாவது முதலிலை அவனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிற வழியைப் பார். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிப் போட்டன். அப்ப நான் போட்டு வாறன்” என்றபடி தன் தோட்டத்திற்கு விரைந்தார்.

தோட்டத்தில் நிலத்தை சாறத் தொடங்கியவருக்கு வேலையில் கவனம் செல்லவில்லை. பாதியில் வேலையைப் போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றார்.

முகம், கை, கால் அலம்பிவிட்டு கற்பகம் கொடுத்த தேனீரை குடித்துவிட்டு கொல்லைப் புறத்திற்குச் சென்று ஆறுதலாக தென்னை மரத்தின் கீழே அமர்ந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.....

“என்னப்பா என்ன இவ்வளவு நேரமாக என்னத்தைத் தான் யோசிக்கிறியள்?” என்றபடியே வெத்திலைத் தட்டத்துடன் அருகே வந்து அமர்ந்தாள் கற்பகம்.

“ஒன்றுமில்லையப்பா.”

“என்ன என்ன ஒன்றும் இல்லை என்கிறியள். யோசனை மட்டும் பலமாய் இருக்குது”

“வேறு என்னத்தையப்பா யோசிக்கிறது. எல்லாம் மூத்த குமருகளைக் கரைசேர்க்கிறது பற்றித்தான். கந்தசாமியின்ரை மோன் போய்தானே அதுவின்ரை தமக்கை, தங்கைகள் கரைசேர்ந்தன. அதேபோல இவன் சாந்தனையும் அனுப்பலாம் என்றுதான்.....”

“என்ன சாந்தனையோ? உங்களுக்கென்ன விசரோ. முதல்லை அவனுக்கு என்ன வயது? அவனுக்கு என்ன தெரியும். பாவம் பச்சை பிள்ளை.”

“இஞ்சாருமப்பா உவனுகளெல்லாம், எல்லாம் தெரிஞ்சே போறான்கள். அதைவிட சாந்தனுக்குத் தெரியும் எப்படி உழைக்கிறதெண்டு.”

“சரி, அவனும் ஒமெண்டு போறதெண்டாலும் எப்படிப் போறது? உவன்கள் அதுதான் ஏஜென்சிக்காரன்கள் கேட்கிற முன்று, நாலு இலட்சத்தைக் கொடுப்பியளே?”

“அதுதான் கற்பகம் எனக்கும் யோசனையாய் இருக்குது.”

“எதுக்கும் உவன் சாந்தனையும் ஒருக்கால் கேட்டுவிட்டு மேலை விசயத்தைப் பாருங்கோ. சரி,சரி எழும்பி வாருங்கோ” என்றபடி கற்பகம் வீட்டுக்கு விரைந்தாள்.

அடுத்த நாள் காலையில் எழும்பி எல்லோரும் ஒன்றாக தேனீர் குடிக்கும் நேரம் நல்லதம்பி மெல்லப் பேச்சை எடுக்கின்றார்.

“தம்பி சாந்தன், எங்கட வீட்டு நிலைமை உனக்கு நல்லாய் தெரியும்தானே? அதுக்கு உன்னைத் தானே மலை மாதிரி நம்பிக் கொண்டு இருக்கிறம்.”

“என்னையா சொல்லறியள்? நான் படிச்ச வந்த கட்டாயம் அக்காமாரையும், தங்கச்சி அவையையும் பார்ப்பன் தானே. நீங்கள் ஏனையா கண்கலங்குகிறியள்” என்று கூறிய சாந்தனிடம்,

“உன்ரை பொறுப்புணர்ச்சி எனக்குத் தெரியும்தான் தம்பி. ஆனால், நீ எப்ப படிச்ச, எப்ப அக்காவையை கரைசேர்க்கிறது. அதனாலே.....”

“என்னையா அதனாலே..... என்ன சொல்ல வந்ததைத சொல்லுங்கோவன், உங்களுக்காக என்ன செய்கிறதோ அதை நான் செய்கிறன்.”

“இல்லைத் தம்பி, நீ வெளிநாடு போனியெண்டால் சீக்கிரமே.....”

“என்ன நானோ, வெளிநாடு போறதோ, என்ன உங்களையும் அம்மாவையும் விட்டிட்டு நான் போய்.....”

“நீ போகாட்டால் உன்ரை அக்காமாரை எப்படிக்கரைசேர்க்கிறது. உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால் விட்டிடு. இயலாத நிலைமையில் தான் உன்னைக் கேட்கிறன்”.

அவரின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

எழும்பி வந்து அவரின் இரு கைகளைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டபடி, “ஐயா நான் பேர்ய் உழைச்சு இதுகளைக் கரைசேர்க்கிறன். நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்கோ. நீங்கள் அனுப்ப வேண்டிய வழியைப் பாருங்கோ. நான் இப்பவே போக ஆயத்தம்” என்றவனின் முதுகை ஆதரவாய் தடவுகின்றார் நல்லதம்பி.

வெளிநாடு போகிற ஆயத்தம் துரிதமாய் நடைபெற்றது. ஓம் என்ற சூட்டோடு அனுப்பிட வேண்டும். பாசம், அன்பு இருக்குத்தான். ஆனாலும், கடமை ஒன்று உண்டல்லவா.

வீடு வளவும் ஈடுவைக்கப்பட்டது. போதாததற்கு கற்பகத்தின் தாலிக்கொடியும் அடகுவைத்தாகிவிட்டது. கற்பகமோ ‘ஏஜென்சிக்காரர்கள் ஏமாத்தக்கூடாது; கடவுளே’ என்று நேராத நேர்த்திக்கடன் இல்லை.

நானைக்கு சாந்தன் கொழும்பிற்குப் போகிறான். நல்லதம்பியும் கூட கொழும்பிற்குச் சென்று பிளேன் ஏத்தி வருவதாக ஏற்பாடு.

அன்று மாலை சாந்தன் பெரிதும் பரப்பரப்பாகக் காணப்பட்டான். முதன் முதல் பிரயாணம் அதுவும் கனடாவிற்கு. பாவம் அவன் தான் என்ன செய்வான். கடமை அவனை அமுக்கின்றதே!

“இஞ்சேருங்கோ, உவன் தம்பி சாந்தன் போயே இரண்டு கிழமை ஆகுது, ஒரு கடதாசி கூட இன்னும் வரவேயில்லையே. அதை நினைச்சாத்தான் பயமாக்கிடக்கு. உந்த ஏஜென்சிக்

காரன்கள் எக்கணம் ஏமாற்றிப் போட்டான்களோ? என்றை ராசா எங்கை இப்ப இருக்கிறானோ கடவுளே.”

“இஞ்சாரும்பா, ஏன் வீணா தொண தொண என்று கத்துகிறீர். போனவன் என்ன கடதாசி போடாமலோ இருந்திருப்பான். உந்த கடிதப் போக்குவரத்து தாமதமாய் இருப்பதற்கு ஏன் உந்த ஏஜென்சிக்காரரைத் திட்டறாய்? உவனுகள் இருக்கிறதால்தானே எங்கடை பொடியன்கள் வெளிநாடு போறான்கள்.”

“சரி சரி கால் முகம் அலம்பிட்டு சாப்பிட வாங்கோ. எதுக்கும் உந்த கண்ணகி அம்மன் கோயிலுக்கு ஒரு அபிசேஷம் செய்தால் நல்லம் தானே?”

“உமக்கு விருப்பம் என்றால் செய்யுமன்.”

“சரி சரி சாப்பாட்டைப் போடு. நான் கொல்லைக்குப் போயிட்டு வாறன்.”

தன்னைப் போல் ஆயிரம் ஆயிரம் இளைஞர்களோடு தான் ஒருவனாக அமர்ந்திருந்தான் சாந்தன். இலங்கை அகதிகளை வாழ வைக்கும் புனர் வாழ்வுக் கழகத்தில் சாந்தனுக்கும் ஒரு இடம் கிடைத்ததே ஒரு பெரிய காரியம்.

வேளாவேளைக்கு சாப்பாடும், உடுதுணியும் கொடுத்தார்கள். கைச் செலவிற்கு சொற்ப அளவு பணம் தருகிறார்கள்.

இவை அங்கு வாழ்க்கை நடத்தப் போதுந்தான், ஆனால் மனதில் ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணங்களுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும், கடமைகளுடனும் வந்த சாந்தனைப் போன்றவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு இப்படி காலம் கழிப்பது?

இங்கு அகதி முகாமில் இருக்கும் ஒவ்வொரு இளைஞர்களும் ஏதோ ஒரு சிறு வேலை தேடிக்கொண்டு போகின்றார்கள்.

சாந்தனிற்கு யாரைத் தெரியும்.....? யாரிடம் போய் கேட்பது? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே.

திடீரென ஒரு யோசனை..... கந்தசாமி மாமாவின் மகன் சிவா அண்ணை இஞ்சை தானே இருக்கிறார். அவரைப் பிடிச்சா ஒரு மாதிரி வேலை எடுக்கலாம்..... அவரை எங்கை தேடிப்பிடிப்பது?

நாளைக்கு இஞ்சை வரும் சங்கத் தலைவரிடம் தான் கேட்க வேண்டும் என்ற யோசனையுடன் அவன் படுத்து உறங்கிவிட்டான்.

அடுத்த நாளும், அதற்குப் பின் வந்த தினங்களிலும் சிவா அண்ணையின் அற்றஸ் கண்டு பிடிச்ச, அவரைச் சந்திப்பது பெரிய காரியமாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் சிவா அண்ணரும் இங்கிருந்து விட்டுத்தான் வேலை தேடிக்கொண்டு வெளியே சென்றிருந்தார்.

பிறகு அவரை பிடித்து, அவர் வேலை செய்த கம்பனியிலே ஒரு சிறிய வேலை தேடிக்கொண்டான். ஒரு மாதம் வேகமாக உருண்டோடியது. முதல் மாதச் சம்பளம் கையிலை சுளையாக கிடைத்ததைப் பார்த்த சாந்தனுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி.

அவனது ஒவ்வொரு கனவுகளும் நனவாகும் நாளும் வரும் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டிற்கு முதன்முதலில் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்.....

“சாரதா, சாரதா, தபால்காரன் மணிச் சத்தம் போல கிடக்கு, என்னெண்டு பார் மோன.”

“ஓம் அம்மா” என்ற சாரதா விழுந்தடித்துக் கொண்டு வாசலிற்குச் சென்றாள்.

“அம்மா, அம்மா அண்ணான்ட கடிதம் போல கிடக்கு”. கடிதத்தை வாங்கிய சசி உடைத்தாள்.

“கொஞ்சம் பெலத்தா வாசி மோன. என் ராசா என்ன எழுதியிருக்கின்றானோ அம்மாளாச்சி.”

சசி வாசிக்கிறாள், சுற்றி வர ஐயா, அம்மா, சீதேவி; சாந்தினி, சாரதா கேட்க ஆவலோடு இருக்கிறார்கள்.

“அன்புள்ள ஐயா, அம்மா, அக்காமார், தங்கச்சியள், நான் நலம். அதுபோல் நீங்களும் இருக்க இறைவனை வேண்டுகின்றேன். நிற்க, நான் இவ்வளவு காலமாக கடிதம் போடவில்லை என கவலை கொண்டிருப்பீர்கள். நான் என்ன செய்வது?

வந்த நாளைக்கு ஒரு வேலையும் கிடைக்கவில்லை. இப்போதுதான் ஒரு சிறு வேலை கிடைத்துள்ளது. அகதிக் காக சாப்பிடப் போதும். பகலில் செய்யும் வேலையோடு, இரவிலும் ஒரு சிறு வேலைக்குப் போகின்றேன்.

எப்படியும் ஒரு ஆறு மாத காலத்திற்குள் அக்காமாரை கரை சேர்த்திடலாம் என நம்புகிறேன்.

அக்காமாரை இனிமேல் நெசவுக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கோ. நான் உழைத்து அனுப்புவேன் தானே. ஏன் அவையளும் இவ்வளவு நாளும் போல் இனியும் கஸ்டப்பட வேண்டாம்.

உங்களைப் பிரிந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன். இந்த பிரிவு வந்த தொடக்கத்தில் என்னை வெகுவாகப் பாதித்து விட்டது. பரிபூரணமாகக் கிடைத்த அன்பு திடீரென

தடைப்பட்டதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. ஆனால் என்ன செய்வது? கடமைகள் அந்த உணர்வுகளை இல்லாமல் செய்து விட்டது.

வேறு புதினம் இல்லை. உங்கள் பதிலை எதிர்பார்த்து இச்சிறிய மடலை முடிக்கின்றேன்.

இப்படிக்கு,

உங்கள் அன்பு மகன், சகோதரன்,

ந.சாந்தன்.”

சசி கடிதத்தை வாசித்து முடித்ததுதான் தாமதம் எல்லோரின் கண்களிலும் கண்ணீர். என்ன செய்வது, குடும்ப நிலைகள் ஆசை மகனை இப்படி வெகுவாக பிரித்துவிட்டது.

காலங்கள் உருண்டோடின. சாந்தன் அனுப்பும் பணத்தை வைத்து முதலில் ஈடுவைத்த தாலிக்கொடியையும் பின்பு வளவையும் நல்லதம்பி மீண்டுவிட்டார்.

வெளிநாட்டுப் பணம் உள்ளதால் திருமணச் சந்தையில் மாப்பிள்ளை வேட்டைக்குத் துணிந்து இறங்கிவிட்டார்.

அவரது அயராத முயற்சியும், சாந்தனின் பணமும் இருந்தததினால் மாப்பிள்ளை கிடைப்பது ஓரளவு இலகுவாக இருந்தது.

முத்தவள் சீதேவிக்கு ஜேர்மனி மாப்பிள்ளை பார்த்து பெண்ணும் போய்விட்டாள் ஜேர்மனிக்கு. கல்யாணப் படம், வீடியோ கூட இலங்கைக்கு வந்துவிட்டது.

இரண்டாவது மகள் சாந்தினியை ஒரு சுவீஸ் மாப்பிள்ளை வந்து கல்யாணம் முடித்துக் கொண்டு பெண்ணையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

வீட்டில் நல்லதம்பி, கற்பகம், சசி, சாரதா மட்டுமே. சாந்தனின் உழைப்பிற்குத் தகுந்த மாதிரி மாப்பிள்ளைமார் கிடைத்தது எல்லோருக்கும் சந்தோஷம்.

இருந்த வீடும் பெரிதாக்கி திருத்தப்பட்டு தேவையான நடைமுறை வாழ்க்கை உபகரணங்கள் வந்துவிட்டன. குடும்பம் அமைதியாக, ஆனால் சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துகின்றது.

“அம்மா, அம்மா, உந்த பொம்மர் மருதனாமடச் சந்தியில அடிக்கின்றான்” என்று வேர்க்க விறுவிறுக்க ஓடிவந்தாள் சாரதா.

“இப்ப தான் உந்த இந்தியன் ஆமி போய் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருந்தம். அதுக்கிடையில் உவனுகளுக்கு பொறுக்கேல்ல போல” என்றாள் கற்பகம்.

பிரச்சினைக்குள் பிரச்சினையாய் தமது வாழ்க்கையைக் கழித்தனர் நல்லதம்பி குடும்பம்.

ஒரு நாள்.....

சாந்தனின் கடிதம்: சாந்தன் பிரச்சினை பற்றி அறிந்ததாகவும், இனி அங்கு இருப்பது உசிதமில்லை உடனடியாகக் கொழும்பு வந்து தன்னை தொடர்பு கொள்ளும் படியாகவும் தான் பின்னர் கனடாவிற்கு எடுப்பதாகவும் எழுதியிருந்தான்.

“என்ன கனடாவிற்கோ, அந்தக் குளிர்க்க போய் என்ன சாகிறதோ? அதோடு அங்கத்தே கலாச்சாரம் எங்களிற்கு எல்லாம் பொருத்தம் வருமா” என்று அங்கலாய்த்தாள் கற்பகம். அவளிற்கு சொந்த இடத்தை விட்டு போறது விருப்பமில்லை.

“இஞ்சேரும், உமக்கென்ன விசரே. அங்க எங்கட நாட்டுச் சனமே தொண்ணூராயிரம் பேர் இருக்கினம். அது மட்டுமில்லாமல் எங்கட கோயில் எத்தனை கிடக்குது எண்டு உனக்குத் தெரியுமே? ஸ்ரீ வெங்கடேசர் கோயிலாம், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய கோயிலாம், தூர்க்கை அம்மன் கோயிலாம் எண்டு எத்தனை கோயில் தெரியுமே? கோயில்களில் எல்லாம் ஆறு காலப் பூசை நடக்கிறது எல்லாம் உனக்குத் தெரியுமே.”

“பூசை நடந்தாப்போல, கலாச்சாரம் என்று ஒன்று இருக்குதல்லோ?”

“என்னப்பா, கனக்க கலாச்சாரம் பற்றி கதைக்கிறீர்....”

இங்கேயும் பெட்டையள் எல்லாம் உடுக்கிற உடுப்புக் களைப் பார்த்தியே. அதை விட அங்கு பரவாயில்லை.”

“அதில்லை, அங்க சாந்தன் இருக்கிற இடத்தில செந்தாமரை என்ற பேப்பரும் வருகுதாம். அதைவிட தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம், ரீவியிலும், ரேடியோவிலும் நடக்குதாம்”.

“இங்கு இருந்து உந்த பொம்பர் அடிக்கும் ஷெல் அடிக்கும் பயப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறதை விட அங்கைபோய் நிம்மதியாய் இருக்கலாம்”.

நல்லதம்பியும், கற்பகமும் வாக்குவாதம் பிடித்து கற்பகம் ஒருவாறாக சம்மதித்துவிட்டாள்.

காரியங்கள் துரித கெதியில் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. காணி, வீடு வளவை தம்பியவையளிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, கிளாலிப் பாதை வழியாக ஒருவாறாக கொழும்பு வந்து சேர்ந்துவிட்டனர் நல்லதம்பி குடும்பத்தினர்.

கொழும்பிற்கு வந்தவர்கள், கனடா போகின்ற வழியைப் பார்த்தார்கள். சாந்தனிற்கு கனடாப் பிரஜா உரிமை கிடைத்தபடியால் இலேசாக நாலு பேரிற்கும் விசாவும் கிடைத்துவிட்டது. நால்வர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி.

நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு விமானம் கனடா நோக்கித் தன் பயணத்தை ஆரம்பித்தது.....

அரை

அடிக்கடி அவர்களைப் பற்றிய நினைவுகள் எழுவதுண்டு. ஆனால், எழுந்த வேகத்திலேயே அவை அடங்கி விடுவதுதான் மிகப்பெரிய சோகம். காணவோ, பேசவோ முடியாதவர்களைப் பற்றி நினைத்து வீணாக கவலைப்படுவதைவிட, அந்த நினைவுகளைத் துரத்தியடிப்பது மேலானது என நினைக்கிறேன்.

பல்கலைக்கழக விடுமுறையில் திருமலைக்கு வந்த எனக்கு இன்றைய ஞாயிற்றுக்கிழமை பெரிதும் நெருங்கிப் பழகிய முஸ்லீம் நண்பர்கள் சாப்பாடுகள், பலகாரங்கள் எனத் தந்து குவித்திருந்தார்கள். அப்பாவுடன் வேலை செய்யும் ஒரு முஸ்லீம் அன்ரி அப்பா, அம்மாவையும் சாப்பாட்டிற்கு கூப்பிட்டிருக்க அவர்களும் போய்விட எனக்குத் தனிமை பழகியிருந்தும் இன்று அது ஏனோ வதைத்தது.

சாப்பாட்டு மணம் என்னை வா, வா என அழைத்த போது போய் கையை வைத்ததுதான் தாமதம் அவர்கள் நான்கு பேரின் முகங்களும் வரிசையாய் வந்து போனது. எனக்கு எவ்வளவோ மனத்திடம் தான் இருந்தும் இப்போது ஏனோ கண் கலங்கியதை அடக்கமுடியவில்லை.

மெல்ல எழுந்து வீட்டின் பின்புறம் இருந்த கேற்றைத் திறந்த போதும் முகத்தில் வந்து மோதிய சில்லென்ற குளிர்காற்று அந்த நேரம் என்னுள் பரவசத்தை உண்டு பண்ணவில்லை. மெல்ல அந்த நீலக்கடற்கரை ஓரத்தில் அமர்ந்தவாறு என் நினைவுகளுக்குள் என்னைத் தொலைத்துக் கொள்கின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அது மிக இனிமையான காலம். அப்பா அப்போது தான் மிகக் கஷ்டப்பட்டு அந்தக் கடையை கட்டி முடித்திருந்தார். யாரிற்காவது வாடகைக்கு விடலாம் என யோசித்த போது தான் “இங்கு சிவா எண்டு” என கேட்டபடி வந்தவர் தான் சஹீட் அங்கிள். முதல் சந்திப்பிலேயே அவரைப் பிடித்துவிட கடை கைமாறியது. ‘சஹீட் ரெயிலறிங்’ என ‘போட்’ போட்டு ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் ஆரம்பமான அந்தத் தையல் கடை பிறகெல்லாம் ஓகோ என வளரத் தொடங்கிவிட்டது.

வெறும் எமது கடையை வாடகைக்கு எடுத்தவர் என்ற நிலை மாறி எங்கள் குடும்பத்தில் அங்கத்தவர் என்ற நிலை வந்தபோது தான் சஹீட் அங்கிள் அவரது குடும்பத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அன்ரியின் பெயர்..... மறந்துவிட்டேன். ஒரு மகன், மகளின் பெயரும் ஞாபகம் இல்லை. மகனின் பெயர் மட்டும் நெஞ்சில் நிற்கின்றது. 87இற்கு முன் இந்தியாவில் இருந்து ஒரு நாள் திடீர் மாலையில் வந்து உணவு போட்ட “மிராஜ்” பிளேன் ஞாபகம் இருக்கும்வரை சஹீட் அங்கிளின் மகனின் பெயரை மறக்க முடியாது. ஆம் அவனின் பெயர் மிராஜ் தான்.

எந்த ஒரு பண்டிகையும் விடாமல் நாங்கள் சாப்பிடப் போய்விடுவோம். இரு வீடுகளின் எந்த எந்த நல்லது கெட்டதிற்கும் இது குடும்பங்களும் முன்னுக்கு நிற்கும்.

தமிழ் ஆக்களின் இடத்தில் சஹீட் அங்கிளின் கடை இருந்ததால் தமிழ் பண்டிகைகளின் போது முதல் நாள் எல்லாம் கண்முழித்துத் தைப்பார்கள் சஹீட் அங்கிளும் அங்கிருந்த மற்றைய அண்ணர்மார்களும்.

“தேத்தண்ணியைக் கொண்டு போய் சஹீட் அங்கிளிடம் கொடுத்து விட்டு வா” என அம்மா சொல்வது இன்றும்

எனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றது. டோச் லைட்டை எடுத்துக் கொண்டு பிளாஸ்க்கில் தேத்தண்ணி கொண்டு போய் கொடுத்து விட்டு கொஞ்ச நேரம் இருந்து கதைத்து சிரித்து விட்டு வருவேன். மாசத்திற்கு எப்படியாவது ஒரு சேட்டும் டவுசரும் தைத்துத் தந்து விடுவார் எனக்கு.

88ஆம் ஆண்டு இந்தியன் ஆமிப் பிரச்சினையில் எனது தங்கையை நான் இழந்த போது செத்தவீடு நடத்தினதே சஹீட் அங்கிள்தான். இந்த நிகழ்வுக்குப் பிறகுதான் இப்படியும் மனிதர்கள் உலகில் இருக்கிறார்கள், என்ற உண்மை தெரிந்தது. 'சந்தோஷங்களில் விட துன்பங்களில் எவர் எம்மோடு பங்கெடுக்கிறாரோ, அவர்தான் மனிதர்' என்ற விவேகானந்தரின் கூற்று சஹீட் அங்கிளைப் பொறுத்த மட்டில் சரியாய்ப் போனது.

பிறகும் அமைதியாய்த்தான் வாழ்ந்தோம். அந்த கறுத்த இருபத்திநான்கு மணிநேரம் வரும் வரை. உடனடியாக முஸ்லிம்களை ஊரை விட்டு போகச் சொன்னபோது கண் கலங்கியபடி வீட்டை வந்தார் சஹீட் அங்கிள். என்னால் அவரின் முகத்தையே பார்க்க முடியவில்லை. அம்மாதான் அவருடன் சேர்ந்து தையல் மெஷின்களையும் துணிகளையும் எடுத்து வந்து வைத்தார். "மகன் நான் போயிட்டு வாறன்" எனக்கூறியபோது என் கண்கலங்கியதைக் கட்டுப்படுத்த என்னால் முடியவில்லை. "அங்கிள் இது கொஞ்ச நாட்களுக்குத் தான். பிறகு நீங்கள் வந்திடலாம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதீங்கோ. சாமான்களை கவனமாக வைச்சிருக்கிறம். பயப்படாமல் போயிட்டு வாங்கோ. அன்றி கவனம்" என்று மட்டுமே என்னால் சொல்ல முடிந்தது.

அன்றி எட்டு வருடங்களுக்குப் பின் 'எக்ஸ்பற்றிங்'. அது வேறு என்னை வதைத்தது. 'வயிற்றுப் பிள்ளையோட உடனடியாய்ப் போ என்றால் எங்க போவது?' என்னுள்

எழுந்த கேள்வியை எனக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொள்கின்றேன். கஷ்டப்பட்டுத்தான் பிரிந்தோம். கடைசியாகத்தான் பிரிகின்றோம் என்பது எனக்கு அப்போது விளங்கவில்லை.

போனவுடன் பதில் போடுவதாகச் சொன்னவர்தான் பதிலே இல்லை. புத்தளத்தில் யாரோ சொந்தக்காரர் இருப்பதாகச் சொன்னார். அங்கேதான் போயிருப்பார் போல என நினைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் சாமியறைக்குப் போகும் போதெல்லாம் அவரின் கடைச்சாமான்கள் இருந்து என்னை வதைத்துக் கொள்ளும்.

கால ஓட்டம் யாரிற்காகவும் பாத்திருப்பதில்லை. நானும் அம்மாவும் கூட அப்பா திருமலையில் வேலை செய்ததால் வந்துவிட்டோம். அப்பா எத்தனையோ தரம் எவ்வளவோ பேர் மூலம் புத்தளத்திற்கு தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்து தோற்றுப் போனார்.

நானும் உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டும். கல்விக் கெடுபிடிக்குள் அவர்களை மறந்து தான் போனேன். இப்படிப் பண்டிகைகள் வந்து ஞாபகப்படுத்திப் போனாலும் இப்போ தெல்லாம் அவர்களின் ஞாபகம் அடிக்கடி துரத்துகின்றது.

அன்றும் ஏதோ கதையில் "சஹீட் என்ன செய்கிறாரோ? தெரியாது. வந்தால் ஏதாவது கடைபோட்டுக் கொடுக்கலாம்" என்று அப்பா இருந்தாற் போல் சொன்ன போதுதான் நான் மட்டுமல்ல எனது குடும்பமும் அவர்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது புரிந்தது. எத்தனையோ முஸ்லிம் குடும்பங்களோடு பழக நேரிட்டபோதும் அவர்களின் இதை யாராலுமே எடுக்க முடியவில்லை. 'அன்றிக்கு என்னை பிள்ளை பிறந்ததோ? அதற்கே இப்போது ஏழு வயதிற்கு மேல் இருக்கும்' என என்னுள் நினைத்த போது கடற்கரையில் ரிஹுவர் கூட்டம் ஒன்று ஏறத்தாழ ஆறு, ஏழு வயது இருக்கும்

பட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தது. இப்படித்தானே அந்தப் பிள்ளையும் இருக்கும் என முகம் தெரியாத அப்பிள்ளையுடன் சிநேகமாகிவிட்டேன்.

கடந்த கால யோசனையில் என்னை நான் மறந்த போது..... “அண்ணன் பட்டம் சிக்கிவிட்டது. எடுத்துத் தாழீங்களா?” எனக் கேட்ட அந்தப் பெடியன்களின் ஒருவனைப் பார்த்த போது மீண்டும் சஹீட் அங்கிளின் ஞாபகம் வர, சென்று பட்டத்தின் சிக்கை எடுத்துக் கொடுக்கின்றேன்.

நீண்ட காலத்தின் பின் அவர்களை முழுதாக நினைத்து ஏனோ மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. ஆனாலும் அவர் தொடர்பு கொள்ளாததிற்கு என்ன காரணம் என்பது மட்டும் புரியவில்லை. ‘நிச்சயமாக கோபமாக இருக்காது. வேறு ஏதாவது காரணமாகத் தான் இருக்கும்’ என்று என்னை சமாதானப்படுத்தினேன். பட்டத்தின் சிக்கெடுக்க எழும்பிய நான் கால்போனபோக்கில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன். தீராத போரைப் பற்றி நன்றாகவே தெரியும் என்பதால் இப்போது அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என கனக்க ஆசைப்படவில்லை. ஒரு தரம் அவர்களையும் பார்த்து வரத்தான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

இரண்டு மூன்று நண்டுகள் க்ரையில் தம் கால்களால் படம் கீறி வைக்க அலை ஒன்றும் தெரியாமல் அதை வந்து அழித்துப் போனது.

“சிறு நண்டு கரை மீது படம் ஒன்று கீறும்; சில வேளை அதை வந்து அலை கொண்டு போகும்”

என்ற கவிதான் இப்போது ஞாபகம் வந்தது. நண்டு களின் படம் மாதிரித்தான் என் ஆசைகளும் இருக்கும் என நினைத்தபோது ஒன்றுமே வேண்டாம். சஹீட் அங்கிள்

எங்கிருந்தாலும் நல்லா இருக்கட்டும் என மனதார நினைத்துக் கொண்டு வீடு நடக்கின்றேன்.

இப்பொழுது பசிக்கிறது. ஞாபகங்கள் சில வேளைகளில் எம்மை வதைக்கலாம் அவையும் சில, பல நிமிடங்களுக்குத் தான். மீண்டும். சாப்பாட்டு மணம் என்னை வா, வா என அழைக்கிறது. இப்போது சாப்பிடுகிறேன். பூ..... நானும் வெறும் சாதாரண மனிதன் தானா?!

இல்லை, நதிகள் போல் வாழ்க்கையும் திசை மாறுகிறது. இதற்கு நான் என்ன செய்ய? நான் வழமையாக வாழத்தானே வேண்டும்.

காசல்

கூல்யாண ஏற்பாடுகளில் வீடு களைகட்டியிருந்தது. ரேவதிக்கிருந்த சோகமும், தாபமும் வேலைக்களைப்பில் இருந்த இடமே தெரியவில்லை.

“ரேவதி..... அங்க என்னம்மா செய்யிறீங்க?” என்ற தாயின் குரலுக்கு..... “வாறன்” என்று பதில் கூறியவாரே தாயிடம் விரைகிறாள்.

கண்கள் சிவந்திருந்தமையும், இப்போதுதான் அழுத கண்களை அழுத்தித் துடைத்துவிட்ட தாயின் முகத்தைக் கண்டு ரேவதிக்கு அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

‘எல்லோரும் ஒவ்வொரு பக்கம் அழுவதும், கவலைப் படுவதுமாக இருந்தால் இன்னும் இரண்டு நாட்களின் பின் நடக்கும் சபாவின் திருமணத்தை எவ்வாறு நடத்துவது?’ என்ற கேள்வியால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே “ஏன்மமா கூப்பிட்டனீங்க?” என்ற கேள்விக்கு, “சபாவின் தலைச் சோடினைச் சாமான்கள் வந்திட்டுதா” என்றாள் தாய்.

“ஓம்மமா..... நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ. நான் எல்லாம் பார்க்கிறன்”. என்று சொல்லிக் கொண்டே செல்லத் திரும்பியவளை தாயின் மென்கரம் தடுத்தது நிறுத்தியது.

“ரேவதி..... உண்மையா நீ சந்தோஷமாக இருக்கிறியா? இல்லை இருக்க வேணும் என்றதால் நடிக்கிறியா?”

“நான் என்னம்மா செய்யிறது. நான் இப்படி ஒரு ஈழக்கையை தேடிக்கொண்டு இப்படி ஒவ்வொரு நாளும்

மாதுமை

யாருக்கும் தெரியாம இரவிரவா அழுது.....” என்று மேலே கூறமுடியாமல் விம்மிய தாயின் தலையைத் தடவிவிட்டு பேசாமல் நகர்ந்துவிட்டாள் ரேவதி.

தலைச் சோடனையைப் பற்றிச் சொல்லி சபாவிடம் கதைப்பதற்கு அவளின் கதவைத் திறந்தவளுக்கு அங்கே கண்ட காட்சி மேலும் அவளை உலுப்பிவிட்டது.

தமக்கையைக் கண்டவுடன் கட்டிலில் இருந்து அழுது கொண்டிருந்த சபா ஓடிவந்து ரேவதியின் கைகளைப் பிடித்தபடியே “அக்கா நீ உண்மையாகவே சந்தோஷமாக இருக்கிறியா? உனக்கு கஷ்டமாக இருந்தால்..... பேசாமல் கூறி.....” என்று தொடர்ந்து கதைத்த சபாவின் வாயைப் பொத்தியவாரே..... “அவரவருக்கு எழுதினதுதான் நடக்கும். எனக்கு நீ சந்தோஷமாக இருந்தால் போதும். சுரேஷ் நல்லவர் போலதான் தெரியுது. என்ற பிரச்சினை கேட்டே சரியா :பீல் பண்ணினவர். நீ அவரோட நல்ல சந்தோஷமாக இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும். இனி வீட்ட யாரும் எனக்காக அழுதால்..... எனக்கு கெட்ட கோபம் வரும்.....” என்று விட்டு தலைச் சோடனைக் கதையைத் தொடர்ந்தாள் ரேவதி.

இடையில் வேறு வேலைகள் வந்து அக்கா, தங்கையைப் பிரித்து விட ரேவதி அவசரமாக ஏதோ அலுமாரியில் தேட உடுப்புக்களுக்கு அடியில் இருந்த நிமலனின் படம் விழுந்து சிரித்தது படத்தில். அவனைப் போலவே.

ஆம் நிமலன் ரேவதியின் கடந்தகால காதலன் என்பதை விட நிகழ்காலத்தில் கனவுகளைத் தொலைக்க வைத்தவன் என்று சொன்னால் இன்றும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

பள்ளிக்கூடக் காலத்தில் இருந்தே அவர்கள் நண்பர்களாக இருந்து பின் காதலர்கள் ஆனவர்கள். காதல் தோற்ற பின்தான் வீட்டிற்கே தெரிய வந்தது.

ரேவதியின் அப்பா ஓய்வு பெற்ற அரசு உத்தியோகத்தராவார் என்ற காரணத்தால் நிறைய இடங்களிலேயே அடிபட்டவர். தனது வயதையும் யோசித்து ரேவதிக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தை ஆரம்பித்த வுடன்தான் இந்தக் கால வயசுப் பிள்ளைகளைப் பற்றி அவர் நிறையவே யோசித்தார்.

“ரேவதி..... என்ன சும்மாவா அம்மா இருக்கிறீங்க.....” என்றபடி ரேவதியின் அறைக்குள் நுழைந்த தந்தையைக் கண்டதும் கட்டிலில் பாரதியார் பாடலுடன் இருந்தவள் மெல்ல அதனை மூடி வைத்துவிட்டு, “இல்லப்பா..... ஏன் என்னவும் தேவையா?” என்று கேட்க, மெல்ல அவளின் கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தபடி.....

“இல்லையம்மா. எனக்கும் வயசாகிட்டுது. உனக்கு ஒரு நல்ல இடத்தில் கட்டிக் கொடுப்பம் என்று யோசிக்கேக்க தான் உன் மனசில் யாராவது இருந்தால் கேட்டுப் போட்டுச் செய்வம். அதுதான் கேட்க வந்தனான்.....” என்ற தந்தை முடிக்க முன்னமே..... அவளது கண்கள் கலங்கி இரண்டு மூன்று கண்ணீர் துளிகள் அவரது மடியிலேயே விழுந்துவிட்டது.

துடித்துப் போன தந்தை “என்னம்மா..... ரேவதி? என்ன நடந்தது?” என்று கேட்க முதலே அவரது மடியில் விழுந்து அழத் தொடங்கிவிட்டாள் ரேவதி.

மெல்ல அவளை ஆசுவாசப்படுத்தி கதையைக் கேட்க அவருக்குப் பெரும்பாடாய்ப் போய்விட்டது.

“அப்பா, நிமலன்..... உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? நான் படிக்கிற காலத்தில் கொப்பிகள், நோட்ஸ் எல்லாம் வாங்க வாறவர் அவர். நல்ல நண்பர்களாயிருந்து பிறகு தான் காதலிக்கத் தொடங்கினாங்கள். பிறகு தொண்ணூறு கலவரத்தோட சுவிஸ்சுக்குப் போய்விட்டார். போகமுதல் எப்படியும் போய் இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்குள்ள கூப்பிடுவன் எண்டவர்தான். முதல் இரண்டு மாதமும் ஒழுங்காகக் கடிதம் போட்டார். பிறகு எல்லாமே நிண்டு போயிட்டுது”.

“பிறகு கனக்க கஷ்டப்பட்டு தொடர்பு கொள்ள முயற்சி செய்தன். ஒன்றுமே சரிவரேல்ல. ஆனா அப்பா நீங்க எனக்குச் செய்யிற ஒரே ஒரு உதவி வேறு யாரையும் கட்டச் சொல்லி வற்புறுத்தாம இருக்கிறதுதான். ஏனென்டா கற்பு உடலுக்கு மட்டுமில்ல, காதலுக்கும் இருக்கு. பரவாயில்லையப்பா. நீங்க சுபாவுக்கு மாப்பிள்ளை பாருங்க. தானா நிமலன் கட்டாயம் என்னட்ட வருவார்.....” என்று மேலும் கதைக்க முடியாமல் விம்மி விம்மி அழுத ரேவதியை பார்த்து தந்தைக்கும் கண்கள் கலங்கிவிட்டது.

இதற்கிடையில் விடயம் தாய்க்கும், தங்கை சுபாவுக்கும் கூடத் தெரிந்து வீடே பெருங் கவலையில் ஆழ்ந்துவிட்டது.

பல முறை எடுத்துக் கூறியும் நிமலனைத் தவிர வேறு யாரையும் கட்டமாட்டன் என்ற ரேவதியின் பிடிவாதம் தான் தந்தையை உலுக்கிவிட்டது. அதுவே அவருக்கு எமனாகி இரண்டு கிழமைக்குள் உயிரையும் குடித்துவிட்டது.

இவையெல்லாம் முடிந்து இப்போதெல்லாம் இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டது.

வெளிப்படையான அறிகுறிகளோ பழக்கவழக்கங்களோ இல்லாமல் இருவர் மனத்தளவில் மலர்ந்த காதல் கருகி

னாலும் அதன் ஏமாற்றமும் வாட்டமும் வெளியே தெரிவதில்லைத்தானே.....

முப்பத்திரண்டு வயதாகியும் இன்னும் திருமணம் செய்யாததால் சமுதாயம் வருத்தமோ, வியாதியோ, லவ் பெயிலியரோ தெரியாது என சொல்லிக் கொண்டதே தவிர வேறு ஒன்றும் நடைபெறவில்லை.

இப்படி இருக்கும் போது தான் சுபாவிற்கு பேசி வர சுரேஷ் தாயார் அரை மனதுடன் செய்ய சம்மதித்தார்.

சுரேஷ் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைதான் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை வந்து ஆறு மாத லீவில் நிற்பதாகவும் அங்கு வாழ்வது, பிள்ளை வளர்ப்பது எல்லாம் பொய் வேலை. எங்கட கலாசாரத்துடன் வாழ்வோ, பிள்ளைகளை வளர்ப்பதோ முடியாத காரியம் என்ற அவனது யதார்த்த நோக்கே ரேவதி, சுபா ஏன் தாயாருக்குக் கூட பிடித்துவிட்டிருந்தது.

மெல்ல சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டவளாய் நிமலனின் புகைப்படத்தை உள்ளுக்குள் திணித்துவிட்டு கல்யாண வேலைகளில் முழுகிப் போனாள்.....

புதுமணத் தம்பதிகளை ஒன்றாகவே பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கு நிமலனின் ஞாபகமே வந்து போனது, என்றாலும் அடக்கிக் கொண்டாள்.

சுபாதான் கணவருடன் ஒன்றாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் தமக்கையின் முன் வெகுவாகக் குறைத்துக் கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டாலும் சுரேஷின் வெளிப்படையான சீண்டல்களும், சேட்டைகளும் ரேவதியை வெகுவாகப் பாதித்தது உண்மை.

தங்கையும் தனக்காகவே அவளின் உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்துகிறாள் என்பதை அறிந்து ரேவதி சுரேஷ் ஊரில்

இருக்கும் வரை தான்தன் மாமி வீட்டிற்கு கொழும்பிற்கு செல்ல தயாரானாள்.

அம்மாவிடமும் சுபாவிடமும் தனக்கு கொஞ்சம் சேஞ்சாக இருக்கும் என்று கூறிவிட்டு அடுத்த நாள் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமான போதுதான் அன்றிரவு.

“சுபா, உம்மட அக்காவுக்குத்தான் கோல் போல. வெளிநாட்டுக் கோல் போலத்தான் கிடக்கு” என்று சொன்ன சுரேஷைத் தொடர்ந்து “அக்கா, கோல்.....” எனக் கத்தினாள் சுபா.

“ஹலோ.....” என்ற ரேவதி அதற்குப் பிறகு அழுததைத் தவிர வேறு ஒன்றையுமே வீட்டில் உள்ளவர்கள் பார்க்க வில்லை.

“என்னக்கா?” என்று கேட்ட சுபாவிடம் “நீ கல்யாணம் கட்டின நேரம்தான், நிமலனிட்ட இருந்து இரண்டரை வருடங்களுக்குப் பிறகு கோல். உடனடியா பாஸ்போர்ட் அலுவல்களை பாக்கட்டாம். இரண்டு கிழமைக்குள்ள எடுத்திடுவாராம்” என்று மேலே சொல்ல முடியாமல் அழுதே விட்டாள்.

சுரேஷ் வெளிநாடு போக இன்னும் நான்கைந்து மாதங்கள் இருப்பதால் அவரே ரேவதிக்குரிய வெளிநாட்டு அலுவல்களை எல்லாம் சிறப்பாகச் செய்து முடித்துக் கொடுத்தார். நிமலனிடம் இருந்து இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட தொடர்பு தாய், தங்கையை உடனடியாகப் பிரிக்கும் என்பதை ரேவதி அறிந்திராதபடியால் அவளை கவலையும், சந்தோஷமும் மாறி மாறி வாட்டியது.

சுபாப்போட்டில் வைத்தே நிமலன் சொன்ன கதைக்கு உடனடியாகவே அடுத்த பிளேனில் திரும்பிப் போகலாம்

என நினைத்த ரேவதி தாய் தாங்கமாட்டாள் என பல்லைக் கடித்தபடி அவனுடன் காரில் பயணமானாள்.

“இஞ்சு பாடும் ரேவதி, என்ற பிரெண்ட் ஒருத்தன் போன மாதத்தில் இலங்கைக்கு வந்தவன். அவன்தான் சொன்னான். உம்மட தங்கச்சிக்கும் கலியாணம் நடந்திட்டுதாம். நீர்தான் கட்டாம இருக்கிறீர் எண்டும் சொன்னான். ஏதோ அறிந்தோ அறியாமலோ நான் உம்மளை பாதிச்சிட்டன் எண்டு தெரியும். அதனால்தான் இங்க எடுப்பிச்சனான்..... ஆனா, நான் ஏற்கனவே மறி பண்ணீட்டன். உமக்குப் பிறிம்பாக வீடு பாத்திருக்கிறன். யோசித்து முடிவைச் சொல்லும்” என்றவனை ஆழமாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ரேவதி.

“உங்கட விடயம் சொன்னதிற்கே அப்பா செத்துப் போய்விட்டார். இப்ப மீண்டும் வாழா வெட்டி எண்ட பட்டத்தோட போக அம்மாவிற்கும் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. கூப்பிட்டு எடுத்த உதவி மனப்பான்மையுடன் வேலையும் ஏதாவது எடுத்துத் தந்திட்டிங்க எண்டால் நான் பேசாம இங்கேயே இருக்கிறன். தோல்விகள் எல்லாம் என்னோடையே போகட்டும். வீட்டிற்குத் தெரிந்து அவர்களையும் கஷ்டப்படுத்த.....” என சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே அவளது விம்மல் காருக்கு கேட்டது.

“ரேவதி, ரிஜிஸ்டர் மரீஜ் பண்ணத்தான் ஏலாது. ஆனா உண்மையை சொல்லீட்டன். விருப்பம் எண்டா ஏதாவது ஒரு கோயில்ல தாலி கட்டிற்று நாங்க இரண்டு பேரும்.....”

“போதும் நிமலன். உங்களுக்கு காதல், கல்யாணம் எல்லாம் விளையாட்டா இருக்கலாம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் உம்மளை நம்பி பல இலட்சம் தந்து ஒரு பெண் உம்மட்ட வந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு துரோகம் பண்ணக் கூடாது. நான் இவ்வளவு காலமும் பட்டவைகள் போலவே

இதையும் அனுபவிச்சிட்டு போறன். தங்கியூ. நிமலன். இவ்வளத்தோடையாவது விட்டிரே.....” என்றபடி தனது விம்மல்களை அடக்கிக் கொண்டாள்.

காலச்சக்கரத்தில் நாட்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது. தாய் தங்கையிடம் தான் நலமே இருப்பதாகவும், நிமலனுக்கு ஏதோ படிப்பு முடியாததால் திருமணத்தை ஒரு வருடம் முடிய வைப்பதாகவும், தான் இப்பொழுது கம்பனி ஒன்றிற்கு வேலைக்குச் செல்வதாகவும் கடிதம் எழுதி தற்காலிகமாக பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டாள் ரேவதி.

வேலைக்குப் போய் ஆறு மாதத்திற்குள் நிமலன் எடுத்துக் கொடுத்த வீட்டினையும் விட்டு விட்டு தெரியாத வேறு இடம் பார்த்துப் போய்விட்டாள். வீட்டிற்கும் அடிக்கடி காசு அனுப்புவதால் தாய் சந்தோஷமாக இருப்பதும் உண்மையானது. எப்படியும் ஓரிரண்டு வருடத்திற்குப் பிறகு நிமலனுக்கும் தனக்கும் சரியில்லை என்பதை மெல்ல மெல்ல கூறலாம் என விட்டுவிட்டாள்.

புது நாடு, புதுச் சூழல், புது மக்கள் என ரேவதி தனது கவலைகளில் இருந்து மெல்ல மெல்ல விலகிப் போனாலும் அது ஆறாத வடு என்பதற்கு அவளைத் தவிர வேறு யாரிற்கும் தெரிவதில்லை.

சுரேசும் சவிசுக்குப் போய்விட்டாராம். அடிக்கடி கோல் எடுப்பாராம். சுபா இப்ப கர்ப்பமாக இருப்பதாகவும் அறிந்து சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாள் ரேவதி.

அன்றுதான் அலுவலக விடயமாக இங்லண்டுக்குக்கு அனுப்பப்பட இருந்த டீமில் ரேவதியும், இன்னொரு தமிழ்ப் பிள்ளையும் தெரிவாகி இருந்தது அவளுள் சிறிது சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இரண்டு கிழமைக்கான புரஜக்ட் வேர்க்கிங் கலந்துகொண்டு முடித்து விட்டு அலுவலக விசா மேலும் ஒரு கிழமை இருந்ததால், கூட வந்த தமிழ் பிள்ளையின் பெரியம்மா குடும்பத்துடன் இருவரும் செலவழித்தனர்.

“ரேவதி அண்ணாட பிரெண்டின் சுவிசில் நடந்த வெடிங் கசட் ஒண்டு கொண்டு வந்திருக்கிறார். பார்ப்பமே?”

“ஓம் சும்மா தானே இருக்கிறம். பார்ப்பம் போடும்” என்று சொல்லி முடிக்க, ரேவதி அந்தப் பிள்ளை, பெரியம்மா குடும்பம் அனைவரும் டீவியின் முன் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

கோயில் காட்டி இயற்கைக் காட்சிகள் காட்டி, மணமகன், மணமகள் பெயர் போனபோதும் கவனமில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரேவதி மணமகனைக் காட்ட “சுரேஷ்” என்று அவள் அலறிய அலறலில் எல்லோருமே பயந்து விட்டார்கள்.

“ஏன் ரேவதி சுரேஷைத் தெரியுமா?” எனக் கேட்ட அந்தப் பெரியம்மாவின் மகனிடம் சூழ்நிலையை ஒருவாறு புரிந்து கொண்டவாறு “இல்லை. பழக்கம் இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் செய்துபோட்டன்” என்று சமாளித்துவிட்டாள்.

தலையிடி என்று மெல்ல எழுந்து சென்று அறைக்குள் படுத்தவள் கண்ணில் இருந்து ஓடிய கண்ணீரை அடக்க மாட்டாமல் தவித்தாள்.

கடவுளே, என்ற பிரச்சினையே வீட்டிற்குத் தெரியாது? இதையும் சொன்னால், அம்மா இல்லை சுபா கூட செத்துப் போய்விடுவாள்.

ஏன் எங்கட ஆக்கள் இப்படி நாடுவிட்டு நாடு வந்து எங்களை ஏமாற்றினை. நானாவது காதலித்து ஏமாந்தன்.

அவள் சுபாவிற்கு என்ன தலையெழுத்து. அவளையும் சுவிகக்கு எடுக்கேலாது என்றபடியால்தான் கலாச்சாரம் பழக்க வழக்கம் என்றெல்லாம் கதை அளந்து.....

மேற்கொண்டு அவளால் சிந்திக்க கூட திராணியற்று அழுது அழுதே நித்திரையாகப் போய்விட்டாள்.

இந்த நித்திரை தற்காலிக விடுதலை தான் என்பது அவளிற்கு மட்டுமே தெரியும்!

தூரத்து கோடை இடிகள்

மீண்டும் அக்கிராமத்தினுள் காலடி எடுத்து வைக்க மனம் சஞ்சலப்பட்டது. ஆனாலும் வேறு உயிர்கள் எஞ்சி இருக்கின்றனவா என்ற கேள்வி அடிக்கடி மனதில் எழுந்ததனால் சஞ்சலப்பட்ட மனத்தை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு மெல்ல தனது சைக்கிளைச் செலுத்துகின்றார் காந்தி ஐயா.

‘புயல் அடித்து ஓய்ந்ததன் பிறகு..... இல்லை இல்லை மதங்கொண்ட யானை அழித்து முடித்ததன் பிறகு..... அதுவும் இல்லை.....’ எண்ணிய மனஓட்டத்தை அடக்கிக் கொண்டு கற்பனை செய்து பார்க்கவே முடியாத அந்த அழிவுகளை நினைத்த போது, காந்தி ஐயாவின் கண்கள் பனித்து நின்றன.

வரிசையாக தீ வைக்கப்பட்ட, எரிக்கப்பட்ட குடிசைகள் அந்தப் பெரிய புளியமரத்தின் கீழ் டயர் போட்டு எரிக்கப்பட்ட உடல்களின் சாம்பல்கள் காய்ந்து வறண்டிருந்த வயல் வெளிகள் என்று ஒவ்வொன்றுமே வந்து போன காதையர் களின் கொடூரத்தை தெளிவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

‘தமிழர்களும் சிங்களவரும் மிக அன்னியோன்னியமாக வாழ்ந்த இதனை சிதைக்க இவர்களுக்கு எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ?’ என்று எழுந்த எண்ண ஓட்டத்தை அடக்கிய வாறு மெல்ல ஒவ்வொரு குடிசையாக ஏறி இறங்குகின்றார்.

தற்செயலாக திருமலை டவுணிற் கு சென்றிருந்த காரணத்தால் தப்பிவிட்ட காந்தி ஐயாவும், மனைவியும் செய்தி கேட்டு பதைபதைத்து நின்ற வேளையில் மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு உடன் வந்ததனால்தான் நான்கு

மாதுமை

உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடிந்தது காந்தி ஐயாவால். எல்லாமே நான்கு வயதிற்கு உட்பட்ட சின்னஞ்சிறுகுகள்.

சேவைகள் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தொடங்குவதை விட ஐயாவிற்கு அந்தக் காட்சி இரத்தத்தை உறைய வைத்தது. அது சோமசேனாவின் குடிசை. தொட்டிலில் மூன்று மாதக் குழந்தை. மெல்ல தொட்டுப் பார்த்தவர் உடல் சில்லிட்டு இருக்கவும் ஓவென்று கத்தலாம் போல் இருந்த உணர்வை அடக்கிக் கொண்டு பழஞ் சாரத்தில் அதனைச் சுற்றி அதனையும் தாட்டுவிட்டு இனி எந்த ஒரு கோரத்தையும் தாங்க இயலாத நிலையில் டவுணை நோக்கி மெல்ல சைக்கிளை மிதிக்கின்றார்.

ஒற்றுமைகளைச் சிதைப்பதால் யாருக்கு என்ன லாபம்? யாரிடம் கேட்பது? ஆண்டாண்டு காலமாக இதுதானே நடக்கின்றது. இந்த மண்ணில் தமிழன் சிங்களவனை வெட்டுவான். சிங்களவன் தமிழனை வெட்டுவான். இப்போது நடந்த இரத்தக் களரியில் தமிழனும் சிங்களவனும் சேர்ந்தே வெட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாரோ ஒற்றுமையை விரும்பாதவர் களால்.

சிந்தனை ஓட்டம் கலைய இப்போது காந்தி ஐயா முன் பூதாகாரமாகத் தோன்றிய பிரச்சினை இடப்பிரச்சினை. தானும் மனைவியும் என்றால் யாராவது தெரிந்தவர் வீட்டில் இருக்கலாம். நாலு பிள்ளைகளுடன் என்றால் அதுவும் மூன்று தமிழ்பிள்ளைகள் ஒரு சிங்களப்பிள்ளை இவர்களுடன் சேர்ந்து, யார்தான் அனுமதிக்கப் போகின்றார்கள்? இப்போது தங்கி யிருக்கும் மனைவியின் தூரத்து உறவினர் விடியற்காலையே மெல்ல கதையோடு கதையாய் வீடு பார்த்ததும் போய் விடுங்கள் என்ற மாதிரி கூறிவிட்டார்.

“எங்கேயாவது குறைந்த வாடகையில் வீடு கிடைத்தால்.....”

சிந்தனை பண்பிரச்சினையையும் மெல்ல நினைவூட்டிச் சென்றது. ‘இனி கிராமத்தில் இருந்தும் வருமானம் இல்லை. வருகின்ற கொஞ்ச பென்சன் பணமும் இப்போது உள்ள அறுவருக்கும் கஞ்சி குடிக்கக்கூட காணாது. வேலை செய்து களைத்துவிட்ட உடல். இருந்தும் போகலாம். ஆனால் ஐம்பத்தியைந்து வயதிற்கு மேல் யார் வேலை தரப் போகின்றார்கள்?’

எண்ணங்கள் எல்லாம் அவரை உலுப்பிக் கொன்ற தனால் காந்தி ஐயாவும் சிறிது ஆடிவிட்டார். அவரும் சாதாரண மனிதர்தானே.

விடிய கண்டு கதைத்த பழைய நண்பர் ஒருவரின் ‘கராஜ்’யை பார்த்து வந்தால் இன்றே அங்கு போய்விடலாம் என்ற எண்ணம் உந்தவே மெல்ல அங்கும் போய் விசாரித்து விட்டு மூன்று சோடி பணிசை வாங்கிக் கொண்டு இருக்கும் இடத்திற்கு திரும்புகின்றார்.

‘பத்தாவிற்கேற்ற பதிவிரதை’ என்று காந்தி ஐயா அடிக்கடி மனதினுள் சொல்லிக் கொண்டாலும் வெளியே சொல்வதில்லை. இப்படி ஒரு உயர்ந்த செயலை செய்ய தூண்டியதும் அவள்தான்.....

“கமலா..... இந்தா பணிஸ் இருக்கு. பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்துவிட்டு நீயும் சாப்பிடு” என்றவருக்கு “இல்லை ஐயா..... இருந்த கொஞ்ச அரிசியில் கஞ்சி காய்ச்சி கொடுத்தனான். பிள்ளைகள் குடித்துவிட்டு நல்ல நித்திரை..... இதனை வைச்சு இரவைக்கு கொடுப்பம்..... உங்களுக்கு கஞ்சி ஊத்தி தரட்டே” எனக் கேட்டவளை அவரால் நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

கொஞ்ச அரிசி எப்படி வந்தது என்று அவருக்குத் தெரியும். ஒரு வளையலைக் கழற்றிவிட்டான். இனி என்னென்ன நகைகளைக் கழற்றித் தரப்போறானோ? எண்ணியவராய் “கமலா நான் சொன்னன் அந்த ‘கராஜ்’ அவன் வாடகையும் வேண்டாம் எண்டுட்டான். சுத்திவர மதிலும் இருக்கு. தகரக்கொட்டகைதான் எண்டாலும் எங்கட விரலுக்கேத்த வீக்கம்..... இங்க இருந்து பிள்ளைகள் ஏதாவது குழப்படி செய்ய அது வீட்டுக்காரருக்கும் மனவருத்தம் எங்களுக்கும் மனவருத்தம்.....” என்று ஐயா முடிக்க முதலே.....

“அப்ப நாங்க இண்டைக்குப் பின்னேரமே போவம்” என்ற கமலாவின் பதில் வீட்டுப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

கமலா ‘கராஜ்’ கோயில் மாதிரித்தான் வைத்திருந்தாள். ஆறு மாதத்தில் மேலும் ஆறு பிள்ளைகள் மொத்தம் பத்து பேரைக் கடந்த போது தான் ஐயா சுருண்டு போனார். ‘சுகவாசம்’ என பெயரும் போட்டு அது அனாதை இல்லமாகவே மாறிவிட்டிருந்தது. கடைகளிலும், பணக்காரர் களிடமும் கௌரவமான பிச்சை வேறு. இருந்தும் சில நாட்களில் சமாளிக்க முடியாமல் திணறிவிடுவதும் உண்டு.

தமிழ் பிள்ளைகளை தமிழ் பாடசாலைகளுக்கும் சிங்களப் பிள்ளைகளை சிங்களப் பாடசாலைகளுக்கும் அனுப்பத் தொடங்கிய பிறகு செலவு இரட்டிப்பாகிப் போனது. ஆனால் வேறு வழியில்லை.

தொடங்கிய நாட்களில் இருந்த கல்லெறிகளும் கரும் சொற்களும் இப்போது குறைந்துவிட்டாலும் “இவருக்கேன் இந்தத் தேவையில்லாத உத்தியோகம்?” என்று புறுபுறுப்பாரும் இல்லாமல் இல்லை.

சிலர் பேசாமல் தமிழ் பிள்ளைகளை மட்டும் வளர்த்து விட்டுப் போறதற்கு சிங்களப்பிள்ளைகளையும் சேர்த்து நல்ல அடி வாங்கப் போகிறார்..... என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் எதுவுமே ஐயாவின் பயணத்தை இதுவரை தடை செய்ததில்லை.

இப்போதெல்லாம் கலியாணம், ஆண்டுத் திவசம், பிறந்தநாள் என்று கொண்டாடும் மக்கள் “சுகவாசத்தையும்” கவனித்துக் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

வளர்த்து படிப்பித்து ஆளாக்கி வைப்பதே ஐயாவின் நோக்கம் என்பதால் தத்துக் கொடுப்பதும் அவரிடம் இல்லை. பிள்ளை என்று வாங்கி வேலைக்காரராய் அமர்த்தினால் என்ற பயமும் தான். இதனாலும் பல பணக்காரர்களுடன் மோத வேண்டி வந்தது.

பொது வாழ்வு என்று தொடங்கிவிட்டால் எத்தனை சாட்டையடிகளைத் தாங்க வேண்டியுள்ளது.

சுகவாசப் பிள்ளைகள் என்றால் ஊரிற்குள் பிறம்பாகத் தெரியும். கட்டுப்பாடும் ஒழுக்கமும் அவர்களுடன் கூட வளர்கின்றது. அவரவர் மதம், அவரவர் மொழி, ஆனால் ஒரே ஒழுக்கம். பிள்ளைகள் எல்லோரும் இரண்டு மொழி களையும் சரளமாகப் பேசுவதால் அவர்களிடையே எந்தப் பேதமும் இருக்கவில்லை என்பது. ஐயாவிற்கு மிகுந்த ஆறுதல்.

இன்றும் விடிய இப்படித்தான் வழமையான பஜனைகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது வாசலில் இடைவிடாத அழுக்கை ஒலி. மெல்ல எட்டிப் பார்த்த கமலாம்மா அதிர்ந்து விட்டார்.

வாசலில் ஒரு மாதமும் நிரம்பியிராத குழந்தை.

எப்படித்தான் இவ்வாறு பெற்று போட்டுப் போக மனம் வந்ததோ? எண்ணிய எண்ணம் சட்டென்று கலைபட ஓடிச் சென்று அதனை வாரி அள்ளுகிறார். அருகில் பிள்ளையின் பிறப்புச் சான்றிதழும் கடிதமும்.

“என்ன? ஒரே புலம்பல்தான். மூதூரில் நடந்த கல வரத்தில் கணவன் சுடுபட்டு இறந்துவிட்டார். நான் வெளிநாடு செல்கிறேன். பிள்ளையைப் பார்க்க ஒருவரும் இல்லை.”

இப்படித்தான் தாயை இழந்து தந்தையை இழந்து எமது நாடு தான் எத்தனை கொடூரங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது?

இதற்கிடையில் வாசலுக்கு வந்த ஐயாவும் பிள்ளையைப் பார்க்கிறார். “அன்பழகன்” என்று பிள்ளையின் பெயரை வாசித்துவிட்டு எவ்வளவு ஆசையாக பெற்றோர் பெயர் வைத்திருப்பார்கள்..... இன்று..... “சரி கமலா..... பிள்ளையை உள்ளூக்குள்ள கொண்டு வா” கூறி விட்டே பால் போத்தல், பால்மா முதலியன வேண்ட உடனே கடைக்கு கிளம்பி விட்டார்.

புது வரவு எல்லோருக்குமே பிடித்திருந்தது.

இறைவன் என்ன நினைத்தானோ?

கமலாம்மா வலப்பக்க கை, கால் விறைக்கிறது என்று இருந்தவள் தான் அப்படியே இருந்து விட்டார்.

எல்லோருமே ஆடிப்போனார்கள். ஹோஸ்பிற்றல், ஹோஸ்பிற்றல் என்று திரிந்தும் ஒன்றும் முடியவில்லை. பாரிசுவாதமாம். படுத்த படுக்கையாகிவிட்டாள் கமலாம்மா.

ஐயாவிற்கு வாழ்க்கையே தொலைந்தது மாதிரி. வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் ஓடித்திரிகின்றார். ஒரு

பிள்ளை கூட அந்த வளர்ப்புத் தாயின் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

முதன் முதலில் வந்த நாளில் ஒன்றாக வந்த சிங்களப்பிள்ளையே, அவ்வளவு பேருக்கும் சமைப்பது மட்டுமல்லாமல் கமலாம்மாவை குளிப்பாட்டி, உணவு ஊட்டுதல் என்று சகல காரியங்களும் செய்துவந்தது.

ஐயாவிற்கு நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போனாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை.

நிலாவெளிப் பிள்ளையொன்றை அவரது அண்ணன் வந்து இன்று கூட்டிக் கொண்டு போவதாக கடிதம் போட்டிருந்தார்கள். மதியம் சாப்பிட்டுவிட்டு வாசலில் இருந்த சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்தபடி வாசலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த ஐயா நிலாவெளிப் பிள்ளை மெல்ல பையுடன் வெளியேறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

“தங்கச்சி ஐயாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவன்.” தமயன் கூறவும் “பன்னிரண்டு வருஷம் நான் சிறையிருந்தது போதாதோ?” என்று சொன்ன பதில் ஐயாவை சாட்டையாலே அடித்தது.

‘எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்க்க இப்படி கூறிவிட்டுப் போகுதே.....! கடைசி நன்றிகூட வேண்டாம். ஒன்றுமே கூறாமல் போயிருக்கலாமே.....’ எண்ணியபோது குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத்தான் முடிந்தது காந்தி ஐயாவால்.

மெல்ல தன் தோள்களில் பட்ட கையை உணர்ந்து மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தவர் அந்தச் சிங்களப்பிள்ளை நிற்பதை உணர்ந்தவர் “மொகதே துவே.....” எனக் கேட்டார்.

“தாத்தே, நான் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு, இங்கேயே இருக்கிறேன்”.

கண்களைக் கலங்க வைத்தது அப்பிஞ்சுக் குரல்.

மெல்ல கண்ணை மூடி கதிரையில் சாய உறக்கம் கண்களைத் தழுவுகின்றது.

இனி அவருக்குக் கவலை இல்லை. மற்றைய பிள்ளைகளையும் பார்க்க வாரிசு வந்துவிட்டது. கமலாவைக் கூட அந்தப் பிள்ளை கவனமாய்ப் பார்க்கும் என்பதும் அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

தன் இலட்சியப் பயணத்தை தொடர வாரிசு தோன்றியதை எண்ண எண்ண அவரது உடலும் உள்ளமும் சிலிர்த்து தணிந்தது.

மேற்கே மறைந்து கொண்டிருக்கிறான், கதிரவன் மற்றைய ஒரு விடியலுக்காக.....

ஐயா. இன்னும் எழும்பவே இல்லை.

நிரந்தரமாய் உறங்கிவிட்டார்.

மழை வந்த அறிகுறியே இல்லாமல் கலைந்து விடுகின்ற மேகத்தைப் போல்.

இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை தூரத்து கோடை இடிகள்.

வாழ்க்கை என்நால் ஆயிரம் இருக்குமா?

மைதிலிக்கு அதுதான் முதல் விமானப் பயணம்.

அது மட்டும் அல்ல அந்தப் பயணத்தின் நோக்கமும் மனத்தின் அடிவரை மகிழ்ச்சியால் நிறைந்து இருந்தது. அவள் திருமதி ஆதவன் ஆவதற்காக இந்தியா பயணிக்கிறாள்.

இடுப்பு பெல்டைப் போட்டு விட்டு விமானத்தின் இருக்கையில் மெதுவாக சாய்ந்து கொண்டவளுக்கு தன்னுடைய காதலை நினைத்த போது புன்னகை ஒன்று இதழோரத்தில் ஓடி மறைந்தது. அது காதல் திருமணமா? அல்லது பேசிய திருமணமா? பிரித்தறிய முடியாத ஒன்று.

ஆதவனின் தாயார் மைதிலியை முதன் முதல் பார்த்த போதே இவள் தான் என் மருமகள் என ஆழமாய் தீர்மானித்துவிட்டிருந்தார். அதன் பிறகு ஆதவனையும் மைதிலியையும் போனிலும், கடிதத்திலும் தொடர்பு கொள்ள ஊக்குவித்ததே அவர்தான்.

ஆதவன் சுவிலில் இருந்ததால் முதலில் புகைப்படங்கள் மூலம் அறிமுகமாகி, அது அழியாத ஒரு நேசத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டிருந்தது.

மைதிலி ஆதவனின் அன்பிலும் அவளது தாயாரின் அன்பிலும் தான் திக்குமுக்காடிப் போனாள். வீடுகளும் அருகருகே இருந்ததாலோ என்னவோ அவர்களின் நெருக்கம் ஊரவர்களை அதிசயத்தில் ஆழ்த்திவிட்டதென்றே சொல்லலாம். மைதிலி உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எடுத்ததன் பின்பு

திருமணம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்ததால் சந்தோச ஆரவாரங்களுக்கு குறைச்சல் இருக்கவில்லை. மைதிலியை உடனே சுவிலுக்கு அனுப்ப முடியவில்லை. ஆதவனால் நேரடியாக இலங்கைக்கு வந்து போக முடியவில்லை. இருவருக்கும் இந்தியாவில் திருமணம் என்ற ஏற்பாட்டிற்கு இணங்கவே இந்தப் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

விமானப் பணிப்பெண் கொண்டு வந்து கொடுத்த குளிப்பானத்தால் சிந்தனை தடைப்பட்டு நிமிர்ந்தவள் பணிப் பெண்ணின் வரிசைப்பல் சிரிப்பில் தானும் கட்டுண்டு பதிலுக்கு சிரிக்கின்றாள்.

இரு குடும்பமும் நிற்பதற்காகவே ஆதவனின் தாயார் இந்தியாவில் அவர்களின் உறவினர்களின் மூலம் எடுத்திருந்த வீட்டை அடைந்து இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் ஆகி விட்டிருந்தது. இன்று ஆதவன் வருகின்ற தினம். மனத்திற்குள் மத்தாப்பு பூத்துக் கொண்டு இருந்தாலும் மனத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறு நெருடலும் இருக்கத்தான் செய்தது.

நேருக்கு நேர் ஆதவனின் பார்வையைச் சந்தித்த போது ஏற்பட்ட உணர்வுத் துடிப்பு அடங்க சிறிது நேரம் எடுத்தது. திருமணத்திற்கு ஒரு கிழமைக்கு மேல் இருந்ததால் ஆதவனும் மைதிலியும் அமைதியாக கதைத்துப் பேச அவகாசம் கிடைத்திருந்தது.

பலதும் கதைத்துப் பேசி சிரித்தவர்கள்தான் அந்த ரெலிபோன் குறிக்கீடுகளைத் தவிர.

சில சமயம் ஆதவனே கதைப்பதுண்டு. மைதிலி எடுத்த போதெல்லாம் “கோல் ப்றெம் சுவில் ஆதவன் பிளீஸ்” என்ற பெண் குரல் கேட்ட போதும் மைதிலி எந்தவித ஐயமும் இல்லாமல் “ஆதவன் உங்களுக்குத்தான்” எனக் கொடுத்து விடுவாள்.

இது கலியாணத்திற்கு முன் இரு தினங்கள் வரை தொடர்ந்தது.

அன்று பின்னேரம் வந்த போன் கோலில் அரண்டு போய்விட்டாள் மைதிலி.

“இல்ல டார்லிங்..... நான் நாளையண்டைக்கு வந்திடுவன்.” கூறிவிட்டு நிமிர்ந்த போது மைதிலி பார்த்த பார்வையை ஆதவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“யாரு ஆதவன்?” மைதிலியின் கேள்விக்கு மௌனமாக நின்றான் ஆதவன்.

“மைதிலி..... நான் எல்லாமே அம்மாவிடம் சொன்ன னான்.”

“அதுதான், என்ன சொன்னீங்க” எனக் கேட்ட மைதிலியின் மனம், படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

“இல்ல..... மைதிலி நான் சுவீஸில் ஒரு இந்தியப் பெண்ணை சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் மனைவியாக்கி விட்டேன். ஆனா அம்மா உங்களை மருமகளாக மனதில் போட்டிட்டா. நான் மாட்டேன் என்பதா நஞ்சு குடிப்பேன் அது இது என வெருட்டிப் போட்டா. ஒண்டுமே செய்ய ஏலாமத்தான் நான் இங்க வந்தனான்” என்று சொல்லி முடிக்கவும், மைதிலிக்கு உலகமே இருட்டானது.

“ஆதவன்..... கலியாணத்தன்று வரை இவ்வண்மை தெரியாம விட்டிருந்தா என்னையும் மணந்து என்ன செய்திருப்பீங்க.....”

நா தழுதழுக்க கேட்ட போது அவளால் அழமால் இருக்க முடியவில்லை.

எல்லோரிற்கும் விஷயம் பரவி கலியாணம் தடைப்பட்டது.

மைதிலியின் சின்ன இதயத்தில் ஏற்பட்ட ஆழமான தாக்கம் அவளை நிலை குலையச் செய்தது.

ஆதவன் அடுத்த நாளே சுவீஸிற்குப் போய்விட்டான்.

கண்ணுக்குள்ளே வைத்துப் பார்த்த மருமகளிற்கு இந்தக் கதி என்றபோதும் அவனின் தாய் அசரவில்லை. மருமகள் கிடைக்கமாட்டாள் எனத் தெளிவாய்த் தெரிந்து விட்டது.

“போகிற செலவை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்க” எனக் கூறி உறவையும், முகத்தையும் சேர்த்தே முறித்து விட்டார்.

மைதிலியின் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட சிறிய நெஞ்சு வலியையும் சமாளித்துக் கொண்டு அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் பட்டது என்னவோ ஆழம்தான்.

கண்ணிற்கு வந்தது இமையுடன் போய்விட்டதாக எல்லோரும் நினைத்த போதும் மைதிலியின் இதய வலி என்னவோ ஜீரணிக்க முடியாததுதான்.

அன்றொரு நாள் காலை விடியலில் எழுகின்றாள்.

வாழ்வின் அதிர்ச்சியை நினைத்தவண்ணம் கீழ்வாளை நோக்குகின்றாள்.

அடிவானத்தில் செவ்வொளி படர்ந்திருக்கின்றது.

‘இறுதிக் கட்டத்திலாவது கடவுள் என்னைக் காப்பாற்றி விட்டார்’.

இந்த எண்ணம் உள்ளத்தில் உதிக்கின்றது.

அவளுக்கு மீண்டும் வாழ்க்கையில் ஒருவித பிடிப்பு ஏற்படுவதாகக் தோன்றுகின்றது.

விழி ஓரத்திலுள்ள கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகின்றாள்.

விடியலில் மேலெழுந்த கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்களைப் பார்த்த அவள் மனம் அமைதி அடைகின்றது.

கடமைக்குள் முழுகிப் போகின்றாள்.

1994

வார்த்தை தவநீ வீட்டாய் கண்ணம்மா.....

“ஏனம்மா இப்படி சனத்தோட நடந்து போறம்?” பதிலில்லை. “எங்கையம்மா இப்படிப் போறம்?” இதற்கும் பதிலில்லை. பதிலில்லை என்பதைவிட பதில் சொல்ல முடியவில்லை என்பதே இவ்விடத்தில் கமலாவிடிற்குப் பொருத்தமாக இருந்தது.

இரண்டு வயது வித்தியாசத்தில் இருக்கும் நிலக்ஷனுக்கும், சுதர்சனுக்கும் விளங்கப்படுத்தினாலும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத வயது..... ஆனால், சின்னவள் ரம்யாவின் அழகைகளையும், ஆர்ப்பாட்டங்களையும் தான் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை..... வெளிநாட்டுக்குப் போகவிருந்த ரவிக்கு நல்ல காலம். ஏஜன்சிக்காரன் ஏமாற்றி விட்டான். இல்லையென்றால் “இரண்டு மணி த்தியாலத்தில் வெளியேறுங்கள்” என்றதற்கு கமலா தனியே மூன்று பிள்ளைகளுடனும் நிறையவே கஷ்டப்பட்டிருப்பாள்.

கமலாவின் குடும்பத்தைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாம் நல்லூர்க் கந்தனின் அருள்தான்.....

தமிழ்க் குடும்பங்கள் என்றால் அவர்களுடைய உடமைகள் இழப்போ அல்லது குடும்பத்தில் ஒருவரது உயிர் இழப்போ இன்றியமையாதது. இல்லையென்றால் அது தமிழ்க் குடும்பம் என்ற வரைவிலக்கணத்துள் அடங்காமல் போய் விடும் என்றளவிற்கு இழப்புக்கள் சகஜமாகிவிட்டன.

ரவுணுக்குள் இருந்ததாலோ என்னவோ இதுவரை உடமை இழப்புக்கள் இல்லை. கந்தனின் அருள் இருந்ததாலோ என்னவோ உயிரிழப்புக்களும் இல்லை.

சாவகச்சேரி பிறகு வன்னி என்று தொடர்ந்து இடம் பெயர்ந்து, இடம்பெயர்ந்து களைத்துவிட்ட நிலையில் தான் வவுனியா காம்பில் ரவி தன் மோகனைச் சந்திக்க முடிந்தது.

இன்றும் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி இவர்களுடைய பெயரைக் கேட்டாலும் ஒரு ஆட்டம் காணும். அந்தளவிற்கு அன்றைய அட்டகாச நண்பர்கள்..... இதுவரை இப்படிச் சந்திப்போம் என எதிர்பார்க்கவில்லை.

தனது சித்தியின் குடும்பத்தை திருமலை கூட்டிச் செல்ல வந்த மோகனுக்கு ரவியின் நிலை சங்கடப்படுத்தியது. எத்தனை நாளைக்கு தான் கையிலிருக்கும் காசு காணும்? நகைகளைக் கூட அந்தரம் ஆபத்து என்றால் விற்கக்கூட முடியாத நிலையில் ஒவ்வொரு தமிழ் குடும்பமும் வவுனியா காம்பில் படுப்பாடு கொஞ்சம் நஞ்சம் இல்லை..... ஓ.ஐ.சீ. யை தெரிந்தவரென்றபடியால் ரவியும் தன் சொந்தமென்று கூறி நிறையவே கஷ்டப்பட்டு ஒருவாறு மீட்டும்விட்டான் மோகன்.

மண் புதிது, மனிதர்கள் புதிது, ஆனாலும் கோணேசர் கைவிடமாட்டார் என்பதால் கமலாவிற்கு கொஞ்சம் ஆறுதல்..... கேட்கிற தொகைக்கு அட்வான்சும், வாடகையும் கொடுத்து இருக்கக் கட்டாது என்பது ரவிக்கும், கமலாவிற்கும் நன்கு தெரியும். இனியும் எடுத்ததற்கெல்லாம் மோகனிடம் உதவி பெறுவது நாகரீகமில்லை.

முன்றாவது நாளே அன்புவழிபுரத்தில் அதுவும் மோகனின் உதவியுடனும் சிறு கல் வீடு கிடைத்தது.

உரிமையாளர்களுக்கு அதற்கு வாடகை எடுப்பதிலும் விட அதிலுள்ள யன்னல் கதவுகளை யாரும் எடுத்துப் போகாமல் இருப்பதற்கு தகுந்த ஆட்கள் தான் தேவைப்பட்டது. இதற்கு ரவியின் குடும்பமும் பொருந்தி வரவே எல்லாம் சரியாகப் போய்விட்டது.

விடிய டவுணிற்குப் போய் கமலாவின் கைவளையல் இரண்டை வித்துவிட்டு வந்த ரவிக்கு மனமே சரியில்லை. எத்தனை பெண்சாதிமார் இதற்கு ஓம் என்பார்கள்? இது நாள் வரையில் கமலாவிடம் ஒரு முகச்சுளிப்புத்தானும் இல்லை. கிடைத்த முவாயிரத்து ஐந்நூற்றையும் கமலாவிடம் கொடுத்துவிட்டு பலகைக் குற்றியில் சோர்வாக அமர்ந்த ரவியிடம்,

“என்னப்பா காய்ச்சலோ.....? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க?” எனக் கேட்டவள், பதில் வராததைக் கண்டு, “இன்னொரு நல்ல விசயம்..... பக்கத்து வீட்டு அக்காவின் கடையாம்..... இந்தச் சந்தியில் இருக்கிற பூச்சி மருந்துக் கடை..... நடத்த ஆட்கள் இல்லையாம். ஐந்நூறு ரூபாய் வாடகை தந்தால் போதுமாம். நான் உங்களிட்ட கேட்டுச் சொல்லுறேன் எண்டு சொன்னானா” என்று கமலா கூறி முடிக்கவும்,

கஷ்டப்பட்ட மனத்தை அடக்கிக் கொண்டு “ஓம் எண்டு சொல்லும். வாடகைக் காசைக் கொடுத்துவிட்டு திறப்பை வாங்கிக் கொண்டு வாரும்..... இண்டைக்கே தொடங்குவம்.....” என்று கூறி முடித்த ரவியின் கூற்று உத்தியோகம் புருஷலட்சணத்தைக் காட்டிற்று என்றாலும் ரவியும் சும்மா இருந்து சாப்பிட்டவனில்லை. யாழ் டவுணிலும் நல்ல பிஸ்னஸ்.....

கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் ஒத்த மனைவி..... மூன்று பிள்ளைச் செல்வங்கள்..... அன்புக்கும், சந்தோஷத்துக்கும் குறைவிருக்கவில்லை.

இந்தப் பிரச்சினைகள் இடம்பெயர்வுகள் என்பனதான் இவற்றைச் சிதைத்துவிட்டிருந்தாலும், நல்ல காலம் அழித்து விடவில்லை.

மகன்மார் இருவரும் சுற்றுவிட்டார்ப் பிள்ளைகளுடன் பழகிவிட்டார்கள், முத்தவனை அடுத்த வருடம்தான் பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டும். இப்போது கார்த்திகை மாதம்தானே..... அவர்களும் கொஞ்ச நாளைக்கு விளையாடித்திரியட்டும்.....” என்பதை நினைத்து விட்டுவிட்டார்கள் கமலாவும், ரவியும்.

விடியல்கள் யாரிற்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. கடைபிள்ளைச் சுமாராய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் தோட்டம் தூரவு இருந்ததாலோ என்னவோ பூச்சி மருந்து வியாபாரமும்..... கொஞ்சம் பழுதில்லாமல் நடந்தது.

குடும்ப அட்டை, மாவட்ட அடையாள அட்டை அதற்குப் படமெடுத்தல் என்று அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் அடிசனல் (மேலதிக) வேலைகளும் வந்து போனாலும் வாழ்க்கையில் சிறுபிடிப்பு, சிறு நிம்மதி இருக்கத்தான் செய்தது.

ரம்யா..... இப்போதெல்லாம் “ம்மா..... ப்பா.....” கூப்பிடத் தொடங்கி விட்டதாலும், அந்த மழலையிலும் சந்தோஷம் இருந்தது.

கடையில் உதவிக்கு ஆள் இல்லாதபடியால் மத்தியானச சாப்பாடு கமலாவே கொண்டுபோய்க் கொடுப்பது வழக்கம். மத்தியானச சாப்பாட்டை அன்றும் வழக்கம் போல் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு வந்தவள், ரம்யாவை அணைத்தபடி கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

நான்கு மணிபோல சந்தியில் யாரோ ஏசிக் கேட்பது போல் இருக்கவே, வெளியே எட்டிப் பார்த்தவள் அந்த வண்டில்காரன்தான் காது கொடுத்துக் கேட்கமுடியாத சொற்களால் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளுக்கு ஏச்சுக்கள் விழுந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டவள்.....

‘இவர்கள் ஏதாவது செய்திருப்பார்கள்..... அவனும் இப்பிடி ஒரே கத்திறவன்’ என எண்ணியவாரே கமலா தன் வீட்டு வேலைகளில் முழுகிப் போனாள். பிள்ளைகளுக்கு ஏசிக்கொண்டிருந்த வண்டில்காரன் இறுதியில் “யாருக்குப் பிறந்த மவன்களோ..... வளர்ப்புச் சரியில்லாதவங்கள்” என்று முடித்தது கடையில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரவிக்கு கோபத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது.

ஏனெனில் விளையாடிய கூட்டத்தில் நிலக்ஷனும் ஒருவன்..... இதற்கு அவன் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. கூட்டத்தில் நின்று விளையாடியது தான் அவனுக்கு அட்டமத்தில் வியாழன்.

நடு ரோட் என்று பாராது எழும்பி வந்த ரவி நிலக்ஷனுக்கு அடி என்றால் நல்ல அடி. கண், மண் தெரியாத அடி.

ரவிக் கோ வளர்ப்புச் சரியில்லை என்று வண்டில்காரன் சொல்லிவிட்டது தான் கோபத்தை உண்டு பண்ணியிருந்தது.

தன் வயதொத்த பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் தனக்கு அடி விழும் என்பதை சிறிதும் எதிர்பாராத நிலக்ஷன் அம்மாவிடம் அழுது கொண்டு போனது மிகப் பெரிய பிழையாகிவிட்டது.

ஏன் ரவிக்கு கோபம் வந்தது? ஏன் அடித்தார்? என்பதெல்லாம் தெரியாத கமலாவிற்கு நிலக்ஷனின்

அழகையும், வீங்கியிருந்த கன்னங்களும் கோபத்தைக் கிளறி விட்டன.

“ஏன் என்ற பிள்ளையை அடிச்சனீங்க?” கேள்வி கொஞ்சமும் கனமில்லைத்தான்..... ஆனால், வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் ரவியை வதைத்துவிட்டன.

‘என்ற பிள்ளை என்றால் அவன் என்ற பிள்ளை இல்லையோ’ எனக் கழுத்து வரை வந்த கேள்வியை அடக்கிக் கெரண்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டான் ரவி. கதைக்கத் தொடங்கினால் ஆத்திரத்தில் என்ன கதைப்பது என்று தெரியாமல் போய்விடும் என்பதால் ரவி வாயே திறக்க வில்லை.

இரவு இரண்டு தரம் நிலக்ஷணை விட்டு ரவியைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டும் ரவி வரவில்லை. மூன்றாம் தரம் நிலக்ஷணிடம் சாப்பாட்டைக் கொடுத்தனுப்பிய கமலா பத்தரை வரை பார்த்து விட்டு படுத்துவிட்டாள்.

விடிய நிலக்ஷண் கோப்பி கொண்டு போய் கொடுக்கும் போதுதான் இரவு கொடுத்த சாப்பாடு அப்படியே இருப்பதைக் கண்டு.....

“அம்மா..... அப்பா சாப்பிடேல்ல.....” என்றவாறு கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இப்படியே மூன்று பகல்களும், இரவுகளும் கடந்துவிட்டன.

பார்த்துப் பார்த்து பொறுத்த கமலாவிற்கு இன்னும் பொறுக்க முடியவில்லை.

அன்று மத்தியானச் சாப்பாட்டை கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போன கமலா.....

“இங்கே அப்பா..... நான் என்ற பிள்ளை என்று கேட்டது பிழைதான்.....”

அதுக்காக சாப்பிடாமல் இருக்காதையுங்கோ..... தயவு செய்து சாப்பிடுங்கோ” என்று பலமுறை கேட்டவளுக்கு ரவியின் மௌனம் எரிச்சலூட்ட..... “நான் செத்தா சாப்பிடுவீங்க தானே? என்று சூடாகக் கேட்கவும்.....

கொஞ்ச நாள் அடக்கி வைத்திருந்த கோபம் திடீரென வெளியில் வர “ஓம் சாப்பிடுவன்” என முன், பின் யோசிக்காமல் சொல்லிவிட்டான் ரவி.

வீடு வந்து குழந்தைகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்துவிட்டு நிலக்ஷணையும், சுதர்சனையும் விளையாட அனுப்பிவிட்டு ரம்யாவுடன் படுக்கப்போனவள்.....

‘நீ செத்தால் நான் சாப்பிடுவேன்’ என்று ரவி சொன்னது மீண்டும் ஞாபகத்திற்கு வர, ‘வந்து வாழ்கின்ற இடத்தில் என் ரவி ஏன் இப்படிச் சொன்னார். ஊரில் என்றால் இப்படி ஒரு நாளும் சொன்னதில்லையே.....’ என்றது கமலாவின் பேதை மனம்.

அவளுக்கென்ன தெரியும்? எங்கள் போர்களும், இடம்பெயர்வுகளும் அழித்தொழித்தவைகளுள் வாழ்வியல் பண்புகளும் கூட என்பதை அவளால் எப்படி புரிந்து கொள்ள முடியும்?

எழுந்து போய் நோசாவுக்கு அடிக்கும் மருந்தைக் குடித்து விட்டுப்படுத்துவிட்டாள். படுத்தேவிட்டாள்.

ஏழு மணி போல விளையாடிக் களைத்து வந்தவர்கள் அம்மாவை எழுப்பிப் பார்த்தார்கள். எழும்பவில்லை.

அழுது கொண்டிருந்த ரம்யாவைத் தூக்கிக் கொண்டு கடைக்கு வந்தவர்கள் “அப்பா இன்னும் அம்மா எழும் பேல்ல.....” என்று சொன்னபோதுதான் தான் மத்தியானம் சொன்ன சொல்லின் காரம் விளங்கியது.

‘இல்லை..... அவள் இப்பிடி ஒன்றும் செய்திருக்க மாட்டாள்’ என்று மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு ஓடிய ரவிக்கு.....

மேசையில் மூடிவைத்திருந்த சாப்பாடும் நிரந்தரமாயப் போய்விட்ட கமலாவின் உடலும் ‘நான் போயிற்றன்..... இனிச் சாப்பிடுங்கோ.....’ என்ற மாதிரி இருந்தது.

அழக்கூடத் திராணியற்று அப்படியே அமரத்தான் முடிந்தது..... மனதென்னவோ ஓலமிட்டுக் களைத்திருந்தது.

சாதாரண வார்த்தை வலிகள் நாளை விடியலில் பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் அநாதைகள் என்ற பட்டத்தை கொடுக்கமாட்டாது..... அவனுக்கும் கூடத்தான்.....!

- 1995

*

இழப்பு

மூதூரில் இருந்து ‘லோஞ்ச்’ திருகோணமலை ஜெட்டியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பரந்து விரிந்து கிடந்த நீலக்கடல் ஆர்ப் பரிக்காமல் அன்று ஏனோ அமைதியாக இருந்தது. சுமதியின் மனக்குமுறலின் முன் கடல் தான் தோற்றுப் போனதாக எண்ணியதோ..... என்னவோ?

“ஏன் கடவுளே என்னை மட்டும் இப்படிச் சோதிக் கிறாய்?” என்ற கேள்வியைத் தவிர அவளால் வேறு ஒன்றையுமே கேட்க முடியவில்லை. ஒண்டரை வயதிலும், வயிற்றில் ஆறு மாசத்திலும் இருக்கும் இரு பிள்ளைகளையும் இனி யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்? என்ற சிந்தனையில் அவள் திக்பிரமை பிடித்தவள் போல் நீலக்கடலை வெறித்துப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கின்றாள்.

சுமதி இவ்வளவு கடுமையாகச் சிந்திப்பதற்குப் பெரிதாக ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. இரண்டு கிழமைக்கு முன் நடந்த இனக்கலவரத்தில் கண்ணுக்கு முன்னே கணவனை வெட்டிப் போட்ட சிறிய கொடூரம்தான்; இலங்கையின் நிலைப்பாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் நடந்திருந்தது.

சுமதி, டவுனில் உள்ள அண்ணன் வீட்டிற்கு வந்து இப்போது இரண்டு கிழமைக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. எல்லோரும் நன்றாகத் தான் பார்க்கின்றார்கள். ஆனால் எத்தனை நாளைக்கென்பது தான் தெரியவில்லை. அண்ணி வீட்டுக்காரர் கூட மிகவும் கரிசனையாய்ப் பார்த்தது சுமதிக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. ஆனாலும் தான் இழந்த இழப்பு எத்தனை தூரம் கொடியது என்பதை நாள்பட நாள்பட நன்றாகவே உணர்ந்தாள்.

நான்கு மாதம் கழித்து அப்பாவின் முகமே தெரிய வராத பிறந்த பிள்ளையைப் பார்க்க முதலில் சுமதிக்கு அழுகையே வந்தாலும் இப்போதெல்லாம் ஏனோ அவளிற்கு எல்லாவற்றின் மீதும் வெறுப்புத்தான்.

தன்னுடைய வயதை ஒத்த பெண்கள் எல்லாம் பொட்டோடும் பூவோடும் போகும் போது தனக்கு மட்டும் இவ்வாறான கொடுமையை இந்தச் சின்ன வயதில் கொடுத்த கடவுளை அவளால் சபிக்க மட்டுமே முடிந்தது.

கால ஓட்டத்தில் பிரச்சனைகள் எல்லாம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றதே ஒழிய குறைந்த மாதிரித் தெரியவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் உள்ள தொற்றுநோய் தான் இன்றைய மத்திய கிழக்கு நாட்டுப்பயணம். இது சுமதியையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இரண்டு பிள்ளைகளையும் அண்ணன் அண்ணியுடன் விட்டுவிட்டு இருந்த தாலிக்கொடியையும் வித்து விட்டுப் போய்விட்டாள். இப்போதெல்லாம் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அப்பாவும் அம்மாவும் அண்ணனும் அண்ணியும் தான். கடவுள் புண்ணியத்தில் அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாதபடியால் இந்தப் பிள்ளைகள் மிக சௌகரியமாக இருந்தன.

தனது பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றத்தான் மத்திய கிழக்கு வந்தவள் பல்வேறு நினைவுகளால் தினமும் சாகடிக்கப்பட்டாள். திருமணம் முடிந்த பெண்ணிற்கு மிகவும் ஆறுதல் தருவது கணவரின் அன்பும் அரவணைப்பும்..... அதனையே துடிக்கத் துடிக்க இழப்பது என்பது உயிரை அறுக்கின்ற கொடுமை. இதனால் தான் என்னவோ அந்தக் காலத்தில் உடன்கட்டை என்பதை சம்பிரதாயத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள் என்பது சுமதியின் அபிப்பிராயம்.

கணவரின் இழப்பின் தாக்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்த போது தான் றொபேட்டின் நட்பு சுமதிக்குக் கிடைத்தது. நீங்கள் எந்த ஊர்? என்பதில் இருந்து ஆரம்பித்த நட்பு முதலில் மனதிற்கு ஆறுதலைத் தேடித் தருவதாய் அமைந்த போதும் நாட்செல்லச் செல்ல அது உடலிற்கும் ஆறுதலைத் தேடித் தந்தது என்பது இருவருக்கும் மட்டுமே தெரிந்த விடயம்.

ரொபேட் இந்தியாவில் சென்று வாழலாம் என்று கூற எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லாமல் சம்மதித்துவிட்டாள் சுமதி. அதைச் சொல்லிவிட்டுப் போக இலங்கைக்கு வந்த இடத்தில் தான் இன்று இவ்வளவு பிரச்சினை.

“சுமதி சொல்லுறதைக் கேளு. உன்ர கஷ்டம் எனக்குத் தெரியுது. ஆனா முன் பின் தெரியாதவன் கூட நீ போய் குடும்பம் நடத்துறது சரியில்லை. பிள்ளைகளினர் எதிர் காலத்தை மட்டுமாவது கொஞ்சம் யோசித்துப் பாத்தியெண்டா” என்று கூறி முடிக்க முதலே “இல்லை, அண்ணா நான் மாசாமாசம் காச அனுப்பிறன். அதுகளும் உங்களைத் தானே அப்பா அம்மா என்று நினைக்குதுகள். அப்படியே இருந்திட்டுப் போகட்டும்” எனக் கூறி முடித்தவள் போயும் விட்டாள்.

சுமதி கொழும்புக்குப் புறப்பட அன்று பின்னேரம், பிள்ளைகளைக் கடற்கரைக்குக் கூட்டிக் கொண்டே விளையாட விட்டுவிட்டு அண்ணனும் அண்ணியும் கோணேசர் அடிவாரத்தைப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்தனர்.

“என்ன கலா..... இப்படியும் பெண் இருப்பாளோ..... பத்து மாதம் சுமந்து பெத்த பிள்ளைகளையும் விட்டிட்டு ஆரோ ஒருத்தனோட என்ற தங்கச்சி எண்டு சொல்லவே வெட்கமாய் இருக்குது” என்று சொன்ன முரளி கண்கலங்கி விட்டான்.

“ஏனப்பா, இதுக்குப் போய் அழுறீங்களா? தங்கச்சியை பிழை சொல்ல முதல் இந்தப் போரை, இனக்கலவரத்தை, எமது நாட்டைப் பிழை சொல்லுங்க. அவளும் அன்பான கணவன், பிள்ளைகள் என்று ஆறுதலாய் தான் இருந்து இருப்பாள். இப்பிட்யெல்லாம் சமுதாயத்தை சீரழிச்சதோட விடாம ஒழுக்கத்தையும் சீரழிக்கிற அளவில் எங்கட போர் பண்பாடுகளை எல்லாம் சீரழிச்சப் போட்டுது பாதீங்களா?” என அவள் கேட்டு முடிக்கவும், முரளிக்கு கலாவின் விளக்கம் உண்மைதான் என ஒப்புக்கொள்ள வைத்தது.

“அப்பா” என காலைக் கட்டிக் கொண்டு நின்ற சின்னஞ்சிறுசுகளை ஆளுக்கொன்றாக தூக்கிக் கொண்டு மணலில் கால்கள் புதையப் புதைய நடந்த போதும்.....

எம் நாடு இன்னும் எத்தனை சீர்கெடப் போகும் சுமதிகளை உருவாக்கப் போகின்றதோ? என்ற ஏக்கம் தான் இருவரின் மனதிலும் நின்றது.

- 1993

*

விழிப்பு

மணி ஏழை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா, பாடசாலைக்கு நேரம் போயிட்டுது. கெதியா டிபன் பொக்லை தாங்கோ” என்றாள் ஷைலொளி.

“இந்தாங்கோ மகள்” என்றபடி வந்த ஷைலுவின் தாய், “கவனமாகப் பொயிட்டு வாங்கோய” என வாசல் வரை வந்து வழி அனுப்பிவிட்டார்.

முதுகில் சுமந்த புத்தகப் பையும், அந்தச் சிரித்த குறுகுறுத்த அழகிய முகமும் அவ்வீதியில் நடந்து செல்லும் ஏனைய மாணவிகளில் இருந்து அவளை வேறுபடுத்துவன.

ஷைலொளி பிரபல பெண் பாடசாலையொன்றில் உயர்தர வகுப்பில் விஞ்ஞானப் பிரிவைச் சேர்ந்த மாணவி. பாடசாலை வீட்டிலிருந்து சுமார் ஒரு கிலோ மீற்றர் அப்பாலே உள்ளதால், வீட்டில் இருந்து இரண்டு நிமிட நடையிலே பஸ் ஸ்டான்ட் அடைந்து, அங்கிருந்து பஸ்ஸிலே செல்வது அவளது வாடிக்கையான நிகழ்ச்சி.

அன்றும் பாடசாலைக்கு அருகாமையில் உள்ள பஸ் ஸ்டான்டில் இருந்து கும்பலோடு இறங்கிப் பாடசாலையை நோக்கி நடந்தாள். அந்தச் சிறு வீதியிலே இரண்டு, மூன்று வீடுகளே உள்ளன.

இன்று வித்தியாசமாக ஒரு வீட்டின் வாசலில் கோலம் ஒன்று இருந்தது. கன நாட்கள் பூட்டியிருந்த வீட்டிற்கு யாரோ புதியவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணியபடியே பாடசாலையை அடைந்தாள் ஷைலு. தினம் தினம் காணும்

புதுப் புதுக் கோலங்கள் அவளிற்ரு அந்த வீட்டின் மேல் மதிப்பினை உண்டாக்கியது.

காலங்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்க..... அன்றும் வழமை போல, அவ் வீட்டின் வழியே அக்கோலத்தினை தரிசனை செய்துவிட்டு நிமிர்ந்தவள், அவ்வாசலிலே ஒரு இளைஞன் நிற்பதைக் கண்டாள்.

சிவந்த நிறமும், கறுத்த பிரேம் போட்ட கண்ணாடியும் அவனை மேலும் உயர்த்திக் காட்ட, ஒரு கணம் பார்வையை நேரே சந்தித்துக் கொண்டாள். ஒரு கணம் தான். ஆனாலும், உயிர் வரை பாய்ந்ததாக இருந்தது ஷைலுவுக்கு. அன்று முதல் பாடசாலையில் ஒரே பதட்டம். எதையுமே கவனத் துடன் செய்ய முடியவில்லை. பதட்டமும் ஒரு சில நாட்களில் நிற்காத ஓர் தொடர்ந்த தலை வலியாய்ப் போனது ஷைலுவுக்கு. ஆனாலும், அது சுகமான பதட்டங்கள். ஒரு சில நாட்களாக இதே நாடகம். அவ்விளைஞனின் கண்கள் மட்டுமே ஏதோ சொல்லத் துடித்துக் கொண்டிருக்க, வாய்ப் பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் இருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. பஸ் ஸ்ராண்டில் இறங்கிய பொழுது அவளுக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி. காரணம், அந்த இளைஞன் பஸ் ஸ்ராண்டின் சுவர் ஓரமாகச் சாய்ந்தபடி நின்றிருந்தான். நீல நிற டெனீம் ஜீன்சும், வெள்ளை ஈ சேட்டும் அவனை ஒரு படி மேலுயர்த்தி நின்றன. சாய்ந்தபடி அவன் பார்த்த பார்வை ஷைலுவை ஏதோ செய்தது.

இவளும் நடக்க, அவனும் பின் தொடர்வதை உணர்ந்து கொண்டாள் இவள்.

“மன்னிக்க வேண்டும், உங்கள் பெயர்?” என்று கேட்க எங்கிருந்தோ அந்த ‘லெவல்’ வந்து அவளுடன் ஓட்டிக் கொண்டது. விளங்காத மாதிரியே போய்விட்டாள்.

அன்றும் அவளைக் கடந்து கொண்டு செல்லும் போது, “ஷைலு” என்ற ஆழமான குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு சுற்றும், முற்றும் பார்த்தவள், கண்ணாடிக்குள் கண்கள் சிரிக்க, வரிசையான வெண்பற்களைக் காட்டியபடி நின்றிருந்த அவனைக் காண அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

இவ்வளவு அழகாக அவளது பெயரை இது வரையாருமே உச்சரிக்கவில்லை. அவளுக்கு அதற்கு மேல் ஒன்றுமே ஓடவில்லை.

நிச்சயமாக இந்த நாடகங்கள் அவளது படிப்பினை இரவில் குழப்பியது மட்டும் உண்மை.

படிப்பு ஒரு புறமிருக்க, அவனும் ஷைலுவைத் தொடர்வது. நிற்கவில்லை.

தினமும் ஷைலுவிடம் கேட்பான் தனது மனத்தில் உள்ளவற்றை சொல்ல வேண்டும் என்பான். ஆனாலும் அவளின் அசட்டையான பார்வை அவளின் நெஞ்சின் ஓரத்தில் ஏற்பட்ட கசிவினை முடி மறைத்துவிட்டது.

வழமையான அவளது ஆக்கிரமிப்பு அவளின் இதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்துவிட்டது.

அன்று பாடசாலை முடியவும் வந்த அவள், “ஷைலு நான் பெர்தெனியா யூனிவெர்ஸிட்டி இஞ்சினியரிங் ஸ்கூடன்ற். என்ற பெயர்.....” என்று தன்னைப் பற்றி என்றுமில்லாதவாறு சொல்லத் தொடங்க, அவள் வீதியைக் கடந்து பஸ்ஸினுள் ஏறிவிட்டிருந்தாள்.

ஏதோ நெஞ்சத்தைப் பிசைந்தாலும் அவளால் தன் கௌரவத்தை இழக்க முடியவில்லை. இந்த இரண்டு கிழமை நாடகத்தில் படிப்பு நாசமானதென்பதே உண்மையாக நடந்தது. சனி, ஞாயிறு இடைவெளியின் பின்பு திங்கட்கிழமை

மீண்டும் பாடசாலைக்கு வந்தவளுக்கு பஸ் நிலையத்தில் பெரிய அதிர்ச்சி. அப்பெயர் தெரியா இளைஞனை இன்றும் காணவில்லை. அடி மனதில் கவலை படர்ந்தாலும் காட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. கண்களை அக்கம் பக்கம் சுழல விட்டவளுக்கு மீண்டும் ஏமாற்றம். அவனைக் காணவில்லை.

மெல்ல பாடசாலையை நோக்கி நடந்தவளுக்கு சிறிது இன்ப அதிர்ச்சி. அவன் எதிரே பயணப் பொதியுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.....

அவளைக் கடக்கும் போது அவள் அறியாமலே நின்று விட்டாள்.

மெல்லச் சிரித்தபடி.....

“ஷைலு..... நான் உங்களிடம் நிறைய கதைக்க வேண்டியிருக்கின்றது. ஆனால்..... நீங்கள் பார்க்கவேமாட்டீன் என்கிறீர்கள். பரவாயில்லை. நான் பெரதெனியா சென்று கட்டாயம் கடிதம் போடுவன். உங்களுக்கு என்னை புரிந்து கொள்ள முடிந்தால் நாங்கள் மீண்டும் சந்திக்கலாம்.....” என்று கூறி நிமிர்ந்தவனுக்கு தூரத்தில் கண்டி என்ற பலகையுடன் வந்த, இன்ரசிற்றி பஸ்ஸைக் கண்டதும் அவசரமாக வீதியைக் கடந்து சென்று பஸ்ஸினுள் ஏறினான்.

கண்ணாடி வழியே.....

மீண்டும் அப்பெயர் தெரியா இளைஞனுடையதும், ஷைலுவின் பார்வையும் மீண்டும் கலந்தன.

ஆம்! அதே முதல் பார்வைகள் போல இவையும் மனத்தின் அடி வரைப் பாய்ந்த போதும் மௌனம் ஒன்றே சாட்சியானது.

பஸ், கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை நின்று பார்த்தவளுக்கு நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் எதுவோ செய்தது.

காலம் யாரை விட்டு வைத்தது.

பெயரை அறிந்த அவன் நிச்சயம் கடிதம் போடுவான் என்ற எதிர்பார்ப்பில் ஷைலு இருந்தான்.

தான் முகம் முறித்த சந்தர்ப்பங்களை நினைத்த அவளுக்கு கவலையே பரிசானது.

என்ன செய்தாலும் அவனது அழகிய முகமும், பேச்சுக்களுமே ஒலித்தன. அவளது உணர்வுகளை அவை மெல்ல மெல்ல அரித்துக் கொண்டிருந்தன. காதல் என்பது இது தான் என இதயபூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டாள். பெயர் கூடத் தெரியாத அவனது நினைவுகளைத் தவிர ஆறுதலடைய வேறொன்றும் இருக்கவில்லை.

அதிகாலையில் விழித்துக் கொண்டால் இப்பொழுது எல்லாம் தபாற்காரனை எதிர்பார்ப்பதே வேலையாகிப் போனது.....

ஒரு கிழமை..... இரண்டு கிழமை..... ஒரு மாதம்..... அவனுடைய பக்கத்தில் இருந்து எந்தவித சலனமும் இல்லை.

அன்று சனிக்கிழமை இரவு மேசையில் கொப்பியை முன்னே விரித்துக் கொண்டு இருந்தவளுக்கு ஒன்றுமே ஏறவில்லை.

மெல்ல..... நேடியோவைத் திருப்பினாள்.

“யாரது சொல்லாமல் நெஞ்சள்ளிப் போனது.....” என்ற பாடல் காற்றோடு காற்றாய் கலந்து வர, சூடான இரு கண்ணீர்த் துளிகள் புத்தகத்தில் பட்டுத் தெறித்தன.

ஆகஸ்டின் பரீட்சைக்கு வீணே ஓர மாதத்தை வீணடித்த நிலை அவளுள் முள்ளாய் குத்தியது.

மெல்ல புத்தகத்தை ஆவலோடு பார்த்தாள்....:

கணநேர காதலுக்குத் தான் அடிமையாகிப் போனது தெரிய, காலம் பதில் கூறும் என்ற துணிவுடன் அடிமனதில் அவனது நினைவுகள் சமாதியாகி.....

ஆகஸ்ட் பரீட்சைக்கு தன்னைத் தயார்படுத்த ஆரம்பித்தாள் ஷைலொளி.

- 1996

*

நீதர்சனமான விடியல் ஒன்று உதயமாகின்றது.....

வெண் மணற் பரப்பு பரந்து விரிந்து காணப்படும் அந்த கோணேசர் கோயிலின் அடிவார கடல் போன்று மாலைச் சூரியன் பட்டு அழகாயிருந்தது.

இளங்கோவின் பாதங்கள் மிக ஆழமாக மண்ணுள் புதைந்து நடந்து கொண்டிருந்தன. கால்கள் செயலில் ஈடுபட்ட போதும், சிந்தனை மிகவும் தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஆம்! மீண்டும் இந்தப் பாதங்கள் எப்போது மண்ணைத் தொடும் என்பதே அவனது கேள்விக்குறியாய் இருந்தது.

இளங்கோ நாளை மறுநாள் கனடா செல்லப் போகின்றான். கணவனை இழந்த தாய், தன்னைத் தொடர்ந்த மூன்று பெண் சகோதரிகள், கூலி வேலை செய்தே தன்னை ஓடாக வருத்தி, எம்மைக் காப்பாற்றும் தாயின் பரிதாப நிலையினை இன்னும் விட்டுக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பன போன்ற பல எண்ணங்களை இளங்கோவிற்கு வெளிநாடு செல்வதற்குரிய வெறியை அளித்தது.

பக்கத்து வீட்டு செந்திலும் ஒரே பொடியனாய் இருந்து வெளிநாடு சென்று கல்வீடு கட்டி, சகோதரிகளைக் காப்பாற்றிய செய்கையும் இளங்கோவிற்கு முன்னுதாரணமாய் அமைந்தது எனலாம்.

இவ்வாறு கடந்த காலம் நினைவில் சுழன்று வர இடையில் நினைவினை அறுத்துவிட்டு நேரம் எட்டு மணியாய் விட்டதை உணர்ந்தவாறு, வீடு நோக்கி செல்லத் தொடங்கினான்.

“தம்பி இளங்கோ வந்திட்டியே? உனக்கு விருப்பம் எண்டு இடியப்பமும் முட்டைப் பால் சொதியும் வைச்சனான். வடிவாய் சாப்பிடு என்ற பிள்ளை..... இனி எந்தக் காலம் என்ற கையால சாப்பிடுமோ” என்று கூறிய கற்பகம், கண்கலங்கிவிட்டான். மெல்ல வந்த கண்ணீரைச் சேலைத் தலைப்பால் மகன் காணக்கூடாது என்று துடைத்ததை, மகன் கண்டுவிட்டான்.

வீட்டு நிலையும்; தங்களை விட ஏழையாய் இருந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் கூட வெளிநாடு சென்று முன்னேறி விட்ட அவாவுமே தாயின் தாலிக்கொடியைக் கூட விற்று வெளிநாடு செல்லத் தூண்டியதே அன்றி, இந்தப் பாசங்களை ஒரு கணத்தில் எவ்வாறு அறுத்தெறிய முடியும்? என்று இளங்கோ எண்ணியவனாய் படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

காலங்கள் உருண்டோடுகின்றன. அவை எமக்காக ஏன் தான் காத்திருக்கப் போகின்றன.

இளங்கோ வெளிநாடு சென்று உழைத்தனுப்பிய இரண்டு மாதச் சம்பளம் கடனை அடைக்கப் போதுமானதாய் இருந்தது. பின் மூத்த தங்கச்சிக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து அனுப்பவும், இரண்டாவது தங்கையை சுவீஸ் மாப்பிள்ளைக்கு கட்டிக் கொடுக்கவும் இளங்கோவின் பணமே பேருதவியாயிற்று.

தாயும், கடைசித் தங்கச்சியும் மட்டுமே இப்போ திருக்கோணமலையில். அனுப்புகின்ற பணம் இருந்த வீட்டைத் திருத்திக் கல் வீடாக்கியது. அன்று அதிகாலை வந்த

இளங்கோவின் தொலைபேசி அழைப்பு அம்மாவிற்கும், பிள்ளைக்கும் இன்ப அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“அம்மா என்னோட வேலை செய்யிற சுரேஷுக்கு தங்கச்சியை பிடிச்சுட்டுதாம். இரண்டு பேருக்குமே ரிக்கற அனுப்புறன். நீங்களும் வந்து கலியாணத்தை நடத்திட்டு போங்கோ” என்று கூறிவிட்டு வைத்துவிட்டான்.

ஒரு கிழமைக்குள் எல்லா ஆயத்தமும் முடிந்து, அவர்கள் சென்று கல்யாணமும் வெகு விசேஷமாக நடந்து விட்டது. மாப்பிள்ளை ரொறொன்றோ என்பதால் அக்குடும்பம் அங்கு செல்ல, தாயும், மகனும் மட்டுமே ஒன்றாரியோவில் எஞ்சியிருந்தனர்.

கலியாண அவசரத்தில் மகனின் நிலை பற்றி தாய் எதுவுமே விசாரித்து அறியவில்லை.

அன்று இரவு சரியான கொட்டு பனி. கம்பளியால் போர்த்திப் படுத்துக் கொண்டிருந்த தாய், அரவம் கேட்டு முழிச்சுப் பார்க்க, இளங்கோ எங்கோ ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

“எங்கடா ராசா..... இந்த குளிருக்குள்ளா?”

“இல்லையம்மா..... வேலைக்கு போட்டு வாறன்.”

“வேலையோ இந்த நேரத்திலயோ?”

“ஓம்மா..... இஞ்ச இப்படி உழைச்சபடியாத்தான் நாங்க இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கம். காலமேல நான் விடுதி ஒண்டுக்கு கோப்பை கழுவுறன். பின்னேரத்தில் பெற்றோல் செட் ஒன்றில் கார்களுக்கு பெற்றோல் அடிக்கிறன். சாமத்தில இந்த நகரில் உள்ள சில தெருக்களுக்கு பேப்பர் போடுறன். தமிழன் அம்மா நான். எண்டாலும் வாழ்க்கைக்காக தன் மானத்தை விட்டுக் கொடுத்து அடிமையாய் தானம்மா

வாழ்றன்” என்று பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்கிவிட்டு வெளியே போனான் இளங்கோ.

ஏதோ இவ்வளவு நாளும் அலுங்காமல் குலுங்காமல் ஏதோ ஒரு ஒப்பீசில் வேலை செய்யுறான் எண்டு நினைத்துக் கொண்டிருந்த தாய்க்கு வயிறு பற்றி எரிந்தது.

கண்ணிரண்டிலும் இருந்து வழிந்தோடிய கண்ணீர் இரத்தமாகக்கூடாதா என எண்ணி, உறுதியான ஒரு தீர்மானத்துடன் மகன் வரவிற்காய் காத்திருந்தான். மகனும் காலையில் வர, “என்ர ராசா உனக்கு இந்த உத்தியோகம் ஒண்டும் வேணாம். இலங்கையில் உனக்கு வேலை கிடைக்காட்டியும் பரவாயில்லை. உப்புவெளிப் பக்கம் ஒரு துண்டு காணியில் நீ தோட்டம் செய்தாலும் நாங்க தன் மானத்தோட வாழுவம்” எனக் கூறவும்,

“ஓமம்மா, நானும் சொல்லத்தான் நினைச்சனான்..... பேசாம எங்கட இடத்திற்கு போய் கஷ்டப்பட்டு சீதன மில்லாமல் வாடுற பிள்ளைக்கு வாழ்வு குடுத்து என்ர உடல் உழைப்பால் வாழுவம்” என்று கூறுகின்றான்.

தாயும் மகனும் சேர்ந்து இலங்கைக்கு வந்தடைந்தார்கள். உப்புவெளியில் வேண்டிப் போட்ட காணியில் அன்று மிளகாய் நட தீர்மானித்திருந்தான் இளங்கோ.....

விடியக் காலேல மண்வெட்டியோடு தோட்டத்திற்குச் சென்று சாறத் தொடங்கவும், சூரியன் மெல்ல மெல்ல எட்டிப் பார்க்கவும் நேரம் சரியாய் இருந்தது.

1995

தலைந்து போன கோலங்கள்

திருகோணமலை ஜெட்டியில் காலடி வைத்தவுடன் சுப்பிரமணியத்திற்கும், விஜயாவிற்கும் மனது நிறைந்த சந்தோஷம். இவ்வளவு காலமும் சொந்த மண்ணில் பிரச்சினை, பிரச்சினை என்று உழன்று கொண்டிருந்தவர்கள், இனியாவது முத்த மகனுடன் இறுதிக் காலத்தைக் கழிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களின் ஒரே ஆசையெல்லாம் மகனின் கையால் கொள்ளி வைக்க வேண்டும் என்பதே.

ஜெட்டியில் இருந்து வெளியே வந்து உத்துறைமுக வீதியில் நின்றபடி சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டனர் இருவரும். தயாளன் வருவான், வருவான் எனப்பார்த்து அலுத்தாகவிட்டது அவர்களுக்கு. “இஞ்சேரும் எனக்கு இவனைப் பற்றி நல்லாகவே தெரியும். படிப்பித்து முடிக்கும் வரையில்தான் அப்பாவும் அம்மாவும்தான்..... பிறகு அவர்கள் யாரோ..... நாங்கள் யாரோ.....”

“ஏன்பா இந்த நேரம் போய் அவனை ஏசுநீங்க..... அவனுக்கு ஒப்பீசில் வேலையாய் இருக்கும். இல்லாட்டி நாங்க யாரும் வாறம் எண்டு ஐ.சீ.ஆர்.சியில் குடுத்த தகவல் கிடைக்காம இருந்திருக்கும்” என விஜயா பதிலுக்கு கூறி முடிக்கவும் சுப்பிரமணியம் மௌனமானார். “ஏன்பா..... இதில் ஒரு ஓட்டோவைப் பிடித்துக் கொண்டு போவமே..... விலாசம் இருக்குத்தானே.....” என விஜயா கேட்கவும் சரி எனத் தலையாட்டினார் சுப்பிரமணியம்.

கப்பல் பிரயாணக் களைப்பு நீங்க ஒரு வாய் தண்ணீர்கூட இன்னமும் கொடுக்கவில்லை தயாளனின் மனைவி; அதுதான் அவர்கள் ஆசைமருமகள். “என்ன? வந்தாச்சா? என்ற தயாளனின் முதல் கேள்வியே..... ஏன் வந்தீர்கள் என்பது போல முகத்திலடிப்பதாய் இருந்தது. அவர்கள் இருவரினதும் பாராமுகம் பெற்றோர் மனதை மேலும் புண்படுத்தியது.

ஆசையுடன் அப்பப்பாவிடம் ஓடிவந்த பேரன் ரதேயனை “ரதேயன்..... இங்கால வா..... அப்பப்பா ஒரே ஊத்தையாய் இருப்பார்” என்ற தயாளனின் கூற்று ரதேயனை எட்டடி பின்தள்ள வைத்தது.

பெற்றோர் இருவருக்கும் இந்த மனக்கசப்புக்களைச் சந்திக்கத் திராணியில்லை. ‘மகனுக்கு அலுவலகத்தில் ஏதோ பிரச்சினை போல அதுதான் இப்படி இருக்கிறான்’ என தமக்குள் நினைத்து தம்மை சமாதானப்படுத்திக் கொண்ட பெற்ற மனங்களுக்கு, தாம் வந்ததுதான் பிரச்சினை என்பதை அறிய வெகு நேரம் பிடிக்கவில்லை.

“அப்பா..... அம்மா..... உங்களோட கதைக்க வேண்டும் என்றுதான் ஆபிஸில் சோட் லீவு போட்டுட்டு வந்தனான்..... என்னன்டா.... இது பல பெரிய இடத்தாக்களும் வந்து போற இடம்..... நந்தினிக்கும் நிறைய பிரெண்ட்ஸ் இருக்கினம்..... நாங்கள் பார்ட்டி அது இது என்று திரிவம். உங்களுக்கு எங்களோட இருக்கச் கஸ்டமாக இருக்கும். அதனால..... உங்களுக்கு ஒரு ரும் பார்த்து வைத்திருக்கிறன். இப்ப வாங்கோ போவம்.....” என்றபடி எழுந்த மகனிடம், “தம்பி ராசா..... தயாளன் அப்பா சரியாகக் களைத்துப் போட்டார்..... சாப்பிட்டுட்டு.....” என்று விஜயா இழுக்க, “சரி, கெதியாச் சாப்பிட்டுட்டு வாங்கோ” என்கிறான் தயாளன்.

அவர்களை சாப்பிட்டதும் சாப்பிடாததுமாக, “அம்மா சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ..... இண்டையோட உங்கட விஷயத்தை முடிக்கோணும். பிறகு எனக்கு நேரம் இல்லை. வாங்க, வாங்க” என அவசரப்படுத்தியே தனது ஒப்பீஸ்பிக் அப்பை இழுத்து ஸ்டாட் பண்ணினான் தயாளன்.

நெஞ்சங்கள் ஊமையாய் அழ பெற்றோர்கள் பிக் அப்பில் ஏறி அமர்ந்தனர்.

மேலதிகாரி தன் பெற்றோர் தங்க எடுத்திருந்த அறையைப் பார்த்தால் யாருமே சிரிப்பார்கள். ஒரு வீட்டின் அவுட் ஹவுசில் ஓடிசலான ஒரு ரும்..... பூச்சுகள் எல்லாம் கழன்றுவிட்டிருந்தன. மேலே போடப்பட்டிருந்த சிற்றோடுகளால் வானம் ஆங்காங்கே எட்டிப்பார்த்தது.

“அம்மா அப்ப வாறன். அட்வான்ஸும், இரண்டு மாத வாடகைப் பணமும் பே பண்ணிவிட்டன். பின்னால கிணற்றடி எல்லாம் இருக்கு..... வசதிப்பட்டா வந்து பாக்கிறன்..... அப்பா வாறன்” எனக் கூறிவிட்டு பிக் அப்பில் ஏறிப்பறந்து விட்டான் தயாளன்.

புது இடம், புது மனிதர்கள் நினைக்கவே பெற்றோருக்கு ஏதோ செய்தது. சாப்பாட்டிற்குக் கூட வழி தெரியாமல் தவிர்த்த பெற்றோரின் கதி யாருக்குமே வரக்கூடாது.

அன்று இரவு சாப்பாட்டு வேளை, “விஜயா, உதில் ஏதும் சாப்பாட்டுக்கடை இருக்கோ என்று பார்த்து வாறன்” என வெளிக்கிட்ட சுப்பிரமணியத்தை விஜயாவின் குரல் தடுத்தது.

“என்னப்பா..... வீட்டுக்காரரிட்ட கேட்டுப் பார்ப்பம். கொஞ்சம் பொறுங்கோ” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுது, காற்சட்டை போட்ட பெடியன் மெல்ல புன்னகைத்தபடி

மெல்ல வந்தான். “ஐயா.... அம்மா, எல்லாம் வசதியோ.... நான் சேரினிட ஓப்பீஸில் பியனாக வேலை பார்க்கிறேன். சாப்பாடு ‘அம்பாள் கபே’யில் எடுத்துத் தாறன்” என்றபடியே காசை வாங்கிப் போய்விட்டான்.

“விஜயா..... பியனினிட வீட்ட பெற்றோரை குடிவைக்கிற அளவு நாம தாழ்ந்திட்டோம் பாத்தியே” எனக் கூறிய சுப்பிரமணியத்தின் கண்களில் இருந்து அவரை அறியாமலே கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

திருமலைக்கு வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. பலமுறை மகனின் வீட்டுக்குப் போய் தோட்டக்காரனே “இப்ப வராதீங்க ஐயா உள்ள பார்ட்டி நடக்குது” என்று கலைத்து அனுப்பிய சம்பவங்கள்தான் அதிகம். இருந்தும் பெற்ற மனம் கேட்டால் தானே? அதிலும் அந்தத் தாயுள்ளம் படும் அவஸ்தை மிகவும் கொடியது.....

“அப்பா, மகனுக்கு முருங்கைக்காய் குழம்பு இறால் போட்டு செய்தனான். குடுத்திட்டு வாரீங்களோ” எனக் கேட்கும் மனைவியின் முகத்தை முறிக்கக்கூடாது என்பதற்காக சாப்பாட்டை எடுத்துச் செல்லும் சுப்பிரமணியம், அங்கு பட்ட அவமானங்களை வீட்டில் முடிமறைக்க எத்தனை பாடுபட்டிருப்பார் என்பது அவருக்குத்தான் தெரியும்.

அன்றும் விஜயா தான் ஆசையுடன் தைத்துவைத்த சட்டையை எடுத்துக் கொண்டு, பேரன் ரதேயனைப் பார்க்கப் போன இடத்தில்தான், தனக்கு முன் தன் கணவன் பலமுறை அவமானப்பட்ட செய்தி அவளிற்கு முள்ளாய்த் துளைத்தது.

“மாமி, மாமாட்ட பலமுறை சொன்னான், எங்கட தகுதிக்கு இல்லாத சாமான்களைக் கொண்டு இங்க வராதையுங்கோ என்று.....” பொரிந்து தள்ளிய நந்தினியைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் உடனே திரும்பிவிட்டாள் விஜயா.

மத்தியானம் சாப்பிட்டு முடிய வைகாசி வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் மாமர நிழலில் கதிரை போட்டபடி அமர்ந்தபோதுதான் விஜயா மெல்லக் கேட்டாள்.....

“ஏனப்பா எனக்கு சொல்லேல்லை” என்று கேட்டபோதே அவளுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது.

“என்ன ஏச்சு வாங்குவதையா? அதை ஏன் உனக்குச் சொல்லிக் கஷ்டப்படுத்துவான் என்று விட்டிட்டன்” என்றார்.

“வேணாம் அப்பா, இனிமேல் அவங்க வேணாம். வாற பென்ஷனோட சாகும்வரையில் எங்கபாட்டிற்கு இருப்பம்” என்று கூறியவள், தன்னை மீறி வெடித்து அழுதாள்.

மெல்ல எழுந்து தலையைத் தடவிய சுப்பிரமணியம், “நான் இருக்கிறன்தானே விஜயா” என்றபடி, மெல்ல அவளது கைகளை தன்னுள் சேர்த்துக் கொண்டார்.

எங்கேயோ காதுக்கெட்டிய தூரத்திலிருந்து “கனவு காணும் வாழ்க்கை யாவும் கலைந்து போகும் கோலங்கள்.....” என்ற பாடல் காற்றில் தவழ்ந்து வந்தது.

இவர்களுக்காகவோ என்னவோ.....!

தியாகச் சுடர்

மாலை நான்கு மணி இருக்கும். ஊ..... ஊ.....
என்ற சத்தத்தோடு வைத்தியசாலை வாசலில்
'அம்பியூலன்ஸ்' வண்டி வந்து நிற்கவும் வைத்தியசாலையோ
அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

டாக்டர்களும், நர்ஸ்மார்களும் ஓடி ஓடி தமது கடமை
க்குள் தொலைந்து போனார்கள். இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்ட
த்திற்கும் பெரிதாக ஒன்றும் யாழில் நடந்து விடவில்லை.
அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். அங்குள்ள நிலைமைக்கு,
சாவகச்சேரியில் இலக்குத் தவறி விழுந்த ஷெல் ஒரு
குடும்பத்தையே நாசமாக்கிவிட்டது. மரக்கறி வாங்க கணவன்
வெளியே போயிருந்த நேரம் இது நடந்ததால், கணவன்
தப்பிவிட, ஏனையோர் அகப்பட்டுக் கொண்டனர்.
பிள்ளைகளும், மனைவியும் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடக்க,
தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வந்த கணவனுக்கு வீட்டில்
தாயின் மரணம் பெரிதாய்த் தோன்றவில்லை.

செய்தி கேள்விப்பட்டு ஒப்பரேசன் தியேட்டருக்குள்
அவசர அவசரமாக சென்று கொண்டிருந்த டாக்டர்
ஸ்ரீதரனுக்கு அக்கணவனின் கதறல்தான் நெஞ்சை
உலுக்கியது. “ஐயா என்ற பெண்சாதி, பிள்ளைகளை
நீங்கதான் காப்பாத்தோணும்” என்று கண்ணீருடன் வேண்டி
நின்ற அக்கணவனின் தோள்களைத் தட்டிவிட்டு, உள்ளே
சென்றவர், தன் கடமைக்குள் தன்னை ஆள்படுத்திக்
கொண்டார்.

மாதுமை

இரவு பத்து மணிக்கு ஒப்பரேசன் எல்லாம் முடித்து
விட்டு வெளியே வந்து, அந்தக் கணவனிடம், “ஆபத்தான
கட்டத்தை தாண்டிடினம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதை
யுங்கோ” என ஆறுதல் சொல்லி விட்டுப் போன டாக்டரையே,
பெரும் நன்றியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனுக்கு,
கண்களில் நீர் வடிந்தது.

தொடர்ந்து ஆறு மணித்தியாலம் ஒப்பரேசன் தியேட்டரு
க்குள்ளேயே இருந்து வீடு, சுற்றம், ஊன், உறக்கம் மறந்து
எப்படி ஒரு மனிதனால் இருக்க முடியும்! என்று இந்தக்
கணவன் சிந்திப்பது போல யாழில் எல்லோரும் வியந்து
கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்த டாக்டர் ஸ்ரீதரனைப் பற்றி.....!

நாலாபுறமும் ஷெல் தாக்குதலுக்குள்ளாகும் பொம்மர்
அடிகளுக்கும் மத்தியில் ஊன், உறக்கம் மறந்து ஒரு
சேவை செய்கின்றார் என்றால் அவர் வித்தியாசமான மனிதர்
தான். ஸ்ரீதரனுடன் இருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் இந்தியன்
ஆமிப் பிரச்சினைக்கு முன்னமே வெளிநாடு போய்விட்டார்கள்.
ஏனையோர் இந்தியன் ஆமிப் பிரச்சினைக்குள் முறிவு
வைத்தியரையே அடித்து நொறுக்கிய கொடுமையைப்
பார்த்து தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் இடமாற்றம் பெற்றுக்
கொண்டு போய்விட, இன்னும் ஒரு சிலருடன் நாளும்
இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து வரும் மக்களுக்கு
இப்போதெல்லாம் டாக்டர் ஸ்ரீதரனே தெய்வமாகிவிட்டிருந்தார்.

போர்க்கால வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போன
மக்களுடன் டாக்டரும் பழக்கப்பட்டுப்போனார். இதனால்
தான் என்னவோ வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் மட்டுமன்றி
யாழே அவரிற்குத் தலைவணங்கி நின்றது.

அன்று வைத்தியசாலையில் அளவுக்கதிகமான நோயாளர்கள். இப்போதெல்லாம் கொலரா, வயிற்றுளைவு, மலேரியா, புதுசா செப்ரிசெரீமியா என்று ஒரே வருத்தம். வெளிநோயாளர் பகுதியில் கடமை செய்யும் போது எவ்வளவு பேரானாலும் ஒழுங்காய் வரிசையில் வரவேண்டும் என்பது ஸ்ரீதரனின் கட்டளை.

சாடையாய் காய்ச்சல் போல இருக்கவும் திலகவதி, “இஞ்சேருங்கோ உவன் மகனிட்ட காட்டிக்கொண்டு வாங்கோ வன். முத்தவிட்டுக் கொண்டேக் காட்டினால் கத்துவான்” எனக் கூறவும், சட்டம்பியார் அவர் தான் சிவசம்பு, மகனிட்ட காட்ட வெளிக்கிட்டு வந்துவிட்டார்.

கியூவில் நின்ற ஸ்ரீதரனின் தந்தையைக் கண்ட நர்ஸ் “எக்ஸ்கியூஸ்மீ டொக்டர், உங்கட அப்பா வந்திருக்கிறார்” என்று சொல்லுவதைக் கேட்ட டாக்டர், “லைனில் நின்று வரச் சொல்லுங்க” என்று விட்டு தனது கடமையைத் தொடர்ந்தார். ஆட்களுக்கு முன் தன்னை அவமானப்படுத்தியதாய நினைக்கவில்லை அந்தத் தந்தை. மாறாக பெருமைப்பட்டு சிந்திய இரு துளி கண்ணீரையும் கஷ்டப்பட்டு சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

அவருக்குத் தெரியும் மிகக் கஷ்டப்பட்டு படிப்பிக்கும் போதே நேர்மையையும், நாணயத்தையும் ஊட்டி வளர்த்தவர் அவர். மகாத்மா காந்தியின் ‘சத்திய சோதனை’, மர்க்ஸிம் கோர்க்கியின் ‘யான் பயின்ற பல்கலைக்கழகங்கள்’ என்பவற்றின் கருத்துக்களையும், அன்னை திரேசாவின் சேவையையும் ஸ்ரீதரன் மாணவனாய் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்திலேயே அவனுள் ஊட்டியவர் சிவசம்பு சட்டம்பியார். இதனால் தான் என்னவோ தேசப்பற்றும், தியாக உணர்ச்சியும் அவன் மனதில் வேருன்றி விட்டன.

யாழ்ப்பாணத்து யுத்த பூமியிலே தன் உயிரையே துச்சமென எண்ணி இரவு பகலாக நோயாளர்களைக் காப்பாற்றும் பணியில் மனஞ்சோராது உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் மகனைப் பார்த்துவிட்டு, மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் தனது முறை வரும் வரை நின்று, மருந்து எடுத்துக் கொண்டு செல்கின்றார் சிவசம்பு சட்டம்பியார்.

இப்போதெல்லாம் நெருக்கடி நிலைமைகள் அதிகரிப்பதால், மருந்துகளுக்கும் பெரும் தட்டுப்பாடு. டாக்டர் ஸ்ரீதரன் இருப்பதால்தான் என்னவோ ஐ.சி.ஆர்.சி. மூலம் மருந்துகள் எடுத்து வைத்தியம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பிரான்ஸ் நாட்டு டாக்டர்களும், பாகிஸ்தான் டாக்டர்களும் எமது நாட்டில் அதுவும் யுத்த பூமியில் வேலை செய்ய, எம்மவர் வெளிநாடு ஓடுவது தான் டாக்டர் ஸ்ரீதரனுக்கு ஆத்திரத்தை அளித்தது. அதுதான் தான் வெளிநாடு செல்லக் கூடாது என்ற வைராக்கியத்தை கொடுத்தது.

ஒரு டாக்டரை உருவாக்குவதற்கு, அரசாங்கம் எவ்வளவோ பணத்தை செலவு செய்கின்றது. படித்து பட்டம் பெற்றதும் தன்னை உருவாக்கிய நாட்டை மறந்து சுயநலம் கொண்ட கும்பல் வெளிநாட்டுக்கு ஓடிவிட.....

தான் கற்ற கல்வி தன் நாட்டுக்கே பயன்பட வேண்டும் என்ற தியாக உணர்வுடன், தன் சுகம் மறந்து அல்லல்படும் மக்களுக்காக இரவு பகல் பாராது எந்நேரமும் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து கொண்டு பணியாற்றுவதை யாழ் மக்கள் நன்றி யுணர்வுடன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘பெற்ற தாயும் பிறந்த நற் பொன்நாடும் நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே’ என பாடி வைத்துவிட்டுப் போனான் பாரதி. ஆனால், அதை உணர்ந்தவர்கள் ஒரு

சிலர் நிச்சமயாக டாக்டர் ஸ்ரீதரனும் அவர்களில் ஒருவராய் நடமாடுகின்றார் என்று அவரது பாராட்டு விழாவில் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் எதிரொலிக்கின்றன.

யார் யாரோ எம் தேசத்தின் எழுச்சிக்காக என்று என்னவோ எல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, இவர் எத்தகைய ஒரு எழுச்சியை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என நினைக்கும் போது, யாழே தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளும்.

அந்தச் தியாகச் சுடர் இன, மத வேறுபாடின்றி சேவை மனப்பான்மையில் பணத்தை எதிர்பாராமல் தன் சுகத்தை எதிர்பாராமல்..... உறங்காமல்..... இன்னும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது, தான் பிறந்த மண்ணுக்காக!

1997

*

குரு பீரம்மா.....

மிக மென்மையான அதிகாலைப் பொழுது..... ஒன்று விடிந்து கொண்டிருந்தது. ஆறுதலாக சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்த பிரியாவிற்கு அப்பொழுதுதான் எட்டு மணிக்கு இருக்கும் மியூசிக் வகுப்பு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவசர அவசரமாக வகுப்பிற்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு அறையில் இருந்து வெளியில் வரவும் “பிரியா..... மேசையில் சாப்பாடு இருக்கு..... சாப்பிட்டு விட்டு போங்கோ” எனத் தாய் சொல்லவும் நேரம் சரியாய் இருந்தது.

சிறு வயதில் இருந்தே பிரியாவிற்கு இருக்கும் அதீத ஞானத்தைக் கண்டு அவளை இசைத்துறையிலேயே வளர்க்க பெற்றோருக்கு பெரும் சிரமமாய் இருக்கவில்லை. இதுவும் லக்ஷ்மி டீச்சர் போன்ற மிக நல்ல ஆசிரியர் கிடைத்ததற்குப் பிறகு பிரியா வெகுவாய்த்தான் முன்னேறி விட்டாள்.

மெல்ல டீச்சர் வீட்டு வாசலில் சைக்கிளை விட்டிறங்கி வாசலில் நீர் தெளித்து சுத்தமாய் போட்டிருந்த மா கோலத்தைத் தாண்டி உள்ளே செல்ல கோயிலுக்குள் செல்வது போன்றே உணர்ந்தாள்.

“பெரிய வசதி இல்லாவிட்டாலும் டீச்சரின் வீடு கோயில் மாதிரித்தான்” என்று தனது நண்பிகளிடம் சொல்லிக் கொள்வதில் அலாதிப்பிரியம் பிரியாவிற்கு.

இன்று அவ்வுணர்வு தப்பாது மெல்ல மூலையில் இருந்த பாயை எடுத்து விரித்து, சுருதிப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அமர, “பிரியா..... இண்டைக்கு பாரதியார் பாடல்

புத்தகம் கொண்டு வரச் சொன்னான். கொண்டு வந்தீங்களா?" எனக் கேட்டு முடிக்க "ஐயோ..... சொறி டீச்சர்..... அத மறந்து போயிட்டன்" என்ற பிரியாவிற்கு.....

"பரவாயில்லை என்னட்ட இருக்கிற புத்தகத்தில் இண்டைக்குப் படிப்பம். அடுத்த கிளாசில் இருந்து மறக்காமல் கொண்டு வர வேணும் என்ன..... வெறும் கீர்த்தனையும் வர்ணமும் மட்டும் போதாது. பாரதியார் பாடல்களும் படித்திருந்தால் தான் நல்லது" என்று கூறிவிட்டு "சரி படிப்பம்" என்றவாறு புத்தகத்தை திறந்தார் டீச்சர்.....

"வீணையடி நீ எனக்கு மேவும் விரல் நானுனக்கு....

வீணையடி நீ எனக்கு மேவும் விரல் நானுனக்கு....

காந்தமடி நீ எனக்கு புது வைரல் நானுனக்கு....."

என்று பாட்டு தொடர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.....

லக்ஷ்மியைக் கைப்பிடித்த அன்பான கணவன், அமைதியான குடும்பம். அள்ளி அணைக்கத்தான் பிள்ளைகள் இல்லை. அதற்காக அவர்கள் ஒன்றும் கவலைப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

ஏனோ தெரியவில்லை. படிக்க வருகின்ற பிள்ளைகளில் பிரியாவின் மேல் லக்ஷ்மி டீச்சருக்கு அதீத ஈர்ப்பு. ஐந்து வயதிலிருந்தே அவளது ஞானத்தைக் கண்டு வளர்த்தவர். பிரியா அவர்கள் வீட்டில் சொந்தப் பிள்ளை மாதிரி.

க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் மியூசிக்கூடன் சேர்ந்து ஐந்து திறமைச் சித்திகள் பெற்ற போதும், இசை ஒன்றே அவளிற்குக் குறிக்கோளாய் இருந்ததால் கலைத்துறையில் மியூசிக்கை ஒரு பாடமாகக் கொண்டு இன்று அதிலும் தேறிவிட்டாள். ஒரு "ஏ", மூன்று "பீ". மியூசிக்கில் தான்

"ஏ". பிரியாவின் ஒவ்வொரு தொனியிலும் அதைத் தெளிவாக மெருகூட்டியவர் லக்ஷ்மி டீச்சர்.

"வீணையடி நீ எனக்கு" பாடல் படிப்பித்து முடியத்தான் சொல்ல வேண்டியதை சொல்ல மறந்துவிட்டதை உணர்ந்தாள பிரியா. அதைச் சொல்ல கஷ்டமாக இருந்தாலும் அவளைப் பொறுத்த மட்டில் தனது முன்னேற்றம் ஆசிரியரிடம் இருந்த அன்பை முறியடித்துவிட்டிருந்தது.

"டீச்சர், கொழும்பில் இருக்கும் மியூசிக் அக்கடமியில் இடம் கிடைச்சிருக்கு..... அதனால்....."

"அதனால் என்ன பிரியா..... சந்தோஷமாகப் போயிட்டி வாங்க..... நீங்க நல்லா வளர்ந்தா எனக்குப் பெருமைதானே" என்று டீச்சர் உடனே கூறவும், வெகுவாக ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள். டீச்சர் அழுவா என்று நினைத்திருந்த பிரியாவிற்கு டீச்சரின் பெருந்தன்மை என்னவோ அவ்விடத்தில் மனதை நெகிழ்த்தான் செய்துவிட்டது.

"நானைக்கு கடைசிக் கிளாசுக்கு வந்திட்டுப் போங்கோ" என்ற டீச்சரிடம், விடைபெற்ற பிரியாவிற்கு அதன் பிறகெல்லாம் இருக்க, நிற்க முடியாத வேலை. கொழும்பில் தங்கிப் படிப்பதற்கு ஆயத்தமாகப் போக வேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தாள்.

"நல்லதோர் வீணை செய்து அதை நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ.....

சொல்லடி சிவசக்தி... எனை சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்.....

நல்லதோர் வீணை செய்து..... அதை நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ"

பாரதியாரின் சிறந்ததொரு பாடலைப் படித்ததுடன் கடைசிக் கிளாசும் லக்ஷ்மி டீச்சரிடம் முடிந்துவிட்டது. கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலையில் இந்தப் பாடல் தான் இறுதிப்பாடலாகவும் போய்விட்டது.

மனதினில் மிகுந்த கவலையை அடக்கிக் கொண்டு அன்புடன் விடைகொடுத்த போது பிரியாவின் இடத்திற்கு இனி எந்த மாணவிகளும் வரமாட்டார்கள் என்பது டீச்சருக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.....

காலங்கள் யாரிற்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. தனது அன்றாட பிரார்த்தனைகளில் 'பிரியாவிற்கு மென்மேலும் இசை ஞானத்தைக்கொடு' என்று பிரார்த்திப்பதே லக்ஷ்மி டீச்சரின் வேலை. கொழும்பிற்குப் போய் மாத்திற்கு இரண்டு கடிதம் வந்து, பிறகு ஒன்றாகி, இப்போது ஒன்றுமே வருவதில்லை.

பிரியாவின் குடும்பமும் பிறகு கொழும்புக்கு இடம் மாறியதால் அவர்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரிய வாய்ப்பிருக்கவில்லை. அன்று ரேடியோவை தற்செயலாகத் திருப்பவும்..... "இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூடத்தாபன தேசிய சேவையில் இப்பொழுது செல்வி பிரியா வசந்தனின் இசை நிகழ்ச்சி. பக்கவாத்தியம்....." என்று சொல்லிக் கொண்டு போகவும்.

"என்னங்க..... இங்க வாங்களேன். நம்மட பிரியாவின் நிகழ்ச்சி நடக்கப் போகுது" என்ற டீச்சரின் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. நிகழ்ச்சி முடிய மெல்லக் கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரை துடைத்துவிட்டு "பாருங்களேன் இவ்வளவு வளந்திட்டா நம்மட பிரியா" என்று கணவனுக்கு சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள மட்டுமே லக்ஷ்மி டீச்சரால் முடிந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும் ஒரே பிரியாவின் நிகழ்ச்சி பற்றிய இசை விளம்பரந்தான். கலா மன்றங்களில் நடக்கும் பிரியாவின் இசை நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அழைப்பு வரும் வரும் என்று காத்திருந்தே லக்ஷ்மி டீச்சர் நாளைக் கடத்துவார்.

அன்று வீரகேசரியில் பார்த்த அழைப்பிதழ் டீச்சரை சற்று நிலை குலைய வைத்தாலும்.....

"திருமதி வாசுகி சற்குணம் அவர்களின் மாணவியும், திரு.திருமதி வசந்தனின் மகளுமான செல்வி பிரியா வசந்தனின் அரங்கேற்றம்....." என வாசித்துக் கொண்டு போனவர், அதற்கு மேலும் வாசிக்க முடியாமல் தொண்டை அடைத்து அழுகை வரத் தொடர்ந்து எப்போது, எங்கு நடக்கிறது என்பதையும் வாசித்து முடித்தார்.

'எனது மாணவியின் அரங்கேற்றம்' என்ற ஒரே எண்ணமே அவருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீரை வரவழைத்தது.

அழைப்பிதழ் ஒன்றும் வராதபோது எப்படியும் தான் போக வேண்டும் என அடம்பிடித்த லக்ஷ்மி டீச்சரை தெரிந்தவர்களுடன் வழி அனுப்பி வைத்தார் கணவர்.

ஆம்! அன்றுதான் மாலை ஐந்து மணிக்கு இசை அரங்கேற்றம். தெரிந்தவர்களின் வீட்டில் நின்றதால் அவர்களே அரங்கேற்றம் நடக்கும் கலா மன்றத்தில் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

வாசலில் ஜனத்திரள். அதனைத் தாண்டி உள்ளே சென்ற போது அப்பொழுதுதான் பிரதம விருந்தினரையும், திருமதி வாசுகி சற்குணத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு பிரியாவும், குடும்பத்தவர்களும் செல்வதைப் பார்த்து ஒரு தரம் சிரிக்கமாட்டாளா என ஏங்கிய டீச்சரை தற்செயலாக

நிமிர்ந்து பார்த்த பிரியா தெரியாத மாதிரி விலக்கிக் கொண்டாள்.

யாரோ இதயத்தில் அறைவது போல உணரவும் 'என்னுடைய கொட்டன் சேலையும் பாசிமணிமாலையும் அந்த பெரிய மனிதர்களின் முன் எடுபடாது. அதற்காகத்தான் தெரியாத மாதிரி இருக்கிறார் பிரியா' என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு, பின் வரிசையில் இருந்த இருக்கையில் அமாந்து கொண்டார் டீச்சர்.

கடவுள் வாழ்த்துடன் பாடல்கள் ஆரம்பமாகி கீதம், கீர்த்தனை, வர்ணம் என்று கணீரென்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்த பாடல்கள் இடைவேளைக்கு நிறுத்தப்பட்டது.

“இப்பொழுது இந்த மாணவியின் குரு உரையாற்று வார்” என்ற அழைப்பைத் தொடர்ந்து, பட்டுச் சேலையுடன் நடமாடும் நகைக்கடை போல மேடைக்கு வந்த அந்த வாசுகி சற்குணம் சொன்னதுதான் லக்ஷ்மி டீச்சரால் தாங்க முடியவில்லை.

“பிரியாவை பிறந்ததிலிருந்தே எனக்குத் தெரியும். இவரின் இசை ஞானத்தைக் கண்டறிந்ததே நான்தான். இன்று இவர் இவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருப்பது என்னுடைய பக்கபலத்திலேயே.....” எனத் தொடர்ந்த பேச்சு காசுக்காகக் கலையை விற்கும் இந்த மக்களின் முன் தான் நிற்பதே பாவம் என நினைத்து மெல்ல வெளியில் வந்த போது பேச்சு முடிந்து பிரியா.....

“நல்லதோர் வீணை செய்து அதை நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ”

எனப்பாடுவது கேட்டது. பாடல்கள் அப்படியே கால்களைக் கட்டிப்போட்டாலும் தன்னை அறியாமல் வெளியில் வந்தவருக்கு.....

“எக்ஸ்கியூஸ்மி” என்ற வார்த்தை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. பட்டு வேட்டி சேட்டுடன் நெற்றியில் திருநீற்றுடன் ஆளுயர நின்ற அந்தப் பெடியனை பார்க்க.....

“நீங்கதானே லக்ஷ்மி டீச்சர். நான் இப்போ ஏ.எல். செய்யிறேன். நான் பிரியாக்கா வீட்டிற்கு பக்கத்து வீடுதான். வந்த புதிசில உங்களைப் பற்றித்தான் ஒரே கதைப்பா. உங்கட படம் கூடக் காட்டினா. ஆனா, அவவும், அவவிட வாசுகி டீச்சரும் நடந்து கொண்ட முறை எனக்கே அழுகை வரவழைச்சது..... நீங்க பாவம் டீச்சர்” எனக் கடகடவெனச் சொன்ன அந்தப் பெடியனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாரே டீச்சர் லக்ஷ்மி டீச்சரால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை.....

“டீச்சர் எனக்கும் மியூசிக்கில இன்ரஸ்ட்..... நீங்க எனக்கு குருவாக இருப்பீங்களா?” என அவன் கேட்கவும்..... மெல்ல அவனது கையைப் பற்றி தலையை ஆட்ட கைகளின் மேல் கண்ணீர் பட்டுத் தெறித்தது.

“இதில பக்கத்தில்..... அதோ தெரிகிற கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் தான் வீடு. வாங்க டீச்சர் போவம்..... அம்மா..... அப்பா கச்சேரி முடிய வரட்டும். அவங்கிட்ட கேட்டிட்டு ஏ.எல். முடிய நான் உங்கட வீட்ட வந்து தங்கி இருந்தே படிக்கப் போறேன்..... குருவை மதிக்கத் தெரியாத மாணவர்களைப் பற்றி நீங்க ஏன் கவலைப்படுறீங்க..... இவங்க ளெல்லாம் காசுக்கு கலை விக்கிறவங்க.....” எனக் கூறிவிட்டு வெண்பற்கள் வரிசையாக தெரியச் சிரித்த அந்தப் பையனை பார்க்க..... தூரத்தில் பிரியா “கிருஸ்ணா நீ வேகமாய் வாராய்” என்று பாடுவது கேட்டது.

மெல்ல அந்தப் பையனுடன் நடந்து கோயிலைத் தாண்டும்போது காதில் விழுந்த மந்திரம் லக்ஷ்மி டீச்சருக்கு உயிர் வரை பாய்ந்தது.....

“குரு பிரம்மா..... குரு விஷ்ணு குருதேவா மகேஸ்வர
குரசாஷாத் பரப்பிரம்ம தஸ்மை ஹீ குருவே நமக....”

“ஆம் படைத்த பிரம்மாவையே வணங்க நேரமில்லாத
உலகத்தில் படிப்பித்த பிரமாக்களை யார் தேடப்
போகிறார்கள்? ஆனா..... இறைவன் தன்னைத் தேடவில்லை
என்பதற்காக படைப்புத் தொழிலை விட்டுவிட்டானா?
இல்லையே..... நானும் படிப்பிப்பேன்” என மனதினுள்
நினைத்த லக்ஷ்மி டீச்சருக்கு “குரு பிரம்மா” என்ற
வார்த்தை மட்டுமே தொடர்ந்து இடைவெளியில்லாமல்
ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“குரு பிரம்மா..... குரு பிரம்மா..... குரு பிரம்மா.....”

- 1997

*

அஸ்தமனம் என்பது முடிவுகள் அல்ல

“என்ன கவிதா ஏன் இவ்வளவு கோபம்?”

ஏக்கம் கலந்த குரலில் கேட்கும் சங்கரை உதாசீனம்
செய்தபடி கடற்கரையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு
இருந்தாள் கவிதா.

மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்ட சங்கரிற்கு
சினம் வந்ததே ஒழிய, கவிதாவிடம் இருந்து ஒழுங்கான
பதில் ஒன்றும் வரவில்லை. எதற்கும் பொறுமை அவசியம்
என்று எண்ணி பொறுமையைக் கடைப்பிடித்த சங்கர்
அவளாகவே காரணம் என்ன என்று சொல்லட்டும் என
சும்மா இருந்துவிட்டான்.

சில நேர மௌனங்களின் பின் அவளாகவே பேசினாள்.
“வீட்டில் கல்யாணம் பேசினம். வேலை இல்லாத உங்களை
காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லவும் முடியாத நிலை. அதனால்
வேலை தேடிட்டு வந்து பின் என்னைச் சந்தியுங்கோ”
என்று கூறிவிட்டு, எந்த பதிலிற்கும் காத்திராமல் எழுந்து
சென்றுவிட்டாள்.

வீட்டிலோ தண்டச்சோறு. ஊர் சுற்றி என்பது தாய்
தந்தையரிடம் வாங்கும் திட்டுக்கள். அமைதியாக மாலையை
கழிக்க இங்கே வந்தால் காதலி கவிதாவின் ஏச்சுக்களும்
திட்டுக்களும்.

ஆனால், இப்படி எல்லோரினதும் கேவலப்பேச்சிற்கு
ஆளாவதற்கு சங்கர் ஒன்றும் ஊர் சுற்றும் காவாலி அல்ல.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் வர்தகப் பிரிவில் படித்துவிட்டு பி.கொம் பட்டதாரி என்ற பெயருடன் வெளியேறியிருக்கும் ஒரு படித்த சாதாரண இளைஞன். இவனிற்கு இளையவர்களாக இரண்டு தங்கைகள். அவர்களைக் கரையேற்றும் பொறுப்பும் இவன் கையில்தான்.

நோயாளி என்ற நிலையில் இளைப்பாறிவிட்ட தந்தையின் பென்சனினால் தான் வாழ்க்கை வண்டியே ஓரளவு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சங்கருக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டால் குடும்பப் பாரங்கள் ஓரளவிற்குத் தீரும் என்பது தாயின் வேண்டுகல். அதனால் வேண்டாத தெய்வங்களில்லை. ஆனாலும், கடவுளும் கண்திறக்கவில்லை.

வேலை இல்லை. வேலை இல்லை. எங்கு திரும்பினாலும் வேலை இல்லை. யாரைக் கேட்டாலும் வேலை இல்லை என்பதாய்ப் போய்விட்டது. இன்றைய சமுதாயம் இந்தப் பிரச்சினையில், இந்த சங்கர் மாதிரி எத்தனையோ சங்கர்களை இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டு நடக்கும் கூத்தை வேடிக்கை பார்க்கின்றது.

வேலை என்பது இன்று என்ன சாதாரண விஷயமா? நினைத்தவுடன் கிடைத்துவிடுவதற்கு?

சங்கர் எண்ண அலைகளை நிறுத்திவிட்டு, எழுந்து வீடு நோக்கிச் சென்றான்..

காலங்கள் ஒரு போதும் ஸ்தம்பித்து நிற்பதில்லை. சங்கரும் தனது எழுத்து ஆற்றலை பத்திரிகைகளில் வளர்த்துக் கொண்டும், அதேவேளை நேர்முகப்பரிட்சைகளுக்கும் சென்று கொண்டிருந்தான். கவிதை, கதைகள் என்ன சோறு போடுமா? இல்லைத்தான். ஆனாலும், சங்கரின் மனத்தை அவை தான் ஓரளவாவது அமைதிப்படுத்திக்

கொண்டிருந்தன. அவனது கதை கவிதைகள் எல்லாம் சமுதாயத்தின் யதார்த்த நிலையில் உள்ள மக்களின் எளிய உணர்வுகளை எடுத்துக் கூறுவனவாகவும், சோகங்களைச் சொட்டுவனவாகவும் அமைந்திருந்தன.

வேலை தேடி ஏறாத வேலைத்தலமோ, நிறுவனங்களோ இல்லை. ஆனாலும், எல்லோரிற்கும் ஒரு காலம், நேரம் உண்டு. இருந்தும் வேலை தேடி மட்டும் வருவதாயில்லை..... அது போல இப்போது அவனும் வேலையைத் தேடிச் செல்வதாயில்லை.

ஏன்? அவ்வளவு மனவிரக்தி. ஒரு மனிதனின் இதயம் ஓரளவு தான் மற்றவர்களின் சினமுட்டும் வார்த்தைகளைத் தாங்கும். அதற்கு மேலும் தாங்குவதற்கு இதயம் என்ன இரும்பாலா செய்யப்பட்டது?

சங்கருக்கும் அப்படித்தான். ஒரே கவலை. அதனால் உடம்பும் முடியாமல் போய்விடுகின்றது. அதற்கு அவனிற்கு ஒன்றும் அறுபது ஆகிவிடவில்லை. இருந்தும் மனம் கவலையில்லாமல் இருந்தால் தானே உடலையும் கவனிக்க முடியும். இப்போதெல்லாம் அவனிற்குத் துணை தனிமை ஒன்றுதான். எந்நேரமும் எதையோ சிந்தித்தபடி இருப்பான்.

காலங்கள் கரைந்தோடின. கவிதாவும் திருமணம் செய்துவிட்டதாகவும் கேள்விப்பட்டான். எத்தனையோ கலக்கத்தை தாங்கியாகிவிட்டதாம். இது என்ன பெரிய கலக்கம்?

தந்தையும் இறந்துவிட்டார். மூத்த தங்கை தொண்டர் ஆசிரியர் ஒருவரை விரும்பி திருமணம் செய்துவிட்டாள். இளைய தங்கை மட்டக்களப்பு கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானப்பிரிவில் இறுதியாண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

தாயும், சங்கருமே இப்போது வீட்டில். அந்தத் தனிமை அவனிற்கு நிறையப்பிடித்திருந்தது. தாயும் இளையவளின் திருமணத்தைப் பார்த்துவிட்டு கண்முடவே காத்திருந்தாள்.

இப்போது சங்கர் தனித்துவிட்டான். இளவயதில் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான கசப்பு உணர்வுகள் அவனை இந்நிலைக்கு உட்படுத்திவிட்டன. சில நேரம் சிரிப்பான். உடனே உரக்க அழுவான். ஆம். அவன் இப்பொழுது மற்றவர்களுடைய கண்ணுக்கு பைத்தியம்.

ஆனால், சமுதாயத்தில் புரையோடி இருக்கும் பொருளாதார சீரழிவிற்கு முடிவுகட்ட வேண்டுமென்ற திடமான நம்பிக்கையோடு..... வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

- 1997

*

“அம்மா நான் பழக்கோணும்.....”

“அம்மா, அப்ப நாங்கள் அப்பாட்ட திருகோண மலைக்குப் போவமே” என கேட்ட மாதங்கியின் குரலுக்கு நினைவுக்கு வந்தாள் தாய். பத்து வயதுச் சிறுமி தான் என்றாலும் நிறையவே யோசிக்கிறாள் மாதங்கி.

பொம்பர்களின் குண்டுகளையும் ஷெல் அடிகளையும் பார்த்துப் பழகிப் போன அந்த வாழ்க்கைக்கு அவர்களும் விதிவிலக்கு அல்ல. ஆனால் இப்போதெல்லாம் முன்னைய மாதிரி இல்லை. இடம் பெயர்வுகளால் பாடசாலைக் கல்வி முறையும் பாழ்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த இந்தியன் ஆமி பிரச்சினைக்குள் மாதங்கி தன் ஒரே ஒரு சகோதரியையும் துடிக்கத் துடிக்க கண்முன்னே இழந்திருந்ததாலோ என்னவோ, இப்பொழுது அவளுக்குக் கல்வியைத் தவிர வேறொன்றிலும் நாட்டமில்லை. எட்டு “டி” எடுத்து டாக்டராக வரவேண்டும் என்ற கனவைத் தவிர வேறொன்றும் அவளது நினைவில் இல்லை.

ஒரே பிள்ளையின் இலட்சியத்தையாவது நிறைவேற்றி வைப்பதே தாம் அந்தப் பிள்ளைக்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய கடன் என்பதைத் தாய் நன்கே அறிந்திருந்ததால், மாதங்கியின் பேச்சுக்கு அவள் குறுக்கே நிற்கவில்லை.

அப்போது தாண்டிக்குளம் பாதையெல்லாம் திறந்திருக்காத நேரம். கேரத்ஷு-சங்குப்பிட்டிப் பாதையால் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடியே தாயும் ஒரே மகனும் திருகோணமலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். ‘குப்பி

விளக்கிற்கும் பங்கர் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு பெரிய கும்பிடு' என எண்ணிக் கொண்டு வந்த மாதங்கிக்கு, இதை விடப் பெரிய சவால்கள் எல்லாம் எதிர்காலத்தில் வரப்போகின்றன என்பதை அந்தப் பிஞ்சு நெஞ்சத்தால் அறிய முடியவில்லை.

திருகோணமலையில் அப்பா எடுத்திருந்த வாடகை வீட்டிற்கு வந்து ஒரு கிழமைக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. தந்தையாரின் பேச்சில் இருந்து தாம் திருமலை வந்ததை அவர் அடியோடு வெறுக்கிறார் என்பதை மாதங்கி உணர்ந்து கொண்டாளே தவிர, ஏன்? எதற்கு? என்ற கேள்விகளுக்கு எல்லாம் அவளால் விடைகாண முடியவில்லை.

“ஊரிலை நல்ல படிப்பு. அதை விட்டுவிட்டு வந்ததால் தான் கோவிக்கிறார் போல” என தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டாள் மாதங்கி.

ஆனாலும் அவளால் ஒன்றை மட்டுமே உணரமுடிந்தது. அதுதான் அப்பாவும் அம்மாவும் பழைய மாதிரி இல்லை என்பதே.

அன்று பின்னேரம்.

“மாதங்கி ஸ்கூலுக்கு போறதிற்கு தேவையான சாமான்கள் வாங்க வேண்டும். வெளிக்கிட்டு வாங்கோ” என்ற தந்தையின் அழைப்புக்கு மகிழ்ந்தபடியே சென்றவள், சாமான்கள் வாங்கி விட்டு யாரோ அன்றி வீட்டிற்கு அழைத்த போது பிடிக்கவில்லை.

“அப்பா.... அம்மா வந்ததிலிருந்து ஒரு இடமும் போகேல்ல தானே. அம்மாவை கூட்டிட்டு போங்களேன்” என்று மாதங்கி கேட்கவும் தந்தையின் முகம் கறுத்துவிட்டது.

முதல் பார்வையிலேயே அந்த அன்றியை மாதங்கிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“இங்க வந்ததை அம்மாட்ட சொல்ல வேண்டாம்” என்று வேறு தந்தை சொல்லவும் மாதங்கிக்குப் புதுக்குழப்பம் தொற்றிக்கொண்டது.

அன்று இரவு தாயும் தகப்பனும் அந்த அன்றியின் பெயரால் சண்டை பிடித்ததன் பிறகும் அந்த அன்றிதான் அம்மாவை அழ வைக்கிறா என்பதை யோசிக்க முடிந்ததே தவிர அதற்குள் இருக்கும் பிரச்சினைகள் விளங்கவில்லை. விளங்கினாலும் புரியவில்லை.

திருகோணமலைக்கு வந்து இரண்டு கிழமைக்குப் பிறகு அன்று திங்கட்கிழமை தந்தையுடன் திருகோணமலை புனித மரியாள் கல்லூரியில் சேர்ந்து விட்டாள் மாதங்கி. வகுப்பறை வரை கொண்டு வந்து விட்டுச் சென்ற தந்தையைப் பார்த்துவிட்டு தனக்கு உரிய இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

பக்கத்தில் இருந்த மாணவியிடம் வகுப்பு நேர அட்டவணையை வாங்கி எழுதியபடியே இருந்தவளுக்கு பக்கத்து மாணவி கேட்ட கேள்வி யோசிக்க வைத்தது.

“உங்களை கொண்டு வந்து விட்டவர் உங்கட அங்கிளே” என்ற கேள்விக்கு “ஏன் கேக்கிறீங்க” என தொடர்ந்து கேட்ட மாதங்கிக்கு “இல்லை இப்ப வந்தவருக்கு அவரினட ஒப்பீஸில் வேலை செய்யிர ஆரோ அக்காவோட தொடர்பாம்..... ஆனா மாதங்கி அவருக்கு பெஞ்சாதி பிள்ளைகள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்காம்” என சொல்லி முடித்த மாணவியை ஒரு முறை ஆழமாகப் பார்த்தாள் மாதங்கி.

“இந்தப் பிள்ளை இப்படி வயசுக்கு மீறிப் பேசுகின்றதே” என உடனடியாக யோசித்த மாதங்கிக்கு, “இவங்கட வீட்டில எங்கட அப்பாவைக் காட்டிக் கதைக்கிற படியால் தானே இவ இப்படிச் சொல்லுறா” என்றும் யோசித்தாள்.

இப்போதெல்லாம் வீட்டில் சமைப்பதே குறைவு, அழுதபடி அம்மாவின் முகத்தைக் காணும் போதெல்லாம் தனக்குள் நொறுங்கிக் கொள்ளுவாள். 'என்னால தானே அம்மா இப்படி அழுகிறா. நான் தானே கூட்டிட்டு வந்தனான்' என்றெல்லாம் இரவில் கட்டிலில் படுத்தபடியே அழுதபடி யோசித்து உறங்கிவிடுவாள்.

பாடப் புத்தங்களைத் தூக்கிப் புரட்டிப் பார்த்து எத்தனையோ நாளாகி விட்டதும் அவளுக்கு நன்கு தெரியும்.

ஏதோ பிரச்சினைக்குப் பயந்து ஏதோ பிரச்சினைகள் எல்லாம் வந்துவிட்டன.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடிக்கடி போய் வரேலாததால் அப்பா இப்படி ஒரு அன்பையும் அரவணைப்பையும் வெளியே தேடிக் கொண்டார் என்றோ, அம்மாவிடம் கிடைக்க முடியாததை அப்பா வெளியே தேடிக் கொண்டார் என்றோ அறிய முடியாத பிஞ்சு உள்ளத்திற்கு 'இது என்னுடைய பழைய அப்பா இல்லை' என்ற எண்ணமே மேலோங்கிக் காணப்பட்டது.

அன்று வகுப்பில் 'டாப்' கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது மாதங்கியை அருகில் அழைத்த டீச்சர், "உங்களிடம் அப்பா பிரச்சினையாலையா இங்கால வந்தனீங்க" எனக் கேட்ட போது அவளால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை.

'ஏன்தான் அப்பாவை இப்படி எல்லாம் சொல்லுறாங்களோ தெரியாது' என நினைத்தவள் அவ்விடத்தில் எடுத்த முடிவு தான் இனிமேல் பாடசாலைக்குப் போவதில்லை என்பது.

வீட்டில் இருக்க விசராய் இருக்குது என்று உறவினர் வீடுகளுக்குப் போனாலும் அங்கேயும் அந்தச் சின்னஞ்சிறுசைப் பாடாய்ப்படுத்தினார்கள்.

"மாதங்கிக்கு சாப்பாடு போடு" என்ற உபசார வார்த்தையும் "அப்பா இப்பவும் அந்த அன்றி வீட்ட போறவரா?" என்ற உயிரைத் துளைக்கும் கேள்வியும் அவளைப் பாடாய்ப்படுத்தின.

மாதங்கி என்ன தேவைக்காக திருகோணமலை வந்தாளோ அது அடியோடு சாய்ந்து விட்டது. பெரிய பிழைகள் எல்லாம் தன் குடும்பத்தில் நடக்கின்றதென்றாலும் அவளுக்கு அதைச் சரிவரப் புரிய இடமிருக்கவில்லை.

அன்று பின்னேரம் வீட்டின் மூலையில் அமர்ந்து இருந்த தாயிடம் "அம்மா நான் படிக்கேலாதா? ஏன்மா என்னை எல்லோரும் அழ வைக்கிறாங்க?" என்று கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதங்கியிடம் மௌனமாய் அழுதபடி பதில் பேசாது அமர்ந்திருந்தாள் தாய்.

அந்தத் தாயின் நிலைப்பாடு சரியான பரிதாபம். படிக்கத் துடிக்கும் மகளையும் தன்னைவிட்டு வேறு யாரையோ தேடிக் கொண்ட கணவனையும் யோசிக்க யோசிக்க அவளால் அழத்தான் முடிந்தது.

அன்று இரவு முழுதும் யோசித்து யோசித்து இருந்தாளே தவிர முடிவொன்றும் கிடைக்கவில்லை. குடும்பமே இப்படியான போது மாதங்கியைப் படிக்க வைப்பதே தன்னால் செய்யக்கூடிய மிகக்கூடிய கடமை என்பதை மட்டும் ஆழமாய் உணர்ந்து கொண்டாள் தாய்.

ஆனாலும் மீண்டும் நித்தம் நித்தம் செத்துக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைக்குள் மீண்டும் போவதை எண்ண அவளுக்கு என்னவோ செய்தது. ஆனால்.....

"அம்மா ஏன் என்னை படிக்க விடுராங்களில்லை?" எனக் கேட்கும் மகளை எண்ண அவளிற்கும் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் போவதே நல்லது எனப் பட்டது.

விடிந்தவுடன் கிணற்றடியில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருந்த மாதங்கியிடம் “மாதங்கிக் கண்ணா, நாங்க அப்ப திரும்ப ஊருக்குப் போவமே..... பிள்ளை படிக்கோணு மல்லவா.....” எனக் கேட்கவும் “அப்பாவும் அங்க வருவாரா?” என உடனே கேட்ட கேள்வியை தாய் புரிந்து கொண்டாள்.

அப்பா அங்கே வந்து அங்கேயும் இப்பிடிக் கதைத்தால் எப்படிப் படிக்கிறது என மாதங்கி எண்ணிருப்பாள் போலும்.

“இல்ல குட்டி..... அப்பா வரமாட்டார் நாங்க இரண்டு பேரும் தான் போறம். பிள்ள கொலர்ஷிப்பில் நூற்றித் தொண்ணூற்று ஆறு மாக்ஸ் வாங்கி மாவட்டத்தில் முதலாவதாக வந்தது போல ஓ.எல்., ஏ.எல் எல்லாம் நல்லா படிக்கோணும் என்ன” என சொன்ன தாய்க்குப் பலமாய்த் தலையாட்டினாள் மாதங்கி.

என்னதான் பிரச்சினை வந்தாலும் படிக்கிறதால மதிப்பு வரும் என்று அப்பா முந்திச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்து போனது. “படிக்கோணும்” என்பது ஆழமாய் வேர்விட்ட பிறகு மாதங்கிக்கு பொம்பர் அடியும் ஷெல் அடியும் பெரிதாய்த் தெரியவில்லை.

கிளாலிக் கடலில் அம்மாவின் இடுப்பைக் கட்டிப்பிடித்த படி இருந்த மாதங்கி அக்கரை அடையவும்: தூரத்து வடலிகளுக்கப்பால் சூரியக் கதிர்கள் பட்டுத் தெறிக்க சூரியன் தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டிருக்கவும் நேரம் சரியாய் இருந்தது.

நான் நானாக வாழ்ந்த காலத்தில் எனக்கும், என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களின் உணர்வுகளின் தொகுப்பே இந்த 'தாரத்து கோடை இடிகள்'. கடந்த காலங்களில் நமது மண்ணில் இடம் பெற்ற கசப்பான சம்பவங்களின் காரணமாக, இக்கதைகளில் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள், அவற்றின் உணர்வுகள், மற்றும் சம்பவங்கள் என்பன யதார்த்தமானவை. என் கதைகளில்

நானும், நீங்களும் தான் இருக்கின்றோம்.

'இலக்கியம்' என்பது மக்களுக்காகவே என்ற யதார்த்தக் கோட்பாட்டின் வரைவிலக்கணத்தில் நின்று கொண்டு, நான் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தமையால் என் படைப்புகளில் அனேகமானவை பரிசீலகர் பெற்றுள்ளன.

'தான் தரிசித்த தரிசனங்களை, அனுபவங்களை தன் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, அதைப் பட்டை தீட்டி மக்களுக்கு வழங்குகின்றவனே உண்மையான படைப்பாளி' என்று ஒரு முதுபெரும் எழுத்தாளர் கூறிய கூற்றுக்கள் என் மனதை வெகுவாகத் தொட்டனால்..... அக் காலகட்டத்தில் என் மனதைக் காயப்படுத்திய, பாதித்த சில அனுபவங்களை இயல்பாக எழுதியதால் அவற்றுக்குச் 'சிறுகதைகள்' என்று பெயர் சூட்டி விட முடியாது. இவற்றை எழுதும் போது சிறுகதை ஒன்றை உருவாக்குகின்றேன் என்ற உணர்வை விட, என் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் உணர்ந்தது தான் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது. எனவே தான், என் சிறுகதைகளை யதார்த்தங்களின் பிம்பங்களாக நான் பார்க்கின்றேன்.